MAGIA EXISTĂ, IAR DORINȚELE SE POT ÎMPLINI...
DAR TOTUL ARE UN PREȚ...

ORICE LUCRU ARE PREȚUL LUI

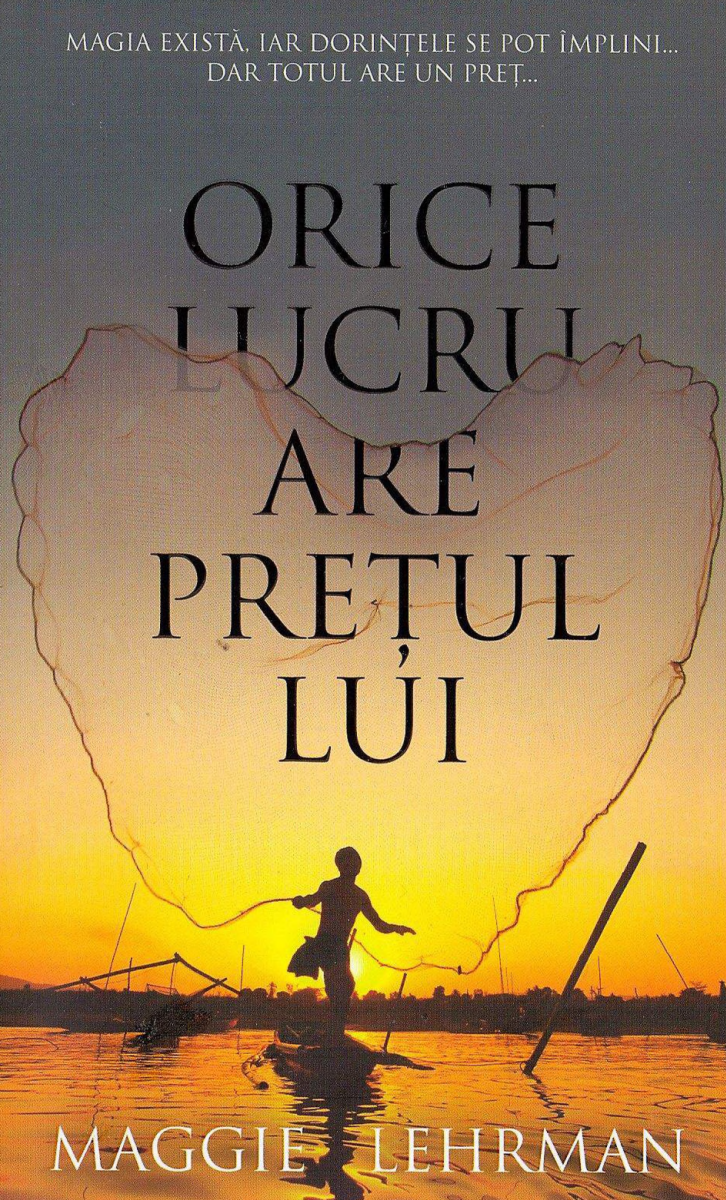

MAGGIE LEHRMAN

MAGGIE LEHRMAN

Orice lucru are preţul lui

editura rao

1

ARI

CINCI ZILE MAI TÂRZIU

Într-una din casele dărăpănate din spatele liceului, trăiește o vrăjitoare. Toată lumea știe asta. Mulți oameni s-au dus la ea pentru vrăji de-a lungul anilor – pentru fițuici, trucuri de frumusețe și pentru baftă. Nu și eu. Singura vrajă pe care am acceptat-o, iar asta s-a întâmplat în urmă cu zece ani, mi-a făcut-o o vrăjitoare din Boston. Îmi amintesc locuința ei anostă și felia de pâine prăjită și uscată pe care a așezat-o pe o farfurie în fața mea. Îmi aduc aminte că plângeam atât de tare, încât abia reușeam să înghit bucățile de pâine uscată.

Însă a funcționat, m-am oprit din plâns; și acum, iată-mă!

Spațiul de lucru al vrăjitoarei este în afara bucătăriei. Draperiile sunt ieftine și pe tavan sunt pete de apă, dar este curat. Vrăjitoarea poartă un capot ponosit. Îmi oferă o ceașcă de ceai, iar eu accept, deși știu că nu este indicat să bei sau să mănânci de la străini – darămite de la o vrăjitoare. Dar mi se pare nepoliticos să nu accept.

Mă doare încheietura mâinii stângi. În interior, sub mușchi și sub os. O durere veche. Efectul meu secundar. Mă prind de încheietură cu cealaltă mână pe sub masă.

– Vrăjile de dragoste nu funcționează, știi asta, îmi spune vrăjitoarea, vârând ceea ce par a fi plicuri de ceai Lipton în două

căni viu colorate. Oricine-ar fi, te va săruta, va rosti cuvintele, va crede în ele. Însă tu, nu. Dragostea înseamnă luptă. Îmi zâmbeşte, un zâmbet distras, ca şi când, preţ de o secundă, nu ştie sigur cine sunt şi de ce mă aflu în bucătăria ei. Eu îmi concentrez atenţia pe strungăreaţa dintre cei doi dinţi ai ei din faţă ca să nu o privesc în ochi şi mă gândesc la Win, la dragoste şi la luptă. Firește că am să ţi-o vând. Am vrut doar să-ţi spun.

– N-am venit pentru o vrajă de dragoste, îi spun.

Îmi întinde una din căniile cu ceai şi ridică din sprâncene.

– Ah, m-am gândit eu. Ce prostuţă sunt! Atunci, spune-mi. O transformare pentru balul de absolvire? Calcule diferenţiale pentru evaluare?

Mă bucur de cana aburindă care îmi încălzeşte mâinile; îmi distrage atenţia de la durerea pe care o simt în încheietură şi mă face să mă opresc din tremurat. M-aş putea răzgândi – să spun orice. Să-i spun că-mi doresc noroc sau încredere în mine. Să-i cer să mă ajute cu bacalaureatul. Să-i cer un cadou pentru Jess sau pentru Diana, ceva trecător şi amuzant. Dar am ajuns până aici – sunt atât de aproape de final! Încă puţin şi nu voi mai fi nevoită să mă simt astfel.

Simt că mă sufoc chiar şi atunci când sunt afară. Ca şi când aerul e mai rarefiat decât de obicei, ca şi când, cu fiecare inspiraţie, îmi pătrunde din ce în ce mai puţin oxigen în plămâni. Vreau să plâng, însă mi-e teamă de ce are să se întâmple dacă mă pornesc. Mi-e teamă de ce voi deveni.

Diana mă tachinează mereu că nu vreau să vorbesc despre sentimentele mele. Şi este adevărat, însă asta nu înseamnă că nu am. Înseamnă doar că nu vreau să le exprim pe toate deodată, că nu vreau să le las să mă controleze. Însă acum simt că nu mă mai pot abţine.

Am nevoie de asta, aşa cum am avut nevoie în urmă cu nouă ani.

Inspir adânc şi încerc să-mi înăbuş lacrimile.

– Vreau să mă faci să îl uit pe prietenul meu.

Vrăjitoarea soarbe din ceai. Se uită la mine. Eu nu mă simt în stare să-mi duc cana la gură.

– Pentru totdeauna, îi zic eu. Nu vreau ceva trecător.

– Dacă vrei pentru totdeauna, te va costa mai mult. Să zicem... cinci mii de dolari.

Eu încuviinţez din cap. Perfect.

– Păi, dacă ai banii, pot să fac asta. Fireşte. Voi fierbe licoarea chiar acum – o bei înainte de culcare şi, cât ai clipi din ochi, vei uita – pentru totdeauna.

– Mulţumesc.

Sentimentul de uşurare e intens, asemenea unui val care aproape că mă doboară. Să nu mai trebuiască să mă gândesc la Win.

Să nu mă mai aştepte cu camioneta la şcoală. Să nu se mai uite în ochii mei la balul de absolvire şi să-mi spună că mă iubeşte. Să nu îl mai văd şezând în primul rând la spectacolele mele, privindu-mă şi zâmbind doar pentru mine. Gata cu sărutările, promisiunile şi planurile. Gata cu dragostea.

Nu mai vreau o ultimă noapte petrecută pe plajă. Nu mai vreau cuvinte rostite la mânie. Nu mai vreau telefoane de la mama lui, care să ne trezească. Nu mai vreau să străbat drumul lung de la plajă cu nisip şi alge în păr, cu noduri în stomac, cu ochii împălenjeniţi şi umflaţi de plâns. Vreau ca toată durerea din ultimii cinci ani să dispară.

Vrăjitoarea bate cu degetele în masă ca să îmi atragă atenţia.

– Există, însă, un preţ.

– Ţi-am spus că îţi voi plăti, îi spun.

Ţin banii îndesaţi în buzunarul interior al hainei, în acelaşi plic în care i-am găsit. Îmi stau lipiţi de coaste. Exact cinci mii de dolari. I-am găsit ieri, într-un colţ al dulapului, într-o cutie de pantofi pe jumătate distrusă, căutând ceva de îmbrăcat care să nu-mi amintească de Win. Nu ştiusem de existenţa lor şi nu eram convinsă că erau, de fapt, ai mei, însă cine i-ar fi putut pune acolo? Faptul că îi găsisem mă făcea să cred că era un semn, o confirmare că trebuia să obţin acea vrajă.

– Nu mă refer la bani. Vraja o plăteşti separat. O vrajă pentru frumuseţe ar putea ucide câţiva neuroni. Însă pentru aşa ceva? Ea mă priveşte cu atenţie, iar eu încerc să par surprinsă. Nu sunt, însă. Mi s-au explicat efectele secundare de prima dată; durerea pe care o simt în încheietura mâinii este o dovadă clară. Cei mai mulţi oameni simt cel puţin durere după ce sunt supuşi unei vrăji de memorie. Dar s-ar putea să afecteze muşchii sau sistemul nervos, sau altceva. N-am de unde să ştiu asta.

Aş da toţi banii şi aş suporta toate efectele secundare doar ca să nu mai simt acea apăsare. Presupun că este ca şi când ai adormi şi te-ai trezi în corpul altcuiva. Goală pe dinăuntru. Fericită. Liberă.

– Oh! exclamă vrăjitoarea, dându-şi singură un bobârnac în cap. Am uitat să te întreb, ce prostuţă sunt! Ţi s-au mai făcut vrăji în trecut?

– Nu.

– Deoarece mai multe vrăji pot crea haos. Un talmeş-balmeş. Se amestecă. Efectele secundare nu se dublează, ci cresc *ex-po-nen-ţi-al*. Când se uită chiorâş la mine, ochii ei dispar în spatele ridurilor. Ce prostie! Îmi pari cunoscută.

– Jur că nu mi s-au mai făcut alte vrăji.

Rostesc aceste cuvinte repede ca să nu mă prindă cu minciuna. Nu ştiu deloc să mint; dacă ar insista, aş ceda. Încerc să rezist impulsului de a mă prinde de încheietură şi de a o masa ca să alung

durerea. M-a durut toată săptămâna, ca şi când ar fi vrut să-mi transmită un avertisment: „Asta se întâmplă dacă apelezi la vrăji". Prefer să îmi privesc picioarele. Mi s-au înroşit şi mi s-au umflat în tenişi. Cred că urmează să-mi mai cadă o unghie, dacă nu mi-a căzut deja. Unghii căzute: mândria oricărei dansatoare.

Dacă ar şti adevărul, m-ar refuza spre binele meu, ca să evite acele efecte secundare multiple. Pot face faţă mai multor efecte secundare, cum ar fi durerea din încheietură – asta suport în fiecare zi şi la balet. Durere. Chin.

E vorba de durere *fizică* şi de chin *fizic*, ce-i drept. Ce mai contează câţiva muşchi atrofiaţi în comparaţie cu suferinţa pricinuită de pierderea lui Win?

Dacă trupul meu trebuie să plătească preţul, atunci aşa să fie.

– Prea bine, atunci, îmi zice vrăjitoarea.

Se ridică în picioare şi se duce în bucătăria cea mică, unde deschide şi închide uşile bufetului şi scotoceşte prin sertare. Aruncă ingrediente într-o oală ciobită de pe aragaz.

– Ce zici de nişte supă de găină?

În timp ce ea prepară licoarea, eu scot plicul uzat în care se află bancnotele şi îl aşez pe masă în faţa mea, apoi îmi frec pe ascuns încheietura mâinii, ca să alung durerea. Ea se uită pe furiş la plic şi încuviinţează din cap.

– Eşti în clasa a XI-a? mă întreabă, aplecându-se deasupra oalei.

Când supa începe să fiarbă şi să stropească, ea ridică oala deasupra blatului mobilei – iar aceasta rămâne, aşa, suspendată. Sau cel puţin aşa văd eu de unde mă aflu.

– Da, răspund eu. Practic, într-a XII-a. Tocmai am terminat clasa a XI-a.

– Şi eu am o fiică. E puţin mai mare decât tine.

– Aha.

– E specială fiica mea. Știu că toți părinții spun asta despre copiii lor, dar este adevărat.

Și tocmai când cred că nu mă pot simți mai rău, îmi revine o amintire chinuitoare, legată de mama. Și aceasta e o durere mai veche și, de obicei, trec mai multe săptămâni fără să se manifeste – durerea pe care o simt în încheietură este mult mai persistentă –, dar se întâmplă. O fotografie dintr-un catalog. Un copil care plânge pe plajă. Familii care intră împreună în Sweet Shoppe. Iar acum sunt invidioasă pe fiica vrăjitoarei.

În timp ce inspir adânc și încerc să înlătur acest sentiment, lumina din apartament scade. Aerul rece pătrunde prin crăpăturile din pereți și din pardoseală. Simt cum încheietura începe să-mi pulseze. Vrăjitoarea, care stă în fața aragazului cu spatele la mine, își suflecă mâneca și face o mișcare rapidă cu cealaltă mână, în care ține o piatră. Nu-mi dau seama ce se întâmplă în oala cu supă; vrăjitoare îmi blochează vederea.

– Pari hotărâtă. Asta-i bine. Ești sigură de ceea ce vrei, te cunoști pe tine însăți. Însă tinerii nu analizează întotdeauna lucrurile și nimeni nu mai vorbește despre ce face magia. Acum, lumea crede că e periculoasă. Dacă e ilegal să devii vrăjitoare înseamnă că e ceva rău, nu? Păcat. E o prostie, zău așa. În apartament este întuneric beznă, cu excepția unei străluciri care răzbate din oală. Vrăjitoarea o supraveghează. Nu este periculos modul în care gândești. Însă vrăjile de memorie pot fi stânjenitoare, mai ales dacă dai nas în nas cu acest iubit al tău. Vă întâlniți pe stradă, el dă să te salute, tu nu îl recunoști, el e nedumerit sau se înfurie – și așa mai departe.

– Nu va fi nicio problemă, răspund eu. Înspir, apoi sorb din ceai. Are gust de Lipton – e nevoie de lapte. Pe întuneric și în frig, în timp ce aștept să fiarbă licoarea salvatoare, mi-e ușor să rostesc cel mai greu lucru din lume:

– A murit.

2

KAY

CU CINCI LUNI ÎNAINTE

Când zici „Cape Cod", gândul te duce la plaje şi la faleze, la nisip şi la soare, la familii şi prieteni care savurează îngheţată şi joacă volei. Şi asta timp de patru sau cinci luni pe an, exact. Turiştii invadează oraşele, hotelurile, restaurantele şi plajele, soarele străluceşte şi valurile se sparg la mal, iar noi avem un motiv să existăm.

Însă lucrurile nu stau la fel la mijlocul lunii ianuarie. Hotelurile şi casele de închiriat se golesc. E frig. Plaja nu mai e plajă, ci doar o limbă de pământ, iar oceanul, mereu prezent, ne împrejmuieşte. Ştiţi, Cape Cod e o insulă. Există două poduri de acces, însă, în cea mai mare parte, rămânem prinşi acolo, blocaţi pe o fâşie de pământ care se îngustează din ce în ce mai mult şi pe care nu ar fi trebuit să o descopere nimeni, darămite să o mai şi locuiască. Bate mereu vântul pe această întindere maro, galbenă şi cenuşie, unde cerul e una cu pământul.

La începutul acelei luni mohorâte de ianuarie, Diana, Ari şi cu mine sărbătoream. Şterpelisem o sticlă de „Grey Goose" din ascunzătoarea surorii mele, Mina, iar acum închinam câte un pahar şi tremuram în bătaia vântului. Şoseaua era acoperită cu frunze moarte ude. Noi alunecam pe ele cu tenişii, râdeam şi ne ţineam una de cealaltă ca să ne menţinem echilibrul.

– Pentru New York! i-a spus Diana lui Ari.

– Pentru tabăra de echitaţie! a strigat Ari înapoi, cu toate că stăteau una lângă cealaltă.

– Pentru vară! a strigat Diana, încercând să o întreacă pe Ari.

– Pentru libertate!

– Ura! am exclamat eu.

Nu mi-a venit în minte niciun motiv pentru care să închin. Însă dacă n-aş fi spus nimic, nu aş fi făcut parte din acel moment festiv.

De fapt, eu nu sărbătoream nimic anume. Mă bucuram că eram împreună cu Diana şi cu Ari şi mă bucuram pentru ele. Urmau să plece la sfârşitul anului şcolar spre destinaţiile estivale la care visau. Fericirea lor ar fi trebuit să fie un motiv suficient de sărbătorit după ultimii ani.

– Vei fi regina tipelor ălora fandosite care călăresc, a spus Ari. Poate vei seduce şi vreun grăjdar.

Diana s-a înroşit la faţă şi şi-a acoperit ochii cu mâna.

– Ba eu cred că îmi voi petrece cea mai mare parte a timpului alături de calul meu şi voi descoperi, pe la jumătatea verii, că nicio persoană de-acolo nu ştie cum mă cheamă.

– Ei vor avea de pierdut.

Diana a arătat cu sticla către Ari.

– Tu vei fi regina. Elimină-le pe celelalte fete.

– Balerina-asasină. Asta-s eu.

A luat sticla din mâinile Dianei, şi-a luat avânt, a făcut o piruetă, s-a lăsat apoi pe talpa piciorului, ridicându-şi celălalt picior în aer ca o săgeată. Apoi a luat o înghiţitură, fără să-şi piardă echilibrul măcar o dată.

– Dacă mi-aş vopsi părul? Diana a luat o şuviţă lungă şi groasă de păr şi s-a uitat la ea în lumina slabă. În ceva mai deschis.

Eu am început să spun că eram de acord, însă Ari m-a întrerupt.

– Oh, să nu faci asta, a spus Ari. Şi-a lăsat piciorul jos şi mi-a întins sticla. Eşti perfectă aşa cum eşti.

– Presupun că da, a zis Diana, dând drumul şuviţei de păr.

– Unde-i Win? am întrebat.

În weekend, Ari îşi petrecea majoritatea serilor împreună cu prietenul ei, Win Tillman, motiv pentru care Diana începuse să mă sune în septembrie.

– E acasă, bolnav. Markos dă o petrecere, dar eu am vrut să sărbătoresc.

– Nu putem sărbători cu Markos? a întrebat Diana, încercând să pară indiferentă.

– Dar e mai distractiv dacă suntem doar noi.

Diana nu a contrazis-o. Era îndrăgostită de Markos Waters, cel mai bun prieten al lui Win, însă Ari spunea mereu că nu avea stofă de iubit. Atunci când nu era cu noi, Ari îşi petrecea timpul cu el şi cu Win. Presupun că îl cunoştea bine.

Presimţeam că urmează un moment de tăcere. Mă temeam de astfel de momente, când cineva ar putea spune: „E timpul să ne întoarcem acasă" sau: „Am băut destul". Nu voiam ca acea noapte să se sfârşească. Eram prietenă cu Diana şi cu Ari de doar patru luni, de când Diana şi cu mine şezuserăm alături la ora de engleză şi începuserăm să ne petrecem timpul împreună în serile în care Ari era cu Win. Ari şi Diana erau nedespărţite de ani buni. Şuşoteau în timpul orelor şi se furişau afară din parcare una la volanul maşinii celeilalte. Mă întrebam adesea cum ar fi să fac şi eu parte dintr-o astfel de prietenie. Să o poţi alege, nu să te pricopseşti cu ea la naştere, cum eram eu şi sora mea, Mina.

Mai întâi mă împrietenisem cu Diana, apoi am fost invitată să ies şi cu Ari şi astfel am devenit un trio. Patru luni de prietenie. Şase luni de la vraja pentru frumuseţe, care mi-a şi dat încredere cu să încep să intru în vorbă cu Diana. Şi doi ani de când Mina

s-a însănătoşit şi m-a lăsat în urmă. Îmi aminteam exact datele importante.

Nu voiam ca acea seară să ia sfârşit, prin urmare, m-am grăbit să rup tăcerea.

– Priviţi, casa vrăjitoarei! am spus, arătând în faţă.

Diana şi Ari s-au întors ca să privească într-acolo. Părea normală din exterior, deşi era cam dărăpănată. Când eram în gimnaziu, cineva inventase o poveste cum că în jurul casei exista un câmp energetic, iar dacă te apropiai prea mult erai trăsnit sau blestemat; de-a lungul anilor, oamenii au încetat să mai creadă că magia funcţiona astfel. Trebuia să mănânci ceva ca să fii vrăjit. Prin urmare, au acceptat provocarea de a mânca iarba din peluza vrăjitoarei. În urmă cu şase luni, când m-am dus ca să obţin vraja pentru frumuseţe, am văzut că pe alocuri existau porţiuni fără iarbă, deci noile generaţii de copii păstraseră provocarea de a se apropia.

– Cum arată înăuntru? a întrebat Diana.

– Diana! a exclamat Ari, ca şi când Diana spusese ceva jignitor.

– E în regulă, am spus eu. Toată lumea ştie că am fost vrăjită. De fapt, mulţi oameni sunt vrăjiţi, însă nu vedem întotdeauna rezultatele.

Ari a început să îşi frece încheietura mâinii, iar eu mi-am amintit, prea târziu, de părinţii ei şi de incendiu şi de vechea ei vrajă. Diana s-a apropiat de Ari ca să o consoleze, însă ea a îndepărtat-o. Nu am văzut-o niciodată pe Ari îmbrăţişând sau atingând pe cineva în afară de Win.

– Vraja a fost într-un burrito încălzit la microunde, am spus. Ce tâmpenie! Alt moment de tăcere, iar eu m-am aruncat cu capul înainte. Mi s-a părut ciudat. Aţi mai auzit o ciudăţenie ca asta? Ari, vraja ta în ce-a fost – nu, dă-i pace, nu asta am vrut să... ăăă... mi se pare că oamenii sunt nebuni pentru că apelează la vrăji pentru te

miri ce. Eu n-am vrut decât puţin, ştiţi voi. Am arătat spre faţă şi spre părul care îmi era mereu lins. Vrăjitoarea a fost chiar drăguţă. Nu a încercat să mă complimenteze şi să-mi spună că nu am nevoie. Am apreciat asta. Când eşti urât, eşti urât, punct.

Uneori, când îmi dau drumul la gură îmi doresc să fi cerut şi alte vrăji decât pentru frumuseţe. Pentru înţelepciune, de exemplu. Ari vorbea atât de repede, încât, uneori, îmi era greu să o urmăresc. Apoi, când încercam să ţin pasul cu ea, sfârşeam prin a spune tâmpenii.

– Nu eşti urâtă, a spus Diana.

– Mda, nu e nevoie să spui asta.

Am râs, însă zgomotul a fost imediat luat pe aripile vântului.

– Hei! a făcut Ari. Expresia de pe chipul ei a devenit serioasă şi, chiar dacă era doar cu câţiva centimetri mai scundă decât mine, m-am făcut mică. Nu spune asta! Eşti minunată. Toate suntem minunate, OK?

Diana a chicotit.

– Sunt atât de minunată, încât abia mă mai suport.

– Da! Diana înţelege. Ari s-a întors înspre mine, cu o expresie hotărâtă întipărită pe faţă. Ideea este, Kay, că şi eu sunt minunată şi nu pot fi prietenă decât cu oameni minunaţi. Poţi să accepţi asta?

Nu prea ştiam la ce se referea, dar mi se părea minunat, indiferent despre ce era vorba – suna a promisiune – prin urmare, am încuviinţat din cap şi am răspuns: „Da".

Ne-am continuat plimbarea – trei prietene care stăteau până târziu pentru a sărbători pe insuliţa lor nenorocită.

Îmi puteam imagina atât de limpede următoarele luni, încât abia mă abţineam să nu sar în sus de bucurie. Aveam prietene care mă plăceau, care vor fi acolo pentru mine şi care mă vor proteja – chiar şi de mine.

Abia ne îndepărtaserăm de casa vrăjitoarei, când, dinaintea mea, a apărut întreaga imagine a viitorului. Vom fi cele mai bune prietene, apoi va veni vara, iar ele vor pleca. Diana, în tabăra de echitaţie, iar Ari, la Baletul din Manhattan.

Între timp, va începe sezonul estival în Cape Cod. Hotelurile, apartamentele de închiriat, plajele şi magazine vor fi pline de oameni.

Numai eu voi fi singură.

M-am oprit locului.

Ele s-au oprit câţiva paşi mai încolo. S-au întors şi s-au uitat la mine. Ari, cu faţa ei mică şi serioasă, iar Diana, cu pielea ei fină şi ochi mari şi părul ei lung, des şi negru. Erau de o frumuseţe naturală; nu vor înţelege niciodată cum e să nu fii. Însă le îndrăgeam pentru că nu înţelegeau, pentru că insistau că modul lor de a privi lucrurile era cel corect, în ciuda experienţei mele îndelungate care demonstra contrariul.

– Eşti bine, Kay? m-a întrebat Ari, înghiontind-o pe Diana la gluma pe care o făcuse.

– Sunt bine, am răspuns. Sunt bine. De fapt, mă simt minunat. Ştiu asta acum.

Convinse de afirmaţia mea, ele şi-au continuat drumul. Eu am aruncat o privire peste umăr la casa vrăjitoarei şi am luat o hotărâre.

Mă voi întoarce când se va face lumină. Voi bate la uşă şi nu îmi va fi frică. Voi lua bani din portmoneul mamei şi voi cere exact ceea ce am nevoie.

Zis şi făcut. Patru zile mai târziu, le dădeam lui Ari şi Dianei câte o prăjitură coaptă pentru prietenie şi îmi păstram prietenele cele mai bune.

Odată ce erau vrăjite, nu mă mai puteau părăsi. În câteva săptămâni, tabăra de echitaţie unde trebuia să meargă Diana s-a închis din cauza ploşniţelor, iar mătuşa lui Ari a hotărât că nu se

vor muta la New York decât la începutul lui august, chiar înainte să înceapă Ari pregătirea.

Nu voiam să le schimb – nu voiam să le fac să simtă lucruri pe care nu le simţeau. Vraja nu era pentru a face ceva din nimic şi a inventa o relaţie nouă. În schimb, eu rămâneam aceeaşi, iar ele la fel, doar că vraja le aducea la mine din trei în trei zile, nu se puteau îndepărta mai mult de optzeci de kilometri, iar norocul şi întâmplarea le întorceau către mine, aşa cum se întoarce floarea-soarelui după soare. Vrăjitoarea i-a spus „cârlig".

Îmi vor fi loiale. Neschimbătoare. Nu mă vor lăsa ca să plece în călătorii prin lume. Nu mă *puteau* părăsi – vraja le ţinea aproape.

Vraja mea funcţiona mai bine decât mi-aş fi închipuit. Le aveam pe Diana şi pe Ari, un chip mai frumos şi eram fericită. Atâta vreme cât vieţile lor nu se înrăutăţeau, vom fi împreună.

3

MARKOS

CU O ZI ÎNAINTE

La început, m-am uitat la ea aşa cum te uiţi la fetele sexy: cu coada ochiului, o şuviţă de păr negru, o privire, un imbold de a-ţi întoarce capul şi de a te holba. Am recunoscut-o abia când am privit-o mai atent. Era fiica vrăjitoarei.

Bătrâna vrăjitoare venea regulat la magazinul de bricolaj al familiei mele şi, uneori, fata o însoţea, mergând în urma ei şi uitându-se neîncrezătoare la toată lumea. Era mereu machiată cu dermatograf negru şi purta o haină lungă şi neagră, cu mulţi nasturi, care îi atârna pe coapse. Părul negru îi era tuns scurt şi nepieptănat.

Din locul în care mă aflam, am privit-o cum dispare în spatele înălbitorilor. Era sexy, dar cine avea timpul şi energia să seducă fiica unei vrăjitoare? Ar trebui să te uiţi peste umăr şi să îţi păzeşti mâncarea în fiecare secundă. Şi-apoi, la şcoală erau o sută de fiice normale a căror senzualitate nu era atât de... complicată. Prin urmare, vă pot confirma că nu acesta a fost motivul pentru care am abordat-o. Motivele mele au fost bine-intenţionate. Ei bine, majoritatea.

Win a şters-o după antrenament şi abia dacă şi-a fluturat mâna când i-am strigat: pe mâine-seară! Având în vedere că eram prietenul lui cel mai bun, ne petreceam serile de sâmbătă împreună,

chiar şi atunci când făcea nazuri că nu vrea să vină sau când venea, dar era abătut.

În ultima vreme era mai mult abătut, iar eu ştiam că, în calitate de cel mai bun prieten al lui, aveam datoria de a-l înveseli. Şi Ari îşi dădea toată silinţa şi, de obicei, dacă ne uneam forţele îl puteam scoate din acea stare de teamă. Fusese predispus la astfel de perioade întunecate încă din copilărie, prin urmare cunoşteam secretul pentru a-l face să se simtă mai bine: Nu îi puteai cere să fie fericit. Trebuia *să faci* ceva.

Din întâmplare, aveam în buzunar aproape o mie de dolari. Dacă nu mă scăpam de ei, cu siguranţă mama avea să îi găsească şi avea să mă omoare. Aşadar, când l-am văzut pe Win cu capul plecat, tăcut, ieşind din parcare în scrâşnetul roţilor camionetei sale, am ştiut exact cum aveam să-i cheltuiesc.

Flica vrăjitoarei părea că vrea să plece, aşa că i-am tăiat calea. Cellalţi băieţi au rămas deoparte. Ştiau că nu era bine să mă întrerupă atunci când vorbeam singur cu o fată.

– Salutare, i-am spus.

Ea m-a privit, ridicând o sprânceană.

– Sunt Markos. Iar tu?

– Eu mă întreb ce vrei.

Deşi n-a rostit aceste cuvinte pe un ton mânios, eu am înţeles cum stătea situaţia. Era o femeie hotărâtă.

– Speram să mă poţi ajuta.

– Oh, mă îndoiesc de asta. Pari să te descurci şi singur, a spus ea.

Ea s-a întors şi a început să traverseze terenul de baseball. Eu loculam în direcţia opusă, însă am hotărât să o urmez.

– Dar eşti fiica vrăjitoarei.

– Şi?

– Şi vreau să fac o comandă.

I-am atins brațul cu mâna, iar ea a tresărit și s-a smucit. Apoi s-a întors cu fața la mine. Senzualitatea ei era ușor înfricoșătoare, ca și când s-ar fi putut transforma într-un dragon care aruncă flăcări, dar într-un mod sexy. Am traversat terenul de baseball și cel de fotbal și am ajuns pe terenul acoperit cu arbuști care separa școala de cartierul sărăcăcios al orașului plin cu case din șindrilă ieftină. Îmi amintea de locurile unde Win trăise toată viața lui. Peluze uscate. Vopsea scorojită. Ferestre montate strâmb. Lângă ușa din spate există întotdeauna o tricicletă stricată, iar pe aleea de la intrare, un furtun încolăcit.

– Vreau să dau o petrecere mâine-seară, am spus. Eu, prietenul meu cel mai bun și iubita lui.

– Pare distractiv.

– Vreau să fie o petrecere specială. Am scos banii, iar fiica vrăjitoarei a făcut ochii mari. Pun pariu că mama ta mă poate ajuta să o transform într-o petrecere specială.

Ea și-a mușcat buza de jos, frecându-și brațul suferind cu cealaltă mână.

– Te gândești la ceva anume?

I-am spus ideea mea, iar ea a dat absentă din cap, cu ochii pironiți asupra banilor.

– Deci îi vei spune?

Ea și-a ațintit brusc privirea asupra mea, strângând din ochi.

– Ești Markos Waters, nu? De la „Waters Hardware"? Cel care are frați mulți?

– Eu sunt acela.

– Am observat trăsăturile comune.

Adică, părul negru, ochii albaștri și nasul roman. Puși toți patru unul lângă celălalt, am fi fost ca într-o fotografiere la intervale prestabilite.

– Mulțumesc.

Ea a zâmbit şi şi-a înclinat capul într-o parte.

– N-a fost un compliment.

Eu i-am zâmbit, deoarece conversaţia noastră începea să se îndepărteze de la subiect, iar ea se putea transforma într-un dragon în orice clipă. Ca oricărui băiat, îmi plăcea şi mie să tachinez fetele, însă am avut impresia că poate ea nu flirta şi că, de fapt, nu mă plăcea, ceea ce era ciudat. Eram destul de chipeş. Toată lumea ştia asta.

– Eşti cam nesuferită, ştii asta?

– Stai aşa, trebuie să scriu asta în jurnalul meu personal.

– Ce căutai la antrenament, dacă nu să găseşti vreun client?

– Nu-i treaba ta, a spus ea, luându-mi banii din mână. Şi eu sunt vrăjitoare. Îţi fac eu vraja.

– Rahat! am făcut eu. În regulă.

Nu semăna deloc cu o vrăjitoare. Nu semăna cu babele acelea pe care le vedeai certându-se la televizor pentru drepturile vrăjitoarelor sau cu acele vrăjitoare infame şi neînţelese din filme; nu era nici ramolită, sucită sau cârcotaşă, nici mlădioasă, cu sânii liberi şi iubitoare de natură. Nici măcar nu trebuia să mai existe vrăjitoare tinere. În urmă cu douăzeci de ani, câteva dintre ele au încercat să dea jos guvernul Franţei, iar acum supermarketurile şi restaurantele se află constant sub supraveghere. Aproape peste tot e ilegal să te înscrii în comunitate, prin urmare cele care au mai rămas ori înnebunesc, ori mor.

Aşadar, fata aceasta ducea o viaţă ilegală.

Ea a numărat încet bancnotele, fără să-şi ridice privirea.

– N-o să mă dai în gât, nu? a întrebat ea, încercând să folosească un ton relaxat.

– Oh, ba da. Acesta este un flagrant. Fratele meu ne ascultă – e poliţist – şi *abia aşteaptă* s-o aresteze pe vrăjitoarea minoră care

încearcă să îi transforme pe toţi jucătorii din echipa de fotbal a liceului în sclavii ei sexuali.

– Vorbesc serios.

– N-aş face niciodată una ca asta. Nu sunt puritan; nu-mi pasă ce faci. Aici e vorba de afaceri.

Vrăjitoarea a îndoit bancnotele şi le-a vârât într-unul din buzunarele hainei. Privirea ei ucigătoare s-a mai îmblânzit.

– Ştii ceva despre magie?

– Nu, am răspuns eu rânjind. Mă înveţi?

– Ai vrea tu.

– Să înţeleg că am bătut palma?

– Echo, a spus ea. Ăsta-i numele meu.

– Pe mâine, Echo!

Ştiam că îmi va îndeplini dorinţa, şi nu doar datorită banilor. Mi s-a părut a fi genul de persoană care se ţine de cuvânt.

Pe vremea aceea, credeam multe lucruri, ce-i drept. Credeam că lumea va fi aşa cum voi vrea eu. Dacă îmi trecea ceva prin minte, făceam. Dacă îmi doream ceva, luam. Dacă realitatea nu era cea pe care mi-o imaginam eu, atunci realitatea era problema, nu eu şi, în cele din urmă, realitatea ceda cerinţelor mele, aşa cum cedase şi fiica vrăjitoarei.

Nu înţelegeam. Fusesem mereu norocos. Realitatea nu scuteşte însă pe nimeni, nici măcar pe Markos Waters.

Win a murit în seara următoare.

PARTEA a II-a

· efecte secundare ·

4

WIN

Amintirea mea preferată cu Ari este legată de un dans – nimic surprinzător. Nu de unul de la spectacolele ei, care erau frumoase şi complicate ca şi statuile mişcătoare, ci unul de la balul de absolvire. Eram împreună de câteva luni şi ştiam că îmi place de ea – mult.–, însă balul a schimbat totul.

Nu a fost bine încă de la început. Costumul pe care mama îl găsise la „Goodwill" şi buchetul de flori pe care sora mea, Kara, îl făcuse rupând trandafiri din tufa unui vecin mă făceau să mă simt ca un impostor, ca un escroc care intrase în viaţa cuiva apelând la minciună. Am dat vina pe acel nor negru care m-a însoţit în sala de forţă, deşi adevărul era că eram indispus de câteva zile – poate chiar săptămâni.

(Poate chiar toată viaţa. Am simţit o greutate care mă apasă de când mă ştiu. Erau zile de care abia eram conştient; altele mi se păreau grele ca nişte saci cu nisip. Această zi părea grea ca un sac de nisip.)

Nu ajuta nici faptul că întâlnirea cu Ari mi se părea a fi cea mai mare escrocherie dintre toate. Era atât de frumoasă şi de talentată şi de puternică, bla, bla, bla! Acestea au fost calităţile care m-au atras la ea, însă acum, că eram împreună, frumuseţea, talentul şi forţa ei păreau să mă ţină la distanţă. Eram mediocru din toate

punctele de vedere. Jucam pe postul de „libero" (destul de bine) şi cântam la trompetă (destul de prost). Aveam o soră şi o mamă pe care le iubeam, note bune şi prieteni loiali. Ari era minunată. Era una dintre cele mai bune balerine din ţară. Reuşise să supravieţuiască unui trecut tragic. Era plină de viaţă, reprezentând, parcă, acea parte dintr-un tablou asupra căruia artistul insistă o zi întreagă înainte să mă schiţeze şi pe mine într-un colţ.

În seara balului, odată ajunşi în sala de gimnastică, Ari şi-a găsit prietenele şi a păşit pe ringul de dans. Markos şi cu mine am stat într-un colţ, trecând sticla lui Markos de la unul la altul.

– Cea mai sexy fată din clasă? m-a întrebat Markos.

– Ari.

– Ei, hai, vorbesc serios.

– Şi eu vorbesc serios. Ce zici de iubita mea?

El şi-a dat ochii peste cap.

– Bine. Reformulez: cea mai sexy fată cu care m-aş putea cupla?

– Serena Simonsen.

– Repede-ai mai găsit răspunsul! Eşti sigur că nu eşti şi tu interesat de ea?

– Ei, hai, frate! Ştii că n-aş face asta.

A închinat cu sticla.

– Ce băiat bun eşti tu!

Am zărit-o pe Ari dansând în partea cealaltă a încăperii şi îmi dădeam seama că încerca să se lase în voie – să nu mai numere, să nu mai facă piruete. Îşi dorea să fie ca noi, restul. Faptul că o cunoşteam suficient de bine încât să-mi dau seama ce gândea m-a făcut să simt un junghi în coastă şi îl compătimeam pe Markos care credea că a fi „băiat bun" era ceva rău.

– Ce zici de Kay Charpal? l-am întrebat eu.

Kay dansa lângă Ari.

Markos a clătinat din cap.

– Prea vrăjită.

– Jumătate din fetele de-aici au apelat la „retuşuri". Cui îi pasă?

– Majoritatea dintre ele arătau bine şi înainte. Îţi mai aminteşti cum arăta la faţă Kay...

S-a schimonosit, afişând o expresie acră.

– Eşti un bou.

– Sunt sincer. Nu-i vina mea că oamenii nu suportă adevărul.

– Aş propune-o pe Diana, dar Ari o să mă omoare.

– Plus că vreau şi nitică personalitate.

A râs şi s-a uitat la ceas.

– Oh, nu! am făcut eu.

– Ce-i?

El a făcut ochii mari, vrând să pară nevinovat.

– Spune-mi, te rog, că nu ai pus ceva la cale.

Markos a rânjit.

– Trebuie să păstrez tradiţia.

Fraţii mai mari ai lui Markos ne povestiseră despre farsele pe care le făcuseră în timpul balurilor lor de absolvire. Brian îmbrăcase o capră într-un frac şi o dusese la bal în calitate de „parteneră", Dev instalase în tabela de marcaj din sala de baschet un proiector cu laser care scria insulte pe pereţi şi Cal înlocuise lista de cântece a DJ-ului cu melodia „ABC" a trupei Jackson 5.

– Au făcut asta în ultimul an?

Markos şi-a dus degetul în partea laterală a nasului.

– Conducerea va fi cu ochii pe mine în ultimul an. Aici intervine elementul surpriză.

A privit cu atenţie mulţimea, iar eu m-am uitat la dansatori, încercând să-mi dau seama ce vedea. Mi se păreau cu toţii normali şi fericiţi. Toţi aparţineau acelui loc. Când m-am întors înspre Markos, dispăruse. Mi-a trecut prin cap să îl caut, însă m-am gândit că voi strica surpriza, aşa că am inspirat adânc şi mi-am croit drum

prin mulțime ca să ajung lângă Ari. Ea a strigat: „Win!" și și-a vârât brațele într-ale mele, continuând să danseze. Eu mă legănam înainte și înapoi, străduindu-mă să n-o calc pe picioare.

Purta o rochie albastră, fără bretele, mai lungă în spate decât în față. Îi mai văzusem umerii goi și pistruiați – în spectacole – și poate că de aceea îmi imaginam cum era ridicată deasupra capului, iar ea își arcuia spatele, plutind. Eu nu puteam să fac asta, prin urmare, îmi târam picioarele.

Când a început o melodie lentă, s-a întors cu fața la mine și și-a așezat mâinile pe umerii mei. Eu mi-am așezat mâinile pe talia ei și am început să ne legănăm înainte și înapoi. Materialul albastru din care îi era croită rochia se încălzise de la temperatura corpului ei și era atât de lucios, încât îmi era teamă să nu-mi alunece mâinile. Îmi era teamă să o țin prea strâns – nu la gândul că aș fi putut-o răni, căci știam că era mult mai puternică decât mine, ci la gândul că aș fi putut trăda faptul că îmi doream s-o simt aproape. Atunci ea s-ar fi retras, fiind limpede că nu își dorea acest lucru la fel de mult ca și mine. Dansul nostru – ca și relația noastră – semăna cu echilibristică pe sârmă. Dacă m-aș fi lăsat mai tare, aș fi căzut, iar ea și-ar fi luat zborul.

– Simte muzica, a zis Ari cu un accent european, încercând să o imite pe „profesoara de balet". Ce îți spune această muzică?

Am ascultat.

– Îmi spune: „Sunt o baladă cu versuri fără noimă, cântată de o trupă de băieți".

Ari a râs.

– Cum îndrăznești?! Mă gândeam să-mi tatuez pe fund versurile astea.

– „Înalț sulița pentru tine?"

– E „dorință arzătoare pentru tine", de fapt.

– Când o spui tu, firește că e poezie.

Mi-a zâmbit şi m-a înghiontit în glumă. M-am aplecat şi am urlărit-o, înainte să-mi pierd curajul. Zâmbea când m-am îndepărtat şi poate că se îmbujorase şi mai tare decât înainte.

– Eşti cel mai bun, Win Tillman, mi-a zis.

Ciata – eu urma să spun ceva din care să reiasă clar cât de mult o plăceam, iar sârma se va rupe. Simţeam cum vorbele mi se adunau în gât şi nu ştiam cum să le opresc sau dacă voiam să le opresc.

Ceva ud şi spumos mi-a picurat în ochi. I-am dat drumul lui Ari ca să mă şterg când au început ţipetele. După ce m-am şters la ochi, am văzut-o pe Ari cu ochii aţintiţi asupra tavanului sălii de sport, răzând. Clăbuci mari cădeau din ventilatoarele din tavan. În jurul nostru, fetele încercau să-şi ferească coafurile, iar băieţii alunecau cu pantofii lor de gală.

– Îmi place, dar nu înţeleg, a spus Ari. Unde-i Markos?

Am luat-o de mână şi am ieşit alunecând pe uşile sălii de sport. Mulţimea ieşea în parcare, însă noi am luat-o în direcţia cealaltă, pătrunzând pe holurile întunecate ale şcolii. Când am ajuns la o bifurcaţie din hol, ne-am oprit până când am auzit voci.

Pe hol, în partea dreaptă, Markos stătea lipit cu spatele de un dulap, cu mâinile împreunate pe piept. În faţa lui stătea un poliţist.

– ... ai noroc că am fost trimis eu la şcoală, şi nu altcineva. E o prostie inimaginabilă, Markos, îi spunea poliţistul.

Am ştiut înainte să îl văd că era fratele mai mare al lui Markos, Brian. Am parcurs în grabă cei zece metri care ne despărţeau, iar Ari m-a urmat îndeaproape. Brian s-a întors către noi.

– Win, întoarceţi-vă la dans.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

– Markos a băgat în gurile de aerisire maşini de făcut baloane de săpun.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, a spus Markos.

– Zău?! Deci, dacă verific inventarul de la magazin, nu lipsește nimic?

– Îți urez succes.

Era un lucru cunoscut că magazinul de bricolaj pe care îl deținea familia lui Markos nu era prea bine organizat; probabil că Markos speculase acest lucru. Și Brian știa asta. S-a încruntat și mai mult.

– Ar trebui să te arestez, Markos. Să te înveți minte.

– Haide, Brian! Dar farsele pe care le-ați făcut tu, Dev și Cal?

Brian i-a aruncat o privire furioasă.

– E altceva. Tu ai inundat sala de sport.

– Am inundat-o? Nu sunt decât câteva baloane de săpun.

– Nu vor mai fi baloane de săpun când vor trece prin ventilatoare, tâmpitule! Va fi doar săpun.

– Ești un ipocrit.

– Iar tu ești un idiot. Pagubele vor fi de mii de dolari și nimeni n-a priceput gluma. Nu ești în stare să faci o farsă ca lumea.

Markos a tresărit. Am făcut instinctiv un pas înspre el – nu permiteam nimănui să îl rănească pe cel mai bun prieten al meu – însă, înainte să ajung la el, Ari s-a vârât între Markos și fratele acestuia.

– N-a fost Markos, a zis ea. A stat cu noi toată seara.

Brian și-a dat ochii peste cap.

– L-am găsit aici, nu înăuntru, cu voi.

– *Tocmai* plecase, jur. N-a avut timp să pună la cale toate astea, a insistat ea. Și-apoi, n-are logică, Brian – adică, domnule ofițer Waters. Farsele pe care le-ați făcut voi au fost în ultimul an, nu? Ce motiv ar avea Markos să facă una acum?

Brian a căzut o clipă pe gânduri, apoi s-a întors către Markos.

– E adevărat? Markos nu ne-a privit pe niciunul în ochi, ci doar a încuviințat din cap. Atunci, ce cauți aici?

Markos şi-a dres glasul, apoi a privit de-a lungul coridorului, într-o parte şi-n alta. Când mi-a întâlnit privirea preţ de o secundă, el mi-a făcut cu ochiul.

- Mi-am dat întâlnire cu o fată. Probabil că aţi speriat-o şi-a plecat. Apropo, mulţumesc.

Brian a pufnit dezgustat şi s-a întors către Ari.

- Aşadar, eşti dispusă să garantezi pentru el.

Ari a luat poziţie şi l-a privit în ochi.

- Markos nu a făcut nimic, domnule poliţist.

Brian s-a întors spre mine. La fel şi Markos şi Ari. Era rândul meu să hotărăsc ce era de făcut.

În ceea ce ne priveşte, nu se pune niciodată problema de a lua o decizie. Ne luăm întotdeauna apărarea unul celuilalt.

- Ari spune adevărul.

Brian ne-a privit o clipă cu atenţie, apoi s-a întors pe călcâie şi s-a îndepărtat cu pas hotărât.

După ce acesta s-a făcut nevăzut, Markos a rânjit.

- A fost distractiv.

Ari l-a tras un pumn în umăr.

- Idiotule! Tocmai am mințit un poliţist.

- A vrut să te creadă. Aşa nu par chiar un ratat.

Markos a salutat, s-a dezlipit de dulap şi şi-a aranjat sacoul.

- Să aveţi o seară minunată, porumbeilor!

- Unde pleci? l-am întrebat.

- Oh, eu nu-mi mint niciodată familia.

Am auzit un chicotit în spatele nostru – Serena Simonsen i-a făcut cu mâna din pragul uşii unei săli de clasă întunecate, iar Markos i-a făcut la rândul lui cu mâna. Ari şi-a dat ochii peste cap. Când a trecut pe lângă mine, Markos şi-a aşezat mâna pe umărul meu şi s-a aplecat spre mine.

– E de treabă. Poți s-o păstrezi, mi-a șoptit la ureche, de parcă el (sau chiar eu) hotăram dacă Ari rămânea sau nu cu mine.

L-am apucat de braț înainte să se îndepărteze.

– S-ar putea să nu fie de acord.

S-ar putea să nu mă vrea cu adevărat. Eu, cel mediocru. Eu, cel escroc.

– Glumești? Te place. Revino-ți și privește-o!

Ari şi cu mine i-am privit pe Markos și pe Serena intrând într-o sală de clasă goală, apoi am făcut cale-ntoarsă. Pe drum, am făcut ce îmi spusese Markos să fac: am privit-o. Nu ideea de ea, nu pe Ari cea care purta poante și plutea pe scenă, nu pe cea ai cărei părinți muriseră când ea era mică, ci pe fata din fața mea, care se apropia de mine, care mă privea în ochi.

Ne-am îmbrățișat de îndată ce am intrat în sala de sport. Ventilatoarele din tavan „scuipau" în continuare apă cu săpun. Rochia lui Ari era atât de lucioasă, iar pardoseala atât de alunecoasă, încât am avut ocazia să o țin cât de strâns îmi doream, altminteri aș fi scăpat-o și am fi căzut. Mâinile mele s-au întâlnit la curbura spatelui ei. Ea mă ținea la fel de strâns – cu mâinile după gâtul meu, cu degetele împleticite în părul meu și obrazul lipit de clavicula mea – și îi simțeam bătăile inimii prin materialul costumului meu, cumpărat la mâna a doua.

Cei care se supăraseră pentru că li se stricaseră hainele și coafura plecaseră demult, însă mai rămăseserăm destul de mulți. Cineva stinsese luminile, probabil de teama vreunei electrocutări, prin urmare, era întuneric în sala de sport, cu excepția luminii de la ecranele telefoanelor care se reflecta pe paietele rochiilor. Mirosea a spălătorie și, având în vedere că DJ-ul renunțase demult să mai facă atmosferă, puteam auzi lumea râzând, stropind și încercând să danseze pe muzica ce răsuna dintr-o boxă pe care o conectase cineva la telefon. Era doar o chestiune de timp până când Brian sau

un alt reprezentant al autorităţii va veni să ne scoată afară, deci am profitat de moment.

Ari s-a relaxat în îmbrăţişarea mea de parcă ar fi lăsat-o toate puterile. Ne-am contopit.

- I-ai salvat pielea lui Markos, i-am spus eu.

- Brian e prea sever cu el.

- Nici nu ştiam că îl placi. La Markos mă refer.

Ea a oftat adânc în îmbrăţişarea mea. Părul îi era ud şi pleoştit, o parte din machiaj i se prelinsese pe faţă, iar acum şi-l ştergea de mine, iar rochia ei era fără formă şi mânjită. Însă a fost mai frumoasă ca oricând atunci când şi-a ridicat capul doar suficient de mult cât să-mi şoptească la ureche:

- Nu la fel de mult cum te plac pe tine.

Pielea ei acoperită cu săpun atât de aproape de a mea! Îmbrăţişarea ei. A tremurat uşor, poate era un fior. Nu era din piatră; nu era perfectă şi intangibilă. Era aici, în faţa mea. Şi m-a ales pe mine.

- Te iubesc, i-am spus.

Ea s-a uitat la mine, cu ochii luminoşi. Am observat uşurat că nu era surprinsă.

- Şi eu te iubesc.

Ne legănam înainte şi înapoi. Dansam în întuneric, uzi amândoi.

Este amintirea mea preferată cu Ari. Este cea pe care o ţin aproape, ca pe un talisman. A fost fata pe care am iubit-o.

5

ARI

Toată lumea îmi spunea cât de mult îl iubisem pe Win: mătuşa Jess, Diana. Până şi eu: era bileţelul pe care îl găsisem sub perna mea. Uneori aveam impresia că voi începe să simt. Ca şi când, într-o bună zi, mă voi trezi şi voi fi din nou tristă. De parcă durerea era un virus, iar efectul vaccinului era doar temporar.

Bileţelul. Cel puţin mă gândisem să scriu acel bileţel.

M-am trezit vineri dimineaţa – prima vineri din iunie după terminarea anului şcolar – cu durere în încheietura mâinii, din cauza unui efect secundar mai vechi, dar şi din cauza faptului că dormisem cu braţul sub pernă, ţinând strâns în pumn o bucată de hârtie. Am citit şi recitit bileţelul. Fusese rupt dintr-un jurnal legat şi avea marginea neregulată. Am recunoscut scrisul de mână – era al meu – şi, dacă mă concentram foarte bine, reuşeam să-mi amintesc că scrisesem acele cuvinte. Însă era un alt gen de amintire, semăna mai mult cu a urmări un film decât cu a-ţi aduce aminte ceva din interior. Îmi aminteam când scrisesem, dar nu îmi puteam aduce aminte la ce mă gândeam când făcusem asta.

„Ai avut un iubit. Win Tillman. L-ai iubit. Mai bine de un an. El a murit. E prea greu. Dacă această vrajă va funcţiona, îl vei uita."

Win. Win Tillman. Win, Win, Win...

Numele lui nu-mi spunea nimic.

Tot ca şi când aş fi urmărit un film, mi-am adus aminte că fusesem la vrăjitoarea aceea, a cărei casă se afla în spatele şcolii, şi că plătisem vraja cu banii pe care îi găsisem în dulapul meu. Mă vedeam făcând asta. Păream tristă. Însă din nou, parcă nu trăisem acea amintire. Singurul lucru care mi se părea adevărat şi real era acel moment când ea îmi povestise despre fiica ei, iar gândul mă purtase la mama mea. Schimbul a devenit tridimensional.

Nu îmi aduceam aminte de nimeni cu numele de Win. Din câte ştiam eu, nu avusesem niciodată vreun iubit. Mă sărutasem anul trecut cu partenerul meu de la „pas de deux" de la şcoala de vară, însă nu fusese ceva serios.

Trebuie să fi fost tristă. Îmi amintesc că îmi venea să plâng şi mă simţeam dărâmată, însă nu-mi aminteam de ce.

Acum nu mai eram tristă, doar confuză.

Aşa că am sunat-o pe Diana. A răspuns imediat, cu voce straniu de răguşită şi serioasă.

- Ce mai faci?
- Ăăă, bine.
- Vrei să vin la tine?
- Nu, e în regulă.
- Înmormântarea e mâine.
- Hm? Ah, da. Desigur.
- Te-ai gândit ce vei spune?
- Eu... ăăă...

Diana nu părea deranjată de faptul că nu îmi găseam cuvintele.

- Mă trezesc în fiecare zi şi încă nu-mi vine să cred că nu mai este. Pur şi simplu... nu-mi vine să cred. Nu trebuie să vorbim despre asta dacă nu vrei. De fapt, mai bine să nu vorbim. Îmi pare rău că am adus vorba. N-aş vrea să crezi că nu mă interesează. Pentru că mă gândesc la asta. Dumnezeule! Nici nu pot... nu-mi vine să cred.

M-am uitat la bileţel, apoi pe geam afară, îndoindu-mi îngândurată încheietura mâinii. Era limpede că nu îi spusesem Dianei nimic despre vrajă. Ar trebui? Bileţelul nu spunea nimic. Nu reuşeam să iau o decizie, deoarece capul meu era plin de lacune. Diana şi cu mine făceam totul împreună, ne spuneam totul. Nu?

Afară, soarele strălucea, iar iarba era verde. Era o zi frumoasă. Ora de balet începea într-o jumătate de oră, iar eu voiam să merg. Cel puţin în clasă nu eram nevoită să vorbesc.

Îi voi spune mai târziu Dianei ce făcusem.

– Nici mie, am spus eu.

– Kay mă sună întruna. Vrea să-ţi gătească ceva la cuptor.

– Drăguţ din partea ei.

– Mda. Dacă aş vrea să vin la tine, probabil că m-ar aduce ea cu maşina.

Maşina Dianei se strica adesea, ceea ce însemna că trebuia să o roage pe Kay să o ia cu maşina ei.

– Atunci, nu veni.

– Dumnezeule, Ari! Nu ştiu ce să fac.

– Mda, nici eu.

– Tu nu trebuie să faci nimic. Adică, poţi să faci ce vrei.

– Vreau să merg la ora de balet, am spus.

La capătul celălalt al firului s-a aşternut tăcerea.

– Ar trebui s-o laşi mai moale o vreme. Să nu te oboseşti.

– N-am nevoie decât de balet acum.

Era vineri. Mi-am amintit că ultima oară când dansasem fusese în urmă cu o săptămână. Îmi aduceam aminte de combinaţia pe care o exersasem, de muzică, de fiecare pas. Îmi aduceam aminte cum îmi simţeam trupul. Mi-l simţeam ca pe... un singur muşchi. Braţul, glezna, şoldul şi pleoapa – un singur muşchi, încordat şi pregătit.

Totul va fi bine dacă voi ajunge la ora de balet.

Am încheiat conversaţia cu Diana şi m-am îmbrăcat cât am putut de repede cu echipamentul de dans. Am avut imediat o senzaţie ciudată. Nu puteam spune exact ce era, doar un sentiment ciudat. M-am gândit că poate era din cauză cu sufeream, însă nu simţeam nicio durere, în afară de cea din încheietură.

Simţeam un nod în stomac. Ceva mai rău decât agitaţie, însă nu era panică. Nu încă. Mi-am dus încheietura suferindă la piept, ca şi când aş fi vrut să o protejez.

Mătuşa Jess a tresărit când m-a văzut coborând în grabă scările, răsucindu-mi părul în coc.

– Unde pleci? m-a întrebat.

Avea ochii roşii. Mi-am atins pielea din jurul ochilor: era umflată şi moale. Şi eu plânsesem.

Purta aceleaşi haine de serviciu: pantaloni şi cămaşă cu mânecă scurtă în carouri, încheiată până sus, însă, pentru prima oară, mi s-a părut îmbătrânită. Deşi nu era decât cu cincisprezece ani mai mare decât mine, tristeţea îi accentua ridurile. Puteam să jur că îi mai ieşiseră câteva fire albe de când o văzusem ultima oară. Într-o bună zi, cineva de la cafenea îi va spune „băbătie" şi atunci lucrurile se vor aşeza şi pentru ea.

– Am crezut că vom sta de vorbă, a spus. Că vom petrece timpul împreună. Mi-am luat liber de la lucru.

– Drăguţ din partea ta. Mulţumesc.

– Firește că mi-am luat liber de la lucru.

Părea ofensată de faptul că îi mulţumisem.

Era limpede că nu îi spusesem nici lui Jess despre vrajă. Credea că eram îndurerată, la fel ca ea. Trebuia să-i spun.

Am simţit cum mi se înmoaie picioarele.

Poate mai târziu.

Dansul era pe primul loc. Voi merge la ora de balet, apoi îi voi spune adevărul.

– Chiar îmi doresc să dansez, i-am spus. Este... tot ce-mi doresc.

Jess s-a holbat la mine. Avea acea privire de „nu-mi vinde mie gogoşi", care era însoţită de obicei de bicepşi încordaţi, ca să-şi expună tatuajele. Apoi s-a detensionat şi a încuviinţat din cap.

– Să vii direct acasă.

– Aşa voi face.

Am îmbrăţişat-o, iar ea m-a ţinut strâns la pieptul ei. În mica noastră familie de două persoane nu se prea practica îmbrăţişatul. Însă nu doar lipsa mea de experienţă mă făcea să mă simt stânjenită. Acea senzaţie pe care o avusesem în cameră – că era ceva ciudat, ceva nu era la locul lui – îmi făcea acum pielea de găină.

– Te iubesc, a zis ea.

– Şi eu te iubesc, am spus, grăbindu-mă spre uşă. Pe mai târziu!

Acel nod pe care îl simţeam în stomac s-a strâns şi mai tare.

Când am intrat în vestiar, celelalte balerine s-au holbat la mine.

– Îmi pare atât de rău pentru pierderea suferită, a spus una dintre ele, apoi restul au mormăit ceva asemănător.

Apoi şi-au coborât ochii spre poantele lor roz, încercând să-mi evite privirea.

Rowena, fostă prim-balerină a Royal Ballet şi profesoara mea în ultimii nouă ani, m-a îmbrăţişat când am intrat (o îmbrăţişare la fel de stingheră şi bine-intenţionată ca aceea a lui Jess), însă nu a părut surprinsă să mă vadă. Făcusem bine că mă dusesem la ora de balet. Aparţineam acelui loc, în sala cu pardoseală din parchet, cu cei trei pereţi prevăzuţi cu oglinzi şi unul cu ferestre. Pianistul bătrân contempla liniştit într-un colţ, ca de obicei şi, ca de obicei, în sală mirosea a transpiraţie şi a talc.

Am închis ochii şi am încercat să mă concentrez la dans, să îmi pregătesc corpul pentru mişcare. Însă gândurile nu îmi dădeau pace. Nu mă gândeam la ceva anume: gândurile îmi zburau prin

încăperea mare şi albă, fără să aibă unde să aterizeze sau să se odihnească. Am încercat să îmi controlez muşchii şi articulaţiile, însă nu simţeam decât durerea insistentă care îmi pulsa în încheietură. De obicei, reuşeam să ignor acea durere – aveam ani îndelungaţi de experienţă –, însă de astă dată nu am reuşit.

Până să începem încălzirea, respiraţia mea se accelerase deja. Nu cunoşteam cauza încă, dar ştiam că nu era ceva în regulă.

Acordurile pianului. Asta era. Îmi răsunau în cap; aceleaşi coarde, aceleaşi arii, aceleaşi mişcări ca întotdeauna. În mintea mea era un întreg unitar, elegant şi precis.

Am început să mă mişc.

Prima poziţie. A doua. A patra. În faţă. La dreapta. La stânga. În spate.

Îmi ţin ochii închişi şi mă concentrez asupra paşilor.

Trebuia să mă relaxez. Să îmi intru în ritm.

La un moment dat, la a opta măsură, simţind o presiune asupra încheieturii care mă durea – era mâna Rowenei – am deschis ochii.

– Uită-te în oglindă, te rog, mi-a spus Rowena.

Am încuviinţat din cap, afişând pe faţă aceeaşi expresie stoică, deşi ştiam că era cerinţa pe care i-o adresa cuiva care greşea atât de grav, încât nu îşi mai putea controla corpul.

M-am urmărit în oglindă în timp ce îmi făceam încălzirea. Mi-a luat câteva măsuri ca să înţeleg ce se întâmpla, având în vedere că eram atât de obişnuită să îmi urmăresc mişcările. Era nevoie de timp ca acea imagine mentală calmă să se şteargă şi să fie înlocuită cu ceea ce vedeam: un talmeş-balmeş de coate, genunchi tremurători, braţe răsucite, încheieturi strâmbe. Cu cât mă străduiam mai mult să-mi armonizez mişcările, cu atât era mai rău. De fapt, creierul meu percepea că *mă descurcam* de minune. Însă semnalul se împrăştia şi se pierdea undeva între mintea şi trupul meu.

După ce am terminat încălzirea, nu m-am mai putut mişca. Fetele s-au adunat în jurul meu în ultima parte a orei. Mă priveam în oglindă.

Nu. Nu eram eu aceea. Nu era posibil aşa ceva. Îmi ieşisem din mână. Îmi voi reaminti. Trebuia să reuşesc.

Ne-am retras de la bară şi ne-am aliniat ca să traversăm sala cu o combinaţie simplă. Rowena făcea gesturi mici cu mâinile şi spunea ce dorea să vadă (*„Tombé, pirouette, relevé* şi întindere, *pas de bourrée* şi *balancé, balancé...“*), iar eu număram, aşteptându-mi rândul.

De îndată ce am început să traversez sala, mi-am dat seama că nu îmi ieşisem pur şi simplu din mână.

Am ştiut de ce avusesem acea senzaţie ciudată când mă îmbrăcasem pentru ora balet.

Am ştiut că făcusem ceva îngrozitor.

Vedeam cu ochii minţii paşii pe care trebuia să-i fac, simţeam cum trebuiau să se combine. Cu ochii închişi, mă simţeam aşa cum trebuia să mă simt.

Însă cu ochii deschişi şi cu peretele de oglinzi în faţa mea, vedeam cum arăta corpul meu de fapt.

Ţeapăn. Spasmodic. Fără treceri line, graţioase. Unghiurile, toate greşite. Braţele, rotite exagerat. Labele picioarelor, orientate înăuntru. Dacă imaginea n-ar fi fost îngrozitoare, ar fi fost chiar amuzantă, deoarece semăna cu o scenă dintr-un film în care actriţa principală pretinde că ştie să danseze, lucru care se dovedeşte a fi o mare minciună.

M-am concentrat şi m-am străduit mai tare. Însă reflexia mea din oglindă părea la fel de stingheră ca înainte. Nu îmi puteam corecta greşelile atâta vreme cât nu aveam cum să le evaluez; nu puteam repara ceea ce mie mi se părea a fi perfect.

Când m-am străduit şi mai tare, neluând în seamă semnalele pe care mi le transmitea corpul şi ghidându-mă doar după oglindă, am reuşit să mă lovesc cu mâna peste faţă, mi-am pierdut echilibrul şi am căzut în mijlocul sălii.

Când m-am izbit cu şoldul de podea, *am simţit* acest lucru. Umilinţa – sinapsele funcţionau perfect.

Acordurile pianului au încetat. Celelalte fete s-au uitat la mine, zăceam încă pe jos, cu o expresie de milă, dar şi de dezgust întipărită pe feţe. Cine *cade* în mijlocul unei combinaţii simple?

Nu eu. Urma să fac parte din trupa de junioare a Baletului din Manhattan. Urma să plec de aici şi să îi fac pe toţi mândri.

Nu m-am încumetat să mă ridic în picioare. Rowena a venit lângă mine. M-a apucat de cot şi m-a ridicat în picioare, încercând, pe cât posibil, să pară că îmi oferea sprijin. Însă fără ajutorul ei, aş fi rămas acolo, pe podea, zbătându-mă ca o broască ţestoasă care căzuse pe spate.

Nu mi-a dat drumul nici atunci când am ieşit pe hol şi m-am aşezat pe bancă. Îi simţeam degetele înfipte în carnea mea ca nişte pumnale.

– Sunt bine, i-am spus. Tot nu mi-a dat drumul. Sunt *bine*.

Şi-a luat mâna de pe braţul meu cu grijă.

– Odihneşte-te cât vrei, Ariadne.

– Nu vreau să mă odihnesc deloc.

Rowena a clătinat din cap.

– Uneori, trupul ştie ceea ce mintea nu ştie.

Semăna cu una dintre acele declaraţii solemne care putea explica orice de la un şold înţepenit până la o cădere nervoasă, însă eu mă întrebam în continuare dacă avea dreptate. Aveam senzaţia că zvâcnirile din încheietura care mă durea începeau să mi se împrăştie în tot corpul şi abia dacă mai simţeam altceva. Nici măcar ruşine.

– Este un lucru neprevăzut, a spus ea. Un moment dramatic din viaţă.

– Da, dar... New York.

– Când pleci?

– În 1 august.

– Mai sunt două luni. Ai timp să te pregăteşti.

– Jess şi cu mine... am plănuit asta de ani întregi. Este şansa mea. *Trebuie* să fiu pregătită.

– Atunci, vei fi, a spus ea. Trebuie să mă întorc la oră. Vrei să rămâi şi să mai vorbim?

Am încuviinţat din cap, însă, de îndată ce a ieşit din vestiar, m-am ridicat în picioare şi am fugit cu dificultate spre uşă.

Nu îmi mai simţeam trupul ca un singur muşchi, nici ca douăzeci de muşchi. Mi-l simţeam ca o mie. Acele părţi din mine care nu funcţionau îşi pierduseră antrenamentul – şi nu le mai puteam controla deloc.

Renunţasem la talentul meu de a dansa pentru un băiat idiot. Un băiat de care m-aş fi despărţit oricum atunci când mă mutam la New York. Însă, cumva, acel băiat a meritat nouă ani de eforturi, de antrenamente de cinci ore pe zi, de probe, concursuri şi durere, tot ceea ce crezusem mereu că voi deveni, singurul lucru pe care îl făcusem cu adevărat bine. Ca să pot uita trecutul, îmi ştersesem viitorul.

Eu, cea de ieri, fusesem o nenorocită egoistă şi proastă.

6

MARKOS

Fratele meu m-a dus la biserică pentru înmormântarea lui Win. M-au pus să iau loc în strană. M-au înconjurat ca niște fundași. Ca niște agenți nenorociți ai serviciilor secrete în costume negre. Eu nu îmi mai aminteam înmormântarea tatălui meu, însă îmi dădeam seama că ei și-o aminteau toți, deoarece făceau comparații și împărțeau priviri triste, cu subînțeles. Tragedia lor comună. Lucrul care îi unea. Clubul lor idiot, din care eu nu voi face niciodată parte. La naiba cu ei! Aici era prietenul meu. Era ziua lui Win, nu a tatei. Aceasta era chinul meu, nu al lor.

Mă uitam în tavan. Grinzi din lemn. Lumina soarelui. Un banner alb vârât într-un colț. Mi-am privit picioarele. Pantofi negri. Șireturi negre. Mochetă cenușie. Mi-am privit mâinile. Tăieturi. Julituri. Sângerau în jurul celor șase plasturi pe care mama mi-i lipise pe ele, înainte să răbufnesc și să țip la ea să înceteze. Cu o seară în urmă, dezmembrasem casa din copacul care se află în curtea din spate. Mi-am strâns pumnii.

În fața altarului se afla un sicriu alb. Nu trebuia să mă uit ca să știu că era acolo.

L-am auzit pe pastor dregându-și glasul și am știut că, dacă voi asculta un singur cuvânt pe care îl rostea acest om – acest nenorocit plin de sine care nu stătuse niciodată de vorbă cu Win, care îl

cunoștea doar din fotografiile înșirate de-a lungul culoarului și care ne privea de sus capetele plecate asupra programelor xeroxate pe care le țineam în poală – voi începe să țip și nu mă voi opri.

Mi-am croit drum printre Cal, care nu a încercat să mă oprească, și mama, care a vrut să mă apuce de braț, dar nu a reușit. M-am îndepărtat în grabă de sicriu, îndreptându-mă către ieșire, însă oamenii continuau să intre, valuri, valuri. Era o zi însorită de vară, un weekend frumos din iunie, primul weekend de vară. Un miracol uluitor. M-am întors înainte să ajung la ușa de la intrare și m-am băgat într-o debara plină cu materiale pentru drapele și bannere. M-am afundat în material până când ochii mei s-au obișnuit cu întunericul și am început să port o discuție cu mine însumi.

– Lașule!

– Nu mi-e frică.

– Atunci de ce te ascunzi?

– Nu vreau să fiu părtaș la rahatul ăsta.

– Te ascunzi. Nu vrei să te vadă careva. Bau, bietul Markos! Crezi că n-au observat că ai plecat?

– Nu-mi pasă ce cred ei.

– Nici măcar frații tăi? Sunt acolo. Se întreabă ce naiba ai pățit.

– Nu le pasă de Win.

– Dar ție îți pasă. Nu mai fi laș și ieși de aici!

– De ce?

– Totul depinde de tine. Trebuie s-o faci.

– De ce eu?

– Pentru că ești un Waters. Revino-ți!

Am inspirat adânc de câteva ori și-am dat să ies, când s-a deschis ușa. M-am repezit la clanță ca s-o închid și am dat, practic, nas în nas cu Ari Madrigal.

– Salut! am spus eu.

Ea s-a holbat la mine. Avea ochii roşii. Însă tristeţea ei nu m-a înfuriat aşa cum mă înfuriase tristeţea celorlalţi. O câştigase. La fel ca şi mine, ea îl iubise pe Win suficient de mult ca să aibă dreptul la această durere.

– Ce faci aici? m-a întrebat ea.

Am ridicat din umeri.

– De ce-ai deschis uşa?

– Ca să scap o clipă de toate astea.

– Mda.

Ea şi-a aruncat privirea într-o parte şi-n alta, apoi şi-a luat mâna de pe clanţă.

– Scuze că te-am deranjat, a spus ea.

– Stai! Am apucat-o de braţ. Ea s-a uitat la mâna mea, iar eu i-am dat drumul. Vei veni la casă mai târziu?

– Probabil că da.

– Trebuie să vorbim, am spus.

A făcut ochii mari şi a înghiţit în sec. Ca şi când s-ar fi temut. *Laşule.*

– Nu cred că e o idee bună, a spus ea.

– De ce nu?

– Vreau... vreau să fiu singură.

Mi-am amintit un crâmpei din seara în care a murit Win, nisipul, ploaia şi cerul, câtă bucurie, dar şi cât de cumplit a fost. Apoi m-am repezit în faţă, mi-am deschis braţele şi am îmbrăţişat-o.

Ea nu mi-a răspuns la îmbrăţişare. Şi-a încordat tot trupul. Când m-am dat în spate ca să o privesc, îşi ţinea până şi dinţii încleştaţi.

– Îmi pare rău, am spus eu, dându-i drumul.

Ea s-a retras şi s-a înghesuit în biserică, împreună cu ultimii soliţi. Pastorul îşi începuse discursul mieros, însă eu nu auzeam cuvintele de la intrare.

Ari nu era genul de persoană cu care m-aş fi împrietenit. A venit odată cu Win. La început, mi s-a părut o fată ca oricare alta, însă, dacă îţi petreci suficient de mult timp cu cineva şi te surprinde prin ceva neaşteptat sau neobişnuit, îţi schimbi părerea. Ari mă făcuse să râd şi, prin urmare, îmi părea reală.

Probabil că acum era cea mai apropiată prietenă a mea. Nu cea mai bună prietenă – nu aşa cum a fost Win. Doar că era singura persoană care mă cunoştea cu adevărat.

Ea a intrat în biserică, s-a aşezat şi a ascultat. Îl cunoştea pe Win. Dacă ea putea să facă asta, atunci puteam şi eu.

Am făcut un pas în interiorul bisericii.

Sacouri negre.

Capete plecate.

Sicriu alb.

Sora lui Win, Kara, şedea în primul rând, respirând repede şi încercând să se stăpânească.

Am făcut un pas spre ieşire. Apoi un altul şi un altul, până când m-am trezit fugind spre maşina mamei care se afla în parcare. Deoarece nu aveam cheile, m-am aşezat pe jos, m-am rezemat cu spatele de o roată şi am încercat să respir.

Laşule.

Nu eram la fel de puternic ca Ari. Win spunea mereu că era rezistentă, că putea face faţă oricărei situaţii. Bănuiesc că a avut dreptate. Eu nu eram. Nici măcar pentru cel mai bun prieten al meu.

7

KAY

Şedeam în rândul din spatele prietenelor mele cele mai bune, de lângă altarul bisericii. Ari privea în gol în timp ce oamenii o îmbrăţişau rând pe rând, iar Diana plângea prea tare ca să poată vorbi cu cineva. Eu am rămas pe-aproape şi am aşteptat ca cineva să aibă nevoie de mine.

Îl plăcusem pe Win. Era liniştit şi drăguţ şi mă saluta din cap pe hol sau mă întreba cum eram. Atunci când ne petreceam cu toţii timpul împreună, ceea ce se întâmpla rar, mă includea în conversaţie. Nu era cine ştie ce, dar însemna ceva.

Plus că, dacă n-ar fi fost el, nu aş fi avut prieteni. Dacă Ari nu şi-ar fi petrecut timpul cu el, Diana nu s-ar fi simţit singură şi nu m-ar fi sunat. Îi voi fi mereu recunoscătoare pentru asta.

În ultima săptămână, moartea lui mă bântuise, gândul că plecase pentru totdeauna şi nu se va mai întoarce niciodată. Aripile negre ale fricii planau deasupra mea. Nu mai simţisem acea apăsare în piept de când sora mea, Mina, plecase să facă înconjurul lumii, şi nu îi duceam dorul. Asta ar fi păţit demult Mina atunci când fusese bolnavă: uriaşa pasăre neagră o lua în ghearele ei şi dispărea. Îmi imaginasem de multe ori înmormântarea Minei; mi-o imaginasem atât de viu, încât acum, când şedeam în spatele Dianei şi al lui Ari la înmormântarea lui Win, aveam impresia că mai fusesem acolo.

Însă, în realitate, aceasta era prima înmormântare la care luam parte. Mina se însănătoşise şi plecase. S-a întors să-şi petreacă vara acasă, însă eu nu suportam să o văd.

În rândul din faţa mea, Diana şi-a aşezat braţul în jurul umerilor lui Ari, iar eu am simţit un junghi de gelozie. Mi-am întins mâna ca să mi-o aşez pe cea a Dianei, însă Ari şi-a scuturat umerii, iar Diana şi-a retras braţul. Mi-am lăsat mâna în poală. Ari nu s-a uitat la Diana, însă ea a privit-o prin perdeaua de lacrimi, încercând să găsească un indiciu referitor la ce să facă sau cum s-o ajute. Eu le priveam pe amândouă, întrebându-mă acelaşi lucru.

Pastorul a vorbit, apoi s-a aşternut o tăcere lungă şi îngrozitoare. Ari a urcat scările către podium, apoi s-a întors şi şi-a reluat locul fără să rostească un cuvânt. Când a coborât scările s-a împiedicat şi tuturor celor prezenţi în biserică li s-a tăiat respiraţia. Ari, pe care picioarele nu o mai ascultau, a fost cât pe ce să cadă. S-a întors la locul ei împleticindu-se, cu părul pe faţă.

A vorbit un unchi sau poate a fost vecin – începeam să pierd socoteala. Se auzeau plânsete înăbuşite în spatele şi în părţile laterale ale bisericii. Sicriul aşezat pe podium, o cărămidă de un alb strălucitor. Am simţit cum aripile negre fâlfâie mai aproape. Mi-aş fi dorit ca sicriul să fie deschis ca să fiu sigură de persoana dinăuntru.

Deoarece nu mă puteam gândi la moarte sau că acea pasăre uriaşă s-ar putea apropia prea mult, îmi imaginam ce aş fi dorit să le fi spus lui Ari şi Dianei, la ce simţea cea mai slabă, mai liniştită şi mai inutilă parte a fiinţei mele. Lucruri despre care nu le povestisem niciodată, deoarece nu vrei să vorbeşti despre chestii deprimante, cum ar fi faptul că sora ta fusese la un pas de moarte, că ai stat pe coridoarele spitalelor în fiecare zi după şcoală, că ai văzut-o cum se stinge încet. Nimeni nu şi-ar dori în preajma lui o persoană deprimată. Iar eu îmi doream să mă vrea în preajma lor, şi nu numai

datorită vrăjii făcute asupra lor. Vraja îmi oferea, cel puţin, ocazia. Trebuia să profit.

Cu toate acestea, aveam în continuare o mulţime de slăbiciuni.

Când sora mea s-a îmbolnăvit prima oară, acum patru ani, ne-am dus la o vrăjitoare. De fapt, mai întâi ne-am dus la doctor, am făcut toate testele, am plâns, am cerut o a doua părere, ne-am întors la primul doctor, am făcut alte teste, am început chimioterapia – apoi ne-am dus la vrăjitoare. Pe vremea aceea, Mina a insistat să o însoţesc la programările importante. „Katelyn este suficient de mare. Merită să fie aici", spunea ea, însă eu îmi dădeam seama din privirea ei – eram foarte apropiate atunci – că îi era frică să meargă singură.

Prin urmare, m-am dus cu ea în ziua programării. Nu era vrăjitoarea oraşului, care trăia în cartierul din spatele liceului; aceasta le fusese recomandată ca fiind cea mai bună dintre cele mai bune – tata nu ar fi ales-o pe alta. „Biroul" ei era lângă spitalul din Boston. Banii nu au fost niciodată o grijă pentru părinţii mei. Sau poate că au fost singura grijă – singurul lucru pe care ştiau să îl facă era să îi cheltuiască atunci când aveau o problemă.

Auzisem că vrăjitoarele nu îi puteau vindeca pe oameni, însă mai auzisem zvonuri că trebuia să găseşti vrăjitoarea potrivită. Comunităţile le ofereau membrilor lor o durată de viaţă extinsă. Vrăjitoarele încetaseră să mai vindece oamenii în semn de protest faţă de guvern, care interzisese înscrierea în comunităţi în urmă cu douăzeci de ani. Dar Mina era bolnavă – poate era pe moarte, nu ştiam – aşa că trebuia să încercăm.

– Nimic din toate astea nu este adevărat, a spus vrăjitoarea. Faţa ei era atât de ridată, încât abia i se vedeau ochii. Purta un halat alb şi vorbea pe un ton sec, moralizator. Vrăjitoarea este un fel de contabil spiritual. Ne ocupăm de trei zone – în mod tradiţional, de trup, minte şi suflet; sau de fizic, de mental şi de aură, cum doriţi.

Să spunem că bugetul dumneavoastră a fost alocat pentru departamentul electronice, dar nu și pentru departamentul cosmetice.

Aș fi putut jura că toată lumea din încăpere s-a uitat la mine, în afară de Mina.

– Noi schimbăm realocarea acestor resurse, astfel încât o parte din inteligență să fie transformată în frumusețe. Când cineva este așa de bolnav cum este Mina – îmi pare rău, draga de tine – costul plătit pentru capacitățile sale mentale ar putea fi catastrofic.

– Dar va trăi, nu-i așa? a întrebat mama.

Mina moștenise de la mama părul negru și neted, tenul măsliniu și nasul fin, dar nu și bunul-gust în materie de modă și obiceiul ei obsesiv pentru grădinărit. Eu moștenisem de la tata tenul pământiu și plin de acnee și ochii mici, și nu mai știu ce, având în vedere că își petrecea cea mai mare parte a timpului în Boston câștigând bani pentru noi, astfel încât mama să se poată ocupa liniștită de grădinărit.

Vrăjitoarea a clătinat din cap.

– Va fi ca o legumă.

Mina a oftat, iar părinții mei au început să se contrazică în șoaptă.

– Dacă ar fi existat vreo șansă, doctorul ne-ar fi spus, i-am zis eu Minei.

– Ca să-și piardă și alți viitori pacienți? a răspuns ea, trecându-și mâna peste capul care îi chelise. Nu își găsise încă o pălărie care să nu îi provoace mâncărimi îngrozitoare. Mi-a zis în șoaptă ca să nu o audă vrăjitoarea: Urăsc locul ăsta.

– Cum adică? Mi se pare în regulă.

– Nu te simți ciudat? Aici vin oamenii atunci când sunt disperați. Vrăjitoarea se uita la noi, iar Mina i-a zâmbit și și-a coborât și mai mult glasul: Nu se mai suportă.

– Mii de oameni apelează la vrăji.

– Oamenii fac lucruri extreme atunci când îşi urăsc propria persoană.

– Urăsc cancerul, am zis. Şi tu urăşti cancerul, nu?

– E ca şi cum ai urî zăpada sau culoarea roşie.

Nu mi-a explicat la ce se referea, însă eu am avut timp suficient să mă gândesc la asta şi cred că dorea să spună că această boală era pur şi simplu un lucru, ca şi zăpada, nu avea rost să o urăşti, deoarece ei nu îi păsa de tine. Faptul că îl urai nu îl schimba. Nu însemna decât că trăiai cu ură. La vremea aceea, nu am ştiut ce să-i spun, apoi ne-am ridicat în picioare, i-am mulţumit vrăjitoarei pentru timpul acordat şi ne-am îndreptat spre maşina care se afla în parcarea de peste stradă.

M-am gândit la acea conversaţie trei ani mai târziu, când m-am dus să obţin o vrajă pentru frumuseţe. Mina n-a spus prea multe când i-am mărturisit ce aveam de gând să fac. Nu era o surpriză, având în vedere că ne înstrăinaserăm una de cealaltă. Răspunsul ei a fost un e-mail care conţinea o frază lungă: „N-am timp. Succes. Te iubesc", ca şi când ar fi trimis o telegramă şi ar fi plătit fiecare cuvânt, în loc să găsească un internet café în Uttar Pradesh. Mi-ar fi putut scrie mai multe, dar nu îi păsa. Mă părăsise.

M-am gândit din nou la ea, când m-am dus să obţin vraja pentru prietenie. În timp ce aşteptam ca vrăjitoarea să pregătească vraja, într-un salon mic, total diferit de cabinetul vrăjitoarei pe care o vizitasem pentru Mina, mi-am amintit ce spusese Mina: Toţi cei care stăteau în acel scaun erau disperaţi şi se urau.

M-am gândit la asta şi, oricât de mult aş fi vrut să o contrazic pe soru mea, era adevărat. Eram disperată şi mă uram. Tot ceea ce spusese despre cei care apelau la vrăji era adevărat.

Vrăjitoarea a desfăcut o cutie neîncepută de prăjiturele şi a vărsat câteva pe blatul mobilei.

– Noi numim o astfel de vrajă „cârlig", a spus ea, jucându-se cu prăjiturelele şi cu o piatră zimţată. Mănânci şi tu una şi le dai câte una şi prietenelor tale şi nu te vor mai părăsi.

– Şi cât va dura?

– Bună întrebare. Bună, bună, bună. Cât îţi permiţi să plăteşti?

– Am patru mii de dolari.

Scosesem suma maximă pe zi din contul meu de economii şi îi golisem mamei portofelul patru zile la rând. Mama nici măcar nu observase. Teancul gros de bancnote noi stătea în mijlocul mesei, părând să nu se potrivească defel cu acea casă dărăpănată.

Vrăjitoarea a rămas nemişcată şi s-a uitat la mine.

– Sunt suficienţi pentru o vrajă permanentă.

– Mie-mi convine, am spus.

– Oamenii se maturizează, se schimbă. Eşti sigură?

– Bineînţeles că sunt sigură. Am împins un teanc de bancnote, astfel încât banii să se împrăştie pe masă. Nu voi fi singură.

Vrăjitoarea n-a mai spus nimic şi s-a întors la blatul mobilei. În cele din urmă, mi-a adus o farfurie cu patru prăjituri. Le-am împuns cu degetul.

– E una în plus, am spus.

Ea s-a uitat la farfurie, ca şi când ar fi încercat să se concentreze şi să numere obiecte mişcătoare.

– Ah... da. Ei bine, păstreaz-o. Nu se ştie niciodată.

– Vraja pentru frumuseţe mi-a afectat creierul, am spus (dovadă stătea nota 7 pe care o primisem la chimie), dar „dependenţa" asta în ce zonă mă va afecta?

Ea a ezitat o clipă, iar eu m-am gândit că nu vrea să-mi spună sau că mă va minţi. Avea deja banii mei – de ce i-ar fi păsat? Însă când mi-a răspuns, mi s-a părut că spune adevărul:

– „Dependenţele" se referă la locaţie şi la control. Îi vor ţine pe cei dragi aproape de tine, folosind norocul, coincidenţa şi şansa.

Ne vor întâlni cu tine din trei în trei zile; nu se vor îndepărta mai mult de optzeci de kilometri, indiferent ce se va întâmpla. S-ar putea să îţi dai seama că anumite aspecte din viaţa ta se vor... diluloca.

- Ce înseamnă asta?

- „Cârligul" va rămâne la fel. Alte lucruri se vor desprinde.

- Care lucruri? Cum adică „se vor desprinde"?

Vrăjitoarea a ridicat din umeri. Nu a mai vrut sau nu a mai putut să dea alte explicaţii.

Am încercat să nu-mi fac griji şi m-am gândit, în schimb, la tot ce îi oferisem Minei – ani din viaţa mea, fiecare gând, speranţă sau dorinţă a mea – şi cum, atunci când ea se însănătoşise, mă părăsise imediat. Cancerul nu o răpise aşa cum crezusem eu că se va întâmpla, însă ea tot plecase din viaţa mea. Iar ea era sora mea, care spunea că mă iubeşte. Dacă ea putuse să facă asta, oricine ar fi putut.

Mi-am mâncat prăjitura din două îmbucături.

Cei care apelau la vrăjitoare erau disperaţi. Nu pot să te contrazic, Mina. Însă este uşor să nu te urăşti atunci când eşti frumoasă şi când ai prieteni. Nu era vina mea că mă uram. Trebuia să mă aranjez înainte să fiu iubită – la fel ca şi chimioterapia suferită de Mina. Nu vedeam nicio diferenţă între chimioterapie şi prăjitură. Chimioterapia îţi răvăşea şi mai rău trupul decât vrăjitoarea. Oare Mina se ura atunci când a urmat tratamentul? Nu. Ura cancerul, nu asta. Eu îmi uram faţa şi faptul că mă simţeam singură.

Din fericire pentru noi, exista un leac.

8

ARI

Nu mi-a fost greu să afişez o mină afectată şi gravă la înmormântare şi să par că aş fi pierdut ceva important. Nimeni nu ştia că plângeam din cauza baletului, şi nu a lui Win.

Dacă cineva ar fi putut privi dincolo de ochii mei roşii şi de grimase, m-ar fi văzut sărind şi învârtindu-mă la unison cu trupa, dansând elegant în *pas de deux*, strălucind ca un miraj într-un număr solo. M-ar fi văzut derulând la nesfârşit în minte căzătura din timpul orei – umilitoare, inexplicabilă. M-ar fi văzut evaluându-mi fiecare muşchi în parte, ştiind că nu îl mai puteam controla pe niciunul aşa cum ar fi trebuit.

Dar cum nu-mi puteau citi gândurile, i-am lăsat să creadă că eram tristă din cauza lui Win. M-am prefăcut.

Mă gândisem să le spun Dianei şi lui Jess adevărul despre vrajă, apoi plecasem la ora de balet şi căzusem. Când am ajuns acasă, Jess şi-a ridicat ochii din carte şi m-a întrebat cum decursese ora.

– Bine, i-am spus.

Altădată, ora fusese uneori dureroasă sau veselă sau epuizantă sau plictisitoare, dar în esenţă, nu fusese niciodată altfel decât „bine".

Nu îmi găseam cuvintele ca să îi explic că nu era bine deloc.

– Mă bucur, a zis Jess. A inspirat adânc, ca şi când ar fi vrut să se liniştească. Ai ore miercuri după-masa?

– Am oră dimineaţa şi Sweet Shoppe după-masa. De ce?

– Ţi-am făcut programare la terapeut.

– Nu, am zis eu.

– Treci printr-un moment dificil.

– Nu, nu... dansul îmi va face bine. N-ar trebui să-ţi cheltuieşti banii pe aşa ceva. Avem nevoie de ei pentru New York.

Jess a încercat să aranjeze materialul care se destrăma pe spatele canapelei.

– Poate ar trebui să ne mai gândim dacă este momentul potrivit să ne mutăm.

– Bineînţeles că este momentul potrivit. La 1 august. Data este stabilită. Baletul din Manhattan m-a ales. M-au invitat acolo. Vocea îmi tremura, era prea puternică, iar eu nu mă puteam opri din vorbit. S-ar putea să nu mă mai vrea în alt an – voi fi prea bătrână. Am învăţat tot ce s-a putut de la Rowena, iar acum am nevoie de pregătire profesională astfel încât să nu deprind obiceiuri proaste. Ştii că, de obicei, aleg trupa dintre junioare, prin urmare, aş putea obţine un post acolo peste un an. Nu vreau să aştept. Nu pot să îngheţez aici încă un an. Te rog, Jess! Trebuie să plecăm. Trebuie.

În timp ce ţineam acest discurs, m-am apropiat de locul unde Jess şedea pe canapeaua veche din velur. Lampa se afla cam la un metru mai încolo, prin urmare, nu prea aveam cum să ajung la ea, nici dacă aş fi vrut. Bineînţeles că nu mi-a trecut prin cap aşa ceva şi mi-am lovit braţul cu care gesticulam de ea, apoi m-am împiedicat de marginea covorului. Jess s-a ridicat în picioare şi m-a cuprins cu braţele, oprindu-mă din cădere. Eu m-am încordat şi m-am smuls din îmbrăţişarea ei.

– Ne vom muta, Ari. Vom face tot ce vrei. A schiţat un zâmbet. Dar tot va trebui să mergi la terapie.

– Nu voi avea ce să spun.

– Sunt sigură că vei găsi tu ceva. Vorbeşte despre dans dacă nu vrei să vorbeşti despre Win.

– Terapeutul nu va înţelege.

– Atunci, explică-i. Nu e bine să laşi lucrurile neclarificate.

Adevărul pălea tot mai mult cu fiecare respiraţie. Cum aş fi putut să-i spun acum: „Am făcut un lucru îngrozitor", să-i mărturisesc despre Win şi despre efectele secundare, după ce insistasem atât de mult să ne mutăm la New York? Jess mă iubea, aşadar mă va înţelege, dar mă va compătimi. Ea, Diana şi toţi ceilalţi. Vor afla că nu am fost suficient de puternică, încât să fac faţă tristeţii. Vor afla că îmi păsa mai mult de un băiat decât de dans, ceea ce era imposibil. Nu ştiam cine eram fără dans. Nu puteam trăi fără el, deoarece nu fusesem niciodată nevoită să trăiesc fără el.

Şi nu voi trăi. Acesta nu putea fi sfârşitul – acest lucru nu putea fi permanent. Voi dansa din nou. *Trebuia* să dansez din nou. Urma să mă mut la New York la 1 august, iar acesta era lucrul cel mai important – mai important decât un străin pe care îl chema Win.

– Bine, i-am spus lui Jess. Bine, voi face terapie. Bine, mă voi preface.

Îi voi lăsa să creadă că mi-l aminteam pe Win Tillman. Asta îi va face să se simtă mai bine şi nu va schimba adevărul, iar eu nu voi fi nevoită să explic ceea ce nu se putea explica. Plus că găsisem o metodă prin care puteam dansa din nou.

M-am apucat serios de dans după moartea părinţilor mei. Jess s-a mutat aici din San Francisco ca să aibă grijă de mine, despărţindu-se astfel de iubita ei. O mai văzusem doar de câteva ori

înainte de asta, deci era, practic, o străină care își jelea sora mai mare și cumnatul și plângea după relația ei care se destrămase.

Când ieșeam în public, oriunde mergeam mi se aducea aminte că eram diferită de restul lumii. Toți aveau părinți. Eu eram orfană. Mă simțeam și mai rău în timpul recreației, când cineva îi menționa întâmplător pe părinții săi. A fost și mai rău atunci când cineva, aflând despre povestea mea, evita cu grijă să rostească „mama" sau „tata", sau chiar „incendiu", ceea ce însemna, în cele din urmă, a mă evita cu grijă.

Jess nu mă evita, dar nici nu știa ce să facă cu mine. M-a dus la vrăjitoare pentru o vrajă prin care să mă facă să uit de tragedie, ca să nu am coșmaruri după ce văzusem casa prăbușindu-se cu părinții mei înăuntru. Apoi m-a lăsat singură, în timp ce eu bântuiam prin noua casă, încercând să nu tresar de fiecare dată când scârțâia parchetul. Ca să nu mai aud niciun zgomot ciudat, ascultam deseori muzică pe iPod-ul pe care reușisem cumva să îl recuperez din vechea casă – singurul lucru care scăpase de flăcări. Dormeam cu fereastra deschisă, în caz că trebuia să sar afară în toiul nopții. Verificam alarma de trei sau patru ori pe noapte.

Jess nu era învățată cu copiii și nu știa cum fusesem eu înainte; nu știa că starea mea nu era cea firească. (Plus că nu observase niciodată că verificam alarma. Dormea buștean – ceea ce mă îngrijora și mai mult.) În cele din urmă, și-ar fi dat seama sau eu m-aș fi manifestat mai mult. În schimb, am preferat să mă dedic dansului.

Câțiva ani, am urmat cursurile de începător ocazional, ca oricare altul. Însă în anul respectiv, cursul de dans s-a transformat în altceva. Timp de o oră nu eram nevoită să ciulesc urechile la zgomotele ciudate. Nu avea importanță cine eram sau ce mi se întâmplase. Reușisem să mă mișc grațios. Mi-am dat seama chiar de la

început că îmi controlam mișcările așa cum celelalte fete nu reușeau s-o facă.

Când i-am spus lui Jess că voiam să mă duc la orele de dans în fiecare zi, nu s-a împotrivit. A încuviințat din cap și le-a notat pe calendarul uriaș pe care îl lipise pe peretele din bucătărie. Mă lua cu mașina de la școală, mă ducea la orele de dans, venea după mine la terminarea lor și nu se plângea niciodată. Astfel am devenit o familie.

Dansul m-a salvat. Și nu doar pentru că Jess și cu mine eram nevoite să interacționăm în acea oră petrecută în mașină, ci și pentru că dansul în sine – atunci când îl practici cu toată pasiunea și când îți intră în vene – te transpune. Ieșeam din trupul meu și mă transpuneam în muzică. Eram dedicată lui, deoarece era „recipientul" în care îmi vărsam emoțiile haotice, instabile, care stăteau să se reverse. M-am lăsat purtată de pașii de balet, iar acest lucru mă transformase într-o persoană puternică, capabilă și liberă.

Mi-am adus aminte de asta. Zburam.

Fără dans, nu aveam nimic, nu eram decât o umbră care bântuia prin casă, diferită și singură. Săptămâni la rând după înmormântare, am urmărit pe internet videoclipuri cu prim-balerine sau înregistrări pe care le făcuse mătușa Jess cu mine în timpul concursurilor sau a spectacolelor.

Știam cum era să faci acele mișcări, îmi erau cunoscute ca o melodie preferată, însă, în timp ce le urmăream, am simțit cum mi se strecoară în ceafă un sentiment de furie, care începe să se răspândească în obraji, brațe și pe șira spinării.

Cel mai rău, însă, era că nu aveam pe cine să fiu supărată. Mi-o făcusem cu mâna mea. Vechea Ari – Ari cea care nu mai este – mă privase de singurul lucru care avea logică pentru mine. Singurul lucru la care eram bună. Singurul lucru pe care îl iubeam.

Am meditat asupra ei. După ce se termina spectacolul, mătușa Jess nu oprea filmarea atunci când eu dădeam fuga să mă întâlnesc cu ea pe hol. Prin urmare, vedeam pe cineva care arăta exact ca mine și care făcea lucruri pe care eu nu mi le mai aminteam. Deoarece, acolo, pe hol, mă aștepta și Win.

Era prima persoană pe care o îmbrățișam după spectacol și ne țineam de mână în timp ce eram felicitată de Jess sau de prietenii mei. Era drăguț în felul său neîngrijit – cârlionții de un șaten-deschis îi intrau ușor în ochii cenușii, cămășile îi erau șifonate, pantofii uzați.

Dar era un străin. Nu îl văzusem niciodată vorbind sau mișcându-se în realitate, cel puțin nu îmi aminteam. În înregistrări era aproape timid, deși poate se datora contextului – stătea deoparte, zâmbea mult, dar mă lăsa pe mine să interacționez cu publicul meu.

– Ari, ce creație porți azi? Întoarce-te și zâmbește pentru cameră, iubito! spunea Jess, fixând camera pe fața mea; eu o loveam în joacă și mă rezemam de brațul lui Win ca să-i dau un sărut. Hei, autoritatea părintească e chiar în fața voastră.

Vechea Ari o ignora pe Jess, ridicându-se ușor pe vârfurile tenișilor ca să-i șoptească ceva la ureche lui Win. Am reluat acel moment de nenumărate ori, încercând să îmi dau seama ce îi spuneam, însă nu prea reușeam.

„...autoritatea e chiar în fața voastră." Rezemare, sărut, vârfuri, șoaptă.

„...tatea e chiar în fața voastră." Sărut, vârfuri, șoaptă.

„...e chiar în fața voastră." Vârfuri, șoaptă.

„...chiar în fața voastră." Șoaptă.

Va rămâne tainic pe veci între cei doi, căci nu mai exista nici unul, nici celălalt. Cu toate acestea, nu puteam fi nostalgică sau

tristă, sau mâhnită. Cum să-mi fie dor de un moment atât de preţios împărtăşit cu cineva pe care, din câte ştiam eu, nici nu îl cunoscusem?

În general, priveam imaginile în căutarea unui *indiciu* care să-mi spună ce o determinase pe acea fată să mă pedepsească atât de tare, răpindu-mi dansul şi lăsându-mă fără nimic.

Poate, undeva, printre imagini, voi găsi un semn care să mă ajute să recuperez ce pierdusem.

9

WIN

Încă un lucru legat de Ari. Doar unul.

Când a fost invitată să se alăture trupei de junioare a Baletului din Manhattan, în luna ianuarie din clasa a XI-a, Ari nu s-a putut opri din plâns.

Nimeni nu ştie asta. Nici Diana, nici Kay, nici mătuşa ei Jess. Eu nu le-am spus nici lui Markos, nici Karei şi nici mamei.

Când mătuşa ei era la muncă, ne petreceam timpul în camera ei. Ne ghemuiserăm într-un colţ al patului, cu spatele la perete. Eu şedeam în locul pernei, iar ea îşi ţinea capul în poala mea.

– Ce-e-e se în-în-în-întâmplă cu mine? m-a întrebat, suspinând disperată după aproape fiecare cuvânt.

– Eşti tristă, am răspuns eu.

– N-n-n-n-n, a făcut ea, vrând să spună „nu". Voi f-f-fi *prima ballerina*.

– Ştiu.

– Eu nu p-p-p-plâng niciodată.

– Ştiu asta. Doar eşti Ari Madrigal.

Ea a început din nou să plângă, iar eu i-am îndepărtat părul de pe faţă. Părul îi era mătăsos şi ud din cauza lacrimilor. Pielea îi era fierbinte, iar trupul i se scutura cu fiecare respiraţie.

– Dacă aș fi în locul tău, i-am spus, suficient de tare ca să mă audă, mi-ar fi teamă. Mi-ar fi teamă să plec de acasă, mi-ar fi teamă să fiu printre străini. Mi-ar fi teamă să n-o dau în bară.

Sughița din cauza plânsului, însă îmi dădeam seama că mă asculta.

– Însă, din fericire, eu nu sunt ca tine. Tu ești tu. Nu ai niciun motiv să te temi. Te-au ales pentru că au văzut cât ești de talentată, cu câtă pasiune dansezi. Vor fi norocoși să te aibă.

– Dar mi-e fr-fr-frică.

Am oftat, respirația mea mângâindu-i firele de păr uscate din jurul gâtului.

– Bine.

Ea s-a oprit din plâns nedumerită.

– Bine?

– Avem ceva în comun.

Și-a ridicat capul și și-a schimbat poziția, ghemuindu-se în brațele mele, cu picioarele peste genunchii mei și cu capul lipit de clavicula mea. Acum o puteam mângâia pe spate, ceea ce am și făcut.

– Probabil mă crezi o proastă, a zis ea, suspinând ușor.

– Nu voi crede niciodată una ca asta.

– Niciodată?

– Niciodată.

– Dacă voi pleca și mă vei uita?

– Niciodată.

– Dar dacă voi pleca la New York și mă voi transforma într-o yankee?

– Nici măcar atunci.

Ea s-a lipit și mai mult de mine, cuibărindu-și bărbia la gâtul meu.

– Deci, nu mă vei părăsi niciodată.

- Niciodată.
- Atunci, ești al meu.

Mi-am aplecat fruntea ca să o sărut. Buzele ei erau sărate, calde.

- Întotdeauna.

10

ARI

– Nu lipsim *niciodată* de la focul de tabără. Diana a deschis ușa dulapului meu și a început să scotocească. Niciodată. Fără discuții – o luăm pe Kay în zece minute.

Eu mă foiam pe scaunul de la birou, dorindu-mi ca Diana să plece ca să pot privi în continuare înregistrările cu dansurile mele. Trecuse o lună de când apelasem la vraja pentru memorie și mi se părea că săptămânile se scurseseră extrem de lent, ca și când aș fi fost blocată într-o imagine, cu expresia fixă. Tot nu reușeam să dansez. Mai aveam încă o lună până la 1 august – data stabilită pentru mutarea noastră, hotărâtă în urmă cu luni bune. Jess începuse să adune cutii pe care le așezase unele peste altele în spatele ușilor din fiecare cameră.

Însă Diana voia să meargă la focul de tabără. 4 iulie există numai pentru turiști, prin urmare, clanul Waters și-a revendicat data de 3 iulie pentru a organiza un foc de tabără pe plajă pentru prietenii lor. Mi-am adus aminte de focul de tabără de acum doi ani, însă amintirea despre cel de anul trecut era, practic, inexistentă. Nici nu îmi trecuse prin cap să merg până când Diana nu a dat buzna în cameră.

– Știu că a trecut abia o lună de când Win...

Diana a ezitat, apoi s-a grăbit să adauge:

– Ştiu că a trecut abia o lună, dar ar însemna mult pentru mine dacă ai veni. Adică, nu numai pentru mine, ci pentru toată lumea. Dacă te vom vedea acolo – asta înseamnă că vom putea trece peste asta, ştii? S-a îndepărtat de la dulap şi s-a aşezat pe patul meu, adunându-şi genunchii la piept. Cred că nu numai pentru noi, ci şi pentru tine – au trecut săptămâni de când n-ai mai ieşit nicăieri, Ari.

– Muncesc şi merg şi la balet.

Nu era adevărat; nu mai fusesem la orele de balet de când căzusem, următoarea zi după ce primisem vraja. Minciuni, minciuni, minciuni.

– Şi vii direct acasă. Petreci vreo patruzeci şi cinci de minute, poate o oră, cu mine şi cu Kay, apoi ai acea expresie pe faţă când plecăm... Te simţi uşurată. Diana a clătinat din cap. Mi-e dor de tine.

– Îmi pare rău.

– Să nu-ţi pară. Treci prin momente grele. Dar nu vreau să crezi că eşti singură. A ridicat din umeri, sfioasă. M-ai înţeles întotdeauna.

– Ştiu.

– Şi pe Kay.

– Da. Kay.

Diana a sărit în picioare şi a început din nou să scotocească până când a găsit câteva cămăşi pe care mi le-a aruncat.

– Încearcă-le pe acestea.

Am strâns cămăşile la piept.

– Nu ştiu dacă pot să vin, Diana.

– Mă prefac că n-am auzit. Tra, la, la. Ea şi-a astupat urechile până când privirea ei a căzut pe încheietura mâinii mele, înroşită de cât de des o frecasem. Apoi şi-a lăsat mâinile să cadă şi a luat o mină serioasă. Ari, eşti... e totul în regulă?

Eram bine în sensul în care mă întreba ea şi nefericită în alt sens, pe care nu i-l puteam mărturisi.

– Hai mai bine să ne uităm la un film în seara asta, am propus eu. N-am mai făcut asta de câteva săptămâni.

Diana a clătinat din cap şi a schiţat un zâmbet.

– N-am mai făcut asta de mai bine de un an.

– Zău? M-am prefăcut că sunt tristă ca să-mi ascund nedumerirea. Ah, da, scuze, desigur. Win...

– Vă făceaţi mereu temele împreună duminica.

– Aşa e. Păi, hai să revenim la vechiul obicei, cel cu serile de film.

Diana şi-a muşcat buza.

– Dar eu vreau să merg să văd focul de tabără.

– Haide, Diana. De ce-ţi doreşti atât de mult?

– Tu de ce nu-ţi doreşti deloc?

Pentru că nu îmi aminteam suficient ca să-mi pese. Focul de tabără îi aparţinea vechii Ari. Eu voiam să fiu lăsată în pace.

Însă nu îi puteam spune asta Dianei şi, de obicei, nici nu era nevoie. Nu se mai certase aşa cu mine până acum. Pe vremea când îmi doream cu adevărat să fac ceva, Diana pe care mi-o aminteam făcea, de obicei, ceea ce voiam eu. Când ne-am împrietenit în clasa a patra, nu m-a sunat până când n-au trecut şase luni de când ne petreceam timpul împreună când la ea acasă, când la mine. Plângea din nimic şi nu-i plăcea deloc cearta – de obicei, trebuia să insist ca să-şi dea cu părerea, prin urmare, ştiam că nu o enervam. Nu era genul de persoană care să preia iniţiativa.

Această Diana era schimbată. Era mai hotărâtă. Şi-apoi mai era şi părul pe care şi-l vopsise într-un roşu-aprins la două sau trei săptămâni de la înmormântare. Nu înţelegeam ce se întâmplase. Părul ei era destul de ciudat – nici măcar nu se consultase cu mine înainte să se vopsească, iar un lucru atât de important merita discutat. Am

vrut s-o întreb de ce şi-l vopsise, însă mi-a fost teamă că ar fi trebuit să ştiu deja. Dacă recunoşteam că nu ştiam însemna că recunoşteam tot ceea ce nu îmi puteam aminti.

– Părul tău, am spus. Uit şi apoi mă mir.

Diana şi-a încolăcit în jurul degetului o şuviţă de păr, apoi a tras-o în faţă şi s-a uitat la ea.

– Ştii ce e interesant? Că m-am obişnuit cu el imediat. Ca şi cum părul meu ar fi fost mereu roşu sub acel blond-închis.

– Arată bine.

– Nu mai încerca să schimbi subiectul. De ce nu vrei să vii?

– Am... emoţii că mă voi întâlni cu toată lumea.

– Ei, haide, doar vorbim de focul de tabără al familiei Waters, toată lumea te iubeşte, a spus ea, cotindu-mă uşor. Plus că trebuie să mă înţelegi – Markos va fi acolo.

– Of, Diana, am zis, gemând.

– Ce e? m-a întrebat ea. Nu pot să visez?

– Markos e super, dar nu se comportă frumos cu fetele.

Diana a râs.

– Tocmai ai spus e super! Cum poate fi super şi rău în acelaşi timp?

– Contextul.

– Nu-ţi face griji, probabil că mă va ignora aşa cum a făcut-o de sute de ori până acum. Ar trebui să vii şi să fii sprijinul meu moral, ce zici?

Nu mai ţineam minte cum sau de ce m-am împrietenit cu Markos, dar ştiam că ne simpatizam. Era amuzant şi mai puţin nesimţit decât părea – însă nu ieşeam cu el. Diana era prea bună şi nevinovată; dacă s-ar cupla, el ar răni-o fără să-şi dea măcar seama. Ea avea nevoie de cineva serios şi amabil, aşa ca ea.

– N-ai găsit pe nimeni altcineva pe planeta asta de care să te îndrăgosteşti?

– Nu, m-am fixat pentru totdeauna pe Markos. Asta înseamnă că vei veni?

Mi-am aruncat privirea la perete, unde era agățată o fotografie cu Win și cu mine îmbrățișați. El era îmbrăcat în echipamentul de baseball, iar eu aveam pe cap o șapcă. Părea fericită – adică, *eu* păream fericită. Dacă m-aș fi dus să văd focul de tabără ar fi însemnat să mă prefac toată seara că eram fata aceea, să evit întrebările directe și readucerile aminte ale celor chercheliți, sperând că nimeni nu îmi va observa mersul ciudat sau lipsa de memorie. Acest lucru nu mă va apropia de dans.

Dar aveam de ales între focul de tabără și încă o seară petrecută privind înregistrările video, încă o seară de auto-incriminare și întrebări fără răspuns. Încă o seară în care Diana se transforma. Din câte țineam eu minte, eram la fel ca întotdeauna. Din câte ținea ea minte, nu mai organizaserăm o seară de filme de mai bine de un an. Nu părea să o intereseze ce părere aveam despre părul ei. O adusese pe Kay ca să se ocupe de asta.

Mai aveam la dispoziție doar câteva săptămâni până să mă mut la New York – poate era bine să mă duc și să mă prefac a fi ceea ce nu sunt, doar de dragul ei.

– În regulă, am spus.

Diana a țipat de bucurie, m-a îmbrățișat și m-a îmbrăcat, iar eu am plecat din siguranța camerei mele ca să dau piept cu o viață pe care nu mi-o aminteam.

11

KAY

Diana a venit să mă ia la focul de tabără. Ari şedea pe scaunul din dreapta în maşina Impala a mamei Dianei. În ultimele luni, mă întâlnisem cu ele regulat, aşa cum îmi promisese vrăjitoarea în ianuarie. Indiferent ce se întâmpla, tot a treia zi primeam un telefon sau Diana voia să o duc cu maşina undeva, sau mă întâlneam cu una din ele la aprozar. Uneori, mă gândeam că vraja nu va ţine o veşnicie şi că aceea era ziua în care se va destrăma, însă funcţiona întotdeauna perfect.

Eu o întreţineam cum puteam. Eram disponibilă la orice oră din zi. Îi făceam o vizită lui Ari la muncă sau Dianei acasă, le trimiteam mesaje şi e-mailuri, astfel încât lor să le fie mai uşor să îmi răspundă sau să mă invite la ele. Fără vrajă, poate nici nu mi-ar fi răspuns la telefon sau la e-mailuri. Poate nici nu m-ar mai fi căutat.

Însă aşa, mă sunau mereu. Chiar dacă nu aveau întotdeauna ceva de spus.

Abia aşteptam focul de tabără. Nu mai văzusem niciodată. Ani la rând nici nu am ştiut că există, apoi, după ce Mina a plecat, iar eu am început să fiu mai receptivă, mi-a fost teamă să merg singură. Poate era neregulamentar să-ţi faci apariţia din senin. Era mai bine dacă le însoţeam pe Ari şi pe Diana, care erau experte în focurile de

tabără. Până în ziua petrecerii nu eram sigură dacă ele vor merge sau nu, însă ar fi trebuit să știu să nu mă îndoiesc de vrajă.

O vreme, am crezut că ne va ajuta faptul că Ari îl pierduse pe Win. Nu într-un mod îngrozitor – nu mă bucuram că murise. Nu doresc una ca asta nimănui. Crezusem, însă, că moartea lui o va înduioșa pe Ari, că o va face să-și revizuiască prioritățile și relațiile de prietenie și că ne va apropia. Cu siguranță, va avea mai mult timp pentru noi.

Asta nu s-a întâmplat. Ba dimpotrivă, parcă devenise mai aspră de când murise Win. Mai distantă. Uneori, aveam impresia că nici măcar nu era Ari, ci un înlocuitor.

– Mulțumesc că ați venit după mine, am spus eu. Ele nu mi-au răspuns. Îmi place cămașa ta, Ari.

Ari a tresărit, ca și când s-ar fi trezit din somn.

– Mersi.

– Știți unde trebuie să ajungem? Se ține întotdeauna în același loc? Unde parchează lumea?

– Chiar n-ai mai fost niciodată? a întrebat Diana. Ai trăit pe altă planetă?

Nu îmi dădeam seama din tonul ei dacă mă tachina sau era răutăcioasă. M-am uitat la Ari ca să verific, însă aceasta privea pe geam afară, pierdută.

– Așa se pare. Ha. M-am foit pe bancheta din spate. Îmi pusesem centura, care îmi răsucise cămașa strâns în jurul trupului. Ca de obicei, Diana și Ari arătau minunat. Îmi place părul tău, Di.

„Diana s-a întors pe jumătate în scaun – ca să accepte complimentul", m-am gândit eu.

– Diana, m-a corectat ea.

– Scuze, am spus. Îmi place părul tău, *Diana*.

Diana era atentă la drum, iar Ari privea pe geam afară. Era momentul în care eu spuneam ceva frumos sau amuzant, sau

inteligent, iar ele râdeau şi eram un trio. Trebuiau câteva cuvinte fermecate ca totul să se întâmple aşa. Vraja îmi oferise ocazia să mă aflu în maşină cu aceste fete. Tot ce trebuia să fac era să o accept şi să o transform în realitate.

Când am intrat în parcarea de lângă plajă, Ari a zăbovit în maşină după ce Diana a oprit motorul.

- Eşti sigură? a întrebat ea.

Diana a încuviinţat din cap.

- Du-te înainte. Ne întâlnim acolo.

Ari a inspirat adânc şi a pornit-o spre plajă. Diana a oftat, s-a lăsat pe spate în scaun şi a urmărit-o cu privirea.

- Pare... a nu fi în apele ei, am spus eu.

- Mda, a răspuns Diana. Am crezut că îi va face bine, dar acum nu mai sunt atât de convinsă.

- Va fi bine. O ajuţi cum poţi.

Diana şi-a trecut o mână prin părul proaspăt vopsit în roşu-aprins.

- Am de gând să o las în pace o vreme în seara asta. Nu o să fiu prea insistentă. Poate ar trebui să faci şi tu acelaşi lucru.

- OK.

- Şi să mă laşi şi pe mine în pace.

- Oh... sigur.

- Nu trebuie să facem mereu totul împreună.

- Desigur că nu.

Cred că pe chipul meu se citea şocul, deoarece Diana m-a privit în oglinda retrovizoare şi a spus:

- Totul va fi bine. E doar o petrecere.

- Ştiu, am spus şi am râs.

Doar o petrecere. De parcă aş fi ştiut ce înseamnă asta.

Diana a coborât din maşină şi a aşteptat ca să cobor şi eu înainte să o blocheze. Însă nu m-a aşteptat să o ajung din urmă când a luat-o pe plajă, spre focul de tabără.

– Te găsesc mai târziu, i-am strigat eu din urmă.

Părul ei lung şi roşu i se legăna pe spate. Uram faptul că vocea mea suna atât de disperată, de jalnică. Uram faptul că părul Dianei se legăna natural, în vreme ce eu apelasem la o vrajă ca să îl am la fel. O uram puţin şi pe Ari pentru că se ţinea departe de noi cu atâta încăpăţânare. Însă tot acestea erau şi lucrurile care îmi plăceau la Diana şi la Ari. Naturaleţea Dianei. Era neprefăcută. Încăpăţânarea lui Ari. Era curajoasă. Vraja nu le afecta şi pe ele – ceea ce era minunat. Era non-invazivă. Inofensivă, de fapt.

Diana s-a pierdut în mulţime, iar eu am rămas singură pe margine. Ar fi trebuit să fiu obişnuită cu asta – la urma urmei, fusese viaţa mea dinainte de Diana şi de Ari –, însă simţeam nevoia să fiu înconjurată de oameni. Singură, nu existam.

Am luat o halbă de bere din butoiaş, pe care mi-a turnat-o unul dintre fraţii mai mari ai lui Markos Waters, şi le-am privit pe Diana şi pe Ari de pe margine. Diana s-a dus la plimbare cu Markos. O fată punk îmbrăcată într-o haină neagră o urmărea pe Ari. Şi Mina era acolo. Purta o cămaşă de bărbat care părea second-hand şi vorbea cu nişte colegi de-ai ei de clasă.

Când m-a văzut, şi-a croit drum prin mulţime şi a venit la mine.

– Hei, Katelyn, ce...

– Ce cauţi aici?

Mina a râs.

– Am venit să văd focul de tabără. Ca şi tine.

– Dar nu rămâi, nu?

– De ce să nu rămân?

– Pentru că asta e petrecerea mea.

A privit în jurul ei.

- Mie mi se pare că petrecerea asta e pentru toată lumea.

- Ştii la ce mă refer.

- De fapt, nu ştiu. Ce se întâmplă, Katelyn?

- Mă cheamă Kay.

- Ah, păi atunci mă bucur de cunoştinţă, Kay. Ai văzut-o pe sora mea? Era o fată atât de amabilă... Mă întreb unde-a dispărut...

- Ha-ha-ha. Te rog, Mina, lasă-mă în pace!

Am văzut cum îşi contractă muşchii gâtului subţire.

- De ce?

- Pentru că, măcar pentru o seară, nu vreau să fiu sora mai mică a Minei Charpal. Bine?

Nu îi vedeam ochii în întuneric. Când a încuviinţat din cap, *piercing*-urile i-au strălucit în lumina focului.

- Perfect!

Şi-a aruncat paharul de plastic pe jos şi s-a îndepărtat. M-am aşteptat să intre în conversaţie cu cineva, însă le-a făcut cu mâna de „rămas-bun" câtorva cunoştinţe, apoi a străbătut dunele de nisip îndreptându-se spre parcare.

O rugasem să mă lase în pace. Asta era bine.

Mina care pleca. Ar fi trebuit să fiu obişnuită cu asta.

În timp ce o urmăream cu privirea, un tip s-a împiedicat şi s-a lovit de mine, făcându-mă să-mi scap paharul. Şi-a cerut repede scuze, apoi m-a privit în ochi. M-am străduit să nu tresar, deoarece uneori uit că acum sunt frumoasă.

- Eu sunt Cal! a strigat el. Cal Waters. Eşti colegă de clasă cu Markos?

- Da. Eu sunt Kay.

- Ne-am cunoscut? Am impresia că ar trebui să îmi amintesc de tine.

M-am uitat la el. Era chipeş. Era un Waters. Asta însemna ceva.

- Eu sunt Kay, am repetat eu ca o proastă.

– Oh-*Kay*, a spus el râzând, scoţându-şi bricheta ca să-şi aprindă ţigara. Nu-mi vine să cred că nu-mi pot aminti de cineva care arată ca tine.

Era beat. Diana şi Ari m-ar fi avertizat să plec, probabil – Ari i-ar fi râs în nas, iar Diana mi-ar fi şoptit glume la ureche.

Dar Diana şi cu Ari nu erau acolo. Poate era timpul să-mi fac prieteni noi.

Am afişat un zâmbet perfect şi i-am atins braţul lui Cal, aşa cum le văzusem făcând şi pe celelalte fete.

– Acum mă vei ţine minte, i-am spus.

12

MARKOS

Win a murit şi parcă toţi din jurul meu fuseseră lobotomizaţi. Nu, nu-i aşa. Iată ce s-a întâmplat: Win a murit, iar eu eram singura persoană din tot oraşul a cărei lobotomie congenitală intrase în remisie spontană. Vedeam ce alţii nu puteau vedea. Moartea lui Win mi-a deschis ochii.

Sau, poate nici asta nu e. Seamănă cu un slogan hipiot. Iată ce s-a întâmplat probabil: Win a murit şi eu eram singura persoană căreia îi păsa suficient de mult încât să ştie ce naiba însemna asta.

Win era mort. Vedeţi, pot să rostesc asta cu voce tare. Nu mai aveam şi nu voi mai avea niciodată un prieten bun. Nu puteai fi prieten bun cu cineva decât dacă ştiai persoana respectivă de-o veşnicie.

Mama vorbea tare şi îmi dădea să mănânc. Fraţii mei îmi trăgeau un pumn în braţ şi priveau în depărtare. Până şi Ari – nu ne evitam, dar nu ne mai petreceam timpul împreună, nici nu mai stăteam de vorbă. Nu mai făceam asta de la înmormântare, când ea lăsase de înţeles că nu voia să fie compătimită. Prea bine. Avea dreptate. Era dureros să o priveşti.

Iată ce însemna moartea lui Win: însemna că viaţa era nedreaptă. Băieţii răi ies învingători. Nu mai contează ce faci, deoarece, în cele

din urmă, toți avem parte de același sfârșit. Ce rost are să iubești și să fii iubit când moartea e ceva permanent?

Stăteam lângă butoiașul cu bere, la focul de tabără, și îi priveam cum râd. Erau toți cei pe care îi cunoșteam, toți cei pe care Win și cu mine îi numeam prieteni. Dacă ar fi fost întrebați, ar fi spus că sunt triști din cauza lui Win. Dar de acolo de unde stăteam eu, nu părea să fie așa.

Frații mei întreținеau petrecerea. Brian se făcea că nu îi vede pe minorii care beau, Dev a dat startul unui meci de fotbal pe întuneric, Cal zâmbea și trecea vesel de la un grup la altul. Erau înconjurați mereu de oameni. Îi făceau pe toți să râdă. Păreau să nu depună niciun efort să fie un Waters, să fie cei care organizau petreceri, care cunoșteau pe toată lumea, care n-aveau nicio grijă.

Brian a fost primul care a venit la mine, desprinzându-se de lângă trei fete. Dacă a văzut privirea pe care i-am aruncat-o – o căutătură de genul „lasă-mă naibii în pace" – atunci a ignorat-o.

– Frățiorule, a spus el, așezându-și brațul greu după gâtul meu. După părerea mea de expert, aș zice că nu te distrezi deloc.

– Poate că nici nu mă distrez.

A continuat ca și când nu m-ar fi auzit.

– După părerea mea de expert, a repetat el, ești cam bosumflat.

– Și, în ce ești tu expert? În aplicarea legii?

– În a fi fratele mai mare.

Mi-am aplecat capul și am ieșit de sub brațul lui.

– Atunci pot să vorbesc cu șeful tău?

El s-a încruntat, lucru care nu îi făcea plăcere – băieții Waters nu se încruntau la petreceri.

– Știu că ești supărat. Dar va fi mai bine dacă te vei relaxa. Și dacă n-ai chef, poți pleca acasă. Renunță la petrecere anul acesta. Te duc eu cu mașina, numai să-mi zici.

Să fiu dat afară de la petrecere de propriii mei frați. Nici nu mă gândesc.

M-am întors cu spatele la Brian și am văzut-o pe Diana North, cea mai bună prietenă a lui Ari, privind focul. Își vopsise părul în roșu-aprins și purta o cămașă deschisă peste sutienul costumului de baie, de un verde-neon. Întotdeauna fusese oarecum inabordabilă din cauza lui Ari. Era retrasă, tăcută și plictisitor de timidă și făcea întotdeauna ce îi spunea Ari; nu mi s-a părut niciodată că merită să o enervez pe Ari flirtând cu ea.

Acum mă uitam la părul ei roșu și la costumul ei de baie și mă gândeam la Win și la cât de inutil și imposibil era totul și mi-am zis: „La naiba!". N-avea rost să-mi petrec timpul cu cineva de care îmi plăcea cu adevărat, căci mă va dezamăgi. Puteam să stau de vorbă cu Diana North fără să-mi pese dacă se va termina sau se va înfiripa ceva.

Gândeam, probabil, un lucru îngrozitor. Ari mi-ar spune că sunt un porc și ar lua-o pe Diana de lângă mine. Dar Ari nu era prin preajmă. Și-apoi, de ce ar trebui să ascult de Ari? Win era mort. Ea nu mai era conștiința mea enervantă.

L-am lăsat pe Brian să discute cu câteva fete care se strânseseră în jurul lui și m-am dus la Diana. Ea s-a prefăcut că nu mă observă.

– Arăți diferit, i-am spus.

Genul de afirmație care este adevărat, dar care nu atrage implicații. Nu voiam să mi se arunce cuvintele în față – „ești frumoasă" s-ar fi putut transforma într-o bombă nucleară.

Diana și-a trecut o mână prin părul roșu, aranjându-și vârfurile. Mirosea bine – a șampon și a loțiune de plajă, cu toate că era întuneric afară.

– L-am vopsit, a zis ea. Mi-am dorit mereu s-o fac, dar mi-a fost teamă, deși cred că e o prostie să-ți fie teamă să-ți vopsești părul. Am crezut că, dacă mi-l vopsesc, îmi voi pierde identitatea, dar s-a

întâmplat exact opusul. Mă simt... Și-a ridicat privirea la mine, de parcă uitase despre cine vorbea sau de parcă ar fi auzit acest cuvinte din gura altcuiva. Ăăă. În fine. Tu ești neschimbat.

Era o afirmație cât se poate de neadevărată, nu numai din punct de vedere fizic – slăbisem vreo cinci kilograme în ultima lună –, ci și emoțional. Pe interior eram vraiște, ca o cutie de cadou pe care o scuturi atât de tare, încât jucăria dinăuntru se dezmembrează, iar bucățile de plastic se izbesc de pereții cutiei. Până și acest foc de tabără, care era organizat în fiecare an de când aveam eu șapte ani, mi se părea diferit.

– Hai să ne plimbăm, am spus eu, care în traducerea specifică focului de tabără însemna cel puțin „să ne sărutăm". Diana a încremenit pe loc. Haide! am insistat eu, luând-o de mână.

Ne-am plimbat în tăcere pe plajă, trecând pe lângă cuplurile care se sărutau întinse pe nisip sau stând în picioare pe malul mării. Cei care stăteau pe malul mării erau mereu cei îndrăgostiți lulea. Suflete-pereche care se stropeau cu apă și își duceau în mâini încălțămintea.

Am zărit-o pe Ari care vorbea cu fratele meu, Cal. Ea, însă, nu ne-a observat. Ceva nu mi se părea în regulă cu ea și mi-am dat seama că nu stătea drept. Umerii îi erau căzuți. Nu cred să o mai fi văzut așa vreodată. Instinctul mi-a spus imediat că era ceva în neregulă cu ea, dar mi-am amintit că era ceva în neregulă cu fiecare dintre noi.

Însă ea nu voia să vorbească despre asta. Prea bine. Ar trebui să mă comport ca și Ari. Ar trebui să fac față situației singur.

– Cred că tuturor ne e dor de Win, a spus Diana. Am arătat cu degetul spre cuplurile care se veseleau, dar ea a clătinat din cap. Cred că și ei îi duc dorul, înăuntrul lor. În felul lor.

– Mi-e dor de el, am spus.

– Firește că ți-e dor.

- Faptul că nu plâng în hohote nu înseamnă că nu mi-e dor de el.

- Nu trebuie să...

- Stai! am spus.

Am rămas pe loc şi mi-am înfipt călcâiele în nisip. Diana s-a oprit şi ea locului şi m-a privit. Simţeam nevoia să fiu răutăcios cu ea. Adică, foarte răutăcios. Încrederea şi sensibilitatea ei erau prezente, chiar în faţa mea, şi dacă voiam, o puteam călca în picioare până când înţelegea ceea ce ceilalţi nu înţelegeau: totul era inutil.

Poate acesta era motivul pentru care o dusesem acolo după ce o ignorasem atâţia ani la rând. Ca să-i spun că aveam puterea să o fac să se simtă nasol, aşa cum mă simţeam eu mereu. Mi-ar fi atât de uşor! La fel de uşor cum mi-ar fi s-o sărut. Era lipsită de orice apărare. Aş putea fi un nemernic – să râd de ea, aşa cum o mai făcusem şi înainte – sau un vis devenit realitate, să-i ofer o amintire romantică pe care să o preţuiască pentru totdeauna. Nu chiar pentru totdeauna, având în vedere că nu există aşa ceva. Până la sfârşit.

M-am aşezat pe nisip, iar Diana s-a aşezat lângă mine. Dacă se va apropia prea mult, voi fi nevoit să aleg – nemernic sau vis devenit realitate –, însă n-a făcut-o. Privea oceanul întunecat, aşteptând.

Am tras aer pe nas. Inima îmi bătea de parcă aş fi urcat o dună de nisip în pas alergător. Încercam să mă liniştesc, însă panica s-a accentuat. Pământul s-a înclinat, iar eu aveam senzaţia că voi fi aruncat de pe planetă.

- Vom fi în clasa a XII-a în curând, am spus.

A fost cel mai idiot lucru pe care îl rostisem în ziua aceea, iar dacă fraţii mei m-ar fi auzit, ar fi râs în hohote. Fireşte că Diana nu s-a amuzat pe seama mea. Părea să înţeleagă nevoia mea pentru o discuţie neimportantă, căci nu a mai rostit numele lui Win.

Am continuat să vorbim. Despre părul ei, despre pisica ei și despre slujba ei ca dădacă, lucruri la care ținea. Despre frații mei și despre focul de tabără, despre ocean, lucruri pe care le vedeam în fața mea. De fiecare dată când ea se foia în nisip, inima începea să-mi bată cu putere, însă nu am fost nevoit să aleg ce fel de persoană să fiu. Nu mai răspundeam de nimic și de nimeni. Doar existam.

13

ARI

Focul de tabără ardea intens în mijlocul mulțimii. Era o seară călduță și, cu cât mă apropiam mai tare de foc, cu atât devenea mai fierbinte. Diana îmi alesese geaca de blugi și, deși transpiram, nu mi-am dat-o jos; mi-aș înfășurat-o mai strâns în jurul umerilor, ca protecție. Deși nu îmi mai amintesc ziua în care au murit părinții mei, mă feresc în continuare de foc.

Cei mai mulți oameni mă evitau. Încercam să par îndurerată. Nu știu ce m-aș fi făcut dacă aș fi fost înconjurată de un grup mare de oameni care să își exprime compătimirea, așa cum se întâmplase la înmormântare. Nu mai suportam să mint. Nu eram capabilă de așa ceva și, dacă m-aș fi străduit în continuare, cineva tot ar fi descoperit adevărul.

S-ar fi putut gândi la asta. Mă refer la vechea Ari. Știa că urma focul de tabără. Însă nu își bătuse capul cu așa ceva.

O uram.

Mi-am vârât vârful tenisului în nisip și am privit-o pe Diana cum își croiește drum către butoiaș. Venisem la petrecere pentru ea, însă părea să nu aibă deloc nevoie de mine. Poate ar fi fost mai bine dacă aș fi rămas acasă și aș fi încercat să dansez.

– Ari? am auzit o voce lângă umărul meu.

Am văzut un păr negru şi un zâmbet strălucitor şi, preţ de o secundă, am crezut că e Markos. Mi-am îndreptat umerii, pregătită să mint.

Însă era fratele lui Markos, Cal, care s-a postat în faţa mea.

– Salut, Cal! am spus, încercând să-mi relaxez umerii.

Nu m-au ascultat, însă.

– A trecut o veşnicie, a spus el. Ţinea între buze o ţigară neaprinsă, într-o mână ţinea o brichetă *zippo,* pe care o închidea şi o deschidea, aprinzând-o cu o mişcare a încheieturii, în timp ce în mâna cealaltă ţinea un pahar cu bere. Cum eşti?

– Sunt... bine.

– Ei, hai, spune tot.

Am schiţat un zâmbet. Cal era cel mai amabil dintre fraţii Waters. Brian era genul de poliţist care le ştie pe toate, Dev era oaia neagră a familiei, iar Markos – e Markos. Cal era chipeş ca şi ceilalţi, însă era prea stângaci ca să exceleze la sport, iar firea lui plăcută probabil însemna că nu era făcut pentru a fi sportiv. Trecuse printr-o perioadă grea după moartea tatălui său, care părea să-l fi vindecat de dorinţa de a se răzvrăti.

Doar pentru că era cel mai puţin rău dintre cei patru drăcuşori nu însemna că îmi doream să mă confesez lui.

– Invoc regula „iubitului mort". Am voie să răspund doar cu jumătăţi de adevăr la întrebările indiscrete.

El a izbucnit în râs, iar ţigara i-a căzut din gură.

– Foarte amuzant. Am uitat că ai simţul umorului.

– Mersi.

– Dacă vei avea vreodată nevoie de cineva, nu trebuie decât să-mi spui.

Am înghiţit cu noduri fără să vreau.

– Mersi.

El şi-a întins mâna în pumnul căreia ţinea bricheta, a ezitat, apoi şi-a aşezat-o pe mâna mea, cu care îmi ţineam strâns cotul celeilalte mâini. Simţeam cum încheietura rănită îmi zvâcnea, însă nu puteam să-mi întind mâna. Nu ştiam ce să fac.

Nu prea îmi plăceau îmbrăţişările. Însă, de când îmi fuseseră şterse amintirile, fusesem îmbrăţişată, pupată, strânsă la piept, mângâiată, ciupită, sufocată şi alte astfel de metode de invadare a spaţiului.

Aşa se comportau oamenii atunci când doreau să-şi exprime compătimirea. Se atingeau. Nu mă puteam sufoca. Nu puteam să răbufnesc şi să le spun să mă lase în pace. Gesturile lor ar fi trebuit să mă facă pe mine, suferinda, să mă simt mai bine. Însă, din moment ce nu sufeream – sau, cel puţin, nu sufeream aşa cum credeau ei că ar fi trebuit să sufăr –, le suportam atingerile pentru că îi făceau *pe ei* să se simtă mai bine.

Mi-am ţinut respiraţia, am încercat să ignor durerea din încheietură şi am aşteptat să-şi retragă Cal mâna. Pielea lui era caldă, însă bricheta era rece ca metalul. Ajunsesem deja la cel de-al treilea „Mississippi", când o fată l-a privit insistent şi el şi-a retras mâna. Nu am recunoscut-o.

– Pa! i-a zis ea, gonindu-l.

Cal a părut că vrea să spună ceva, apoi că se răzgândeşte. M-a salutat cu mâna în care ţinea paharul din plastic, însă gestul a fost prea puternic, iar el a scăpat paharul din mână. A încercat să-l prindă din zbor, dar n-a reuşit. A ridicat din umeri şi s-a dus să-şi ia un altul.

Fata s-a întors cu faţa la mine. Avea părul negru, tuns scurt, şi purta o haină lungă, cu cingătoare şi cizme cu şireturi, chiar dacă afară era cald.

– Ari Madrigal, mi-a spus ea, încruntându-se.

Speram ca acea încruntare să fie un tic nervos, şi nu din cauza mea.

– Ai fost cam nepoliticoasă, i-am spus.

Ea a ridicat din umeri.

– Trebuie să vorbesc cu tine. El, nu.

– Pare a fi extrem de... serios.

M-am uitat în jurul meu după Diana. Nu am văzut-o lângă butoiul cu bere, iar lumina focului nu răzbătea mai departe. Poate se dusese pe malul apei. Sau poate va sosi în orice clipă şi mă va salva. Cal Waters o găsise pe Kay. I-a aprins o ţigară şi s-a aplecat spre ea ca şi când ar fi împărtăşit un secret. Kay şi Cal – ce pereche neaşteptată. Încercam să-mi amintesc dacă Kay avusese vreodată un prieten, când fata din faţa mea a pocnit din degete.

– N-am să înţeleg niciodată ce-a văzut Win la tine, a spus ea.

Deci acea încruntare nu era un tic nervos.

– Scuză-mă, te cunosc de undeva?

– Probabil că nu, eu însă te cunosc.

Am privit-o mai atent. Nu am recunoscut-o – sau, cel puţin, nu chipul. Însă avea un aer familiar. Expresia ei era fioroasă, dar eu îmi aduceam aminte de... lejeritate. De plutire.

Ciudat.

– Îmi datorezi cinci mii de dolari, mi-a spus, fără să clipească.

Eu m-am holbat la ea.

– Poftim?

– Mama lui Win nu i-a găsit – am urmărit-o. I-ar fi cheltuit deja, dar n-are niciun ban. Trebuie să ţi-i fi dat ţie. Îmi e dator cu ei. Aşa că, dă-mi-i.

Mâinile au început să-mi tremure. Cinci mii de dolari. Atâta mă costase vraja ca să uit de Win. Mi-am amintit că găsisem un plic cu un teanc gros de bancnote în fundul dulapului meu, într-o cutie de pantofi, şi mi-am amintit că l-am aşezat pe masa din bucătăria

vrăjitoarei. Detalii-cadru, fragmente dintr-un film pe care îl văzusem şi pe care aproape că îl uitasem. Mi-am spus că erau banii mei, moştenirea mea – lăsată de părinţii mei, poate, care deveniseră îngerii mei păzitori. Că îmi erau destinaţi.

Dar poate fuseseră banii lui Win. N-aveam de unde să ştiu.

– Ascultă, ăăă...

– Mă cheamă Echo, m-a repezit ea. Ne-am întâlnit. Dar firește că tu nu-ţi mai aminteşti.

– Echo, am zis eu. Nu ştiu despre ce vorbeşti. Banii lui Win nu sunt la mine.

– Ba da, ştii. Sau cel puţin ai ştiut, înainte să-i cheltuieşti. N-am făcut legătura până când m-am asigurat că nu îi are mama lui Win, dar este evident. Îmi vei da banii care mi se cuvin. Dacă nu, voi spune tuturor că l-ai şters pe Win din mintea ta cu ajutorul unei vrăji.

Mi s-a tăiat respiraţia.

De unde ştia?

Când mi-am recăpătat suflul, am protestat încet:

– Nu l-am şters pe Win din mintea mea.

Ea a expirat pe nas, enervată.

– Nu încerca să joci jocul acesta pentru că vei pierde. Dă-mi banii dacă nu vrei să afle toată lumea.

Dacă fata asta ştia într-adevăr ce făcusem, va spune tuturor. Şi toţi vor şti că i-am mințit. Vor afla că nu mai puteam dansa şi că renunţasem la tot pentru acest băiat pe care îl iubeau cu toţii.

– Ţi-am spus, am continuat eu, încercând să par sigură pe mine. N-am banii şi n-am făcut asta. Nu l-am şters.

Ea a făcut un pas în spate. Şi-a lins buzele crăpate.

– Prea bine, atunci. Dovedeşte-o. Ce făceam când ne-am întâlnit prima oară?

– Nu sunt obligată să răspund...

– E o întrebare simplă, nu e un truc. Răspunde!

Am încercat să mă întorc, dar n-am reușit din cauza nisipului. Cât ai clipi din ochi, Echo mi-a tăiat calea.

– Haide. Ghicește. Când ne-am cunoscut?

Nimic. Nu îmi aminteam nimic. Nu te puteai concentra să faci legăturile atunci când nu exista nicio legătură.

– Eram pe plajă, mi-am dat eu cu presupusul. Pierdeam vremea pe-aici.

– Ai ghicit. Și ce făceam?

– Pierdeam vremea. Doar... pierdeam vremea.

Și-a dus mâna la gură; a înghițit.

– Frumoasă încercare.

– Cred că n-ai făcut cine știe ce impresie.

– Am nevoie de bani, Ari.

– Nu poți dovedi...

– Nu eu sunt cea care trebuie să aducă dovezi. A arătat către focul de tabără. Vrei să chem aici câțiva oameni să vedem dacă memoria ta va funcționa?

Lemnul a trosnit în foc. Unul dintre frații lui Markos a aruncat combustibil. Dacă aș fi văzut-o pe Diana acolo, poate mi-ar fi venit o idee cum să ies din această situație. Aș fi găsit o cale să o conving pe Echo că eram eu, cea normală, care nu poate fi șantajată. Poate că, dacă Diana ar fi fost cu mine, nu aș fi renunțat atât de ușor.

Doar că Echo avea dreptate, firește. Nu mi-l aminteam pe Win.

– Îmi pare rău, am spus.

– Ce-ai zis?

– Nu mai am banii. I-am dat pe toți pentru vrajă.

A părut afectată o clipă și și-a împreunat mâinile.

– Nu.

– Îmi pare rău că nu pot...

– Nu mai spune asta! Nesiguranţa ei a dispărut, lăsând locul acelei priviri încruntate bine cunoscute. Poţi face rost de bani. Trebuie doar să te străduieşti. Dacă Win a putut să facă rost de bani, poţi şi tu. A dat din cap, de parcă toate acestea aveau o logică perfectă. Ai două săptămâni la dispoziţie, Ari. Cinci mii de dolari.

Am dat şi eu din cap – ce altceva puteam să fac? –, apoi Echo s-a îndepărtat. Pe măsură ce ea se îndepărta, zgomotul petrecerii părea să se intensifice în jurul meu. Oamenii se distrau, îşi vedeau în continuare de viaţa lor.

A mea tocmai se complicase. Mai mult decât aş fi putut ignora eu.

Trebuia să plec de acolo. Să plec de la focul de tabără. Să plec de pe această insulă. Sentimentul pe care îl aveam – vină sau teamă, sau confuzie, sau îngrijorare, plus acel regret permanent că apelasem la vraja aia nenorocită – era mai mare decât focul de tabără, mai mare decât Cape Cod.

Diana mă putea ajuta. Îi voi spune adevărul şi vom găsi împreună o soluţie. Nu puteam fi şantajată dacă le mărturiseam oamenilor adevărul.

Am încercat să nu mă împiedic în nisip alergând în căutarea prietenei mele celei mai bune.

14

MARKOS

Aş mai fi stat cu Diana, să vorbim, să îi evit pe fraţii mei, însă a venit Ari şi ne-a găsit – a găsit-o pe Diana, mai exact. Nu pe mine mă căuta. A salutat şi a tras-o pe Diana deoparte. Am ştiut atunci că nu aveam niciun drept să mă plâng, aşa că am rămas jos, pe nisip.

– Să plecăm de-aici, a zis Ari, luând-o de braţ pe Diana. Hai să mergem în Boston şi să ne tatuăm.

– Pe bune? a zis Diana.

– Nu, tatuajele sunt prea scumpe. Hai să mergem în New York şi să dansăm în fântâna din Lincoln Center.

Diana a râs de parcă i s-ar fi ridicat o greutate de pe umeri. Mi-a aruncat o privire – de regret, poate, sau dezamăgire – apoi a început să urce duna de nisip în urma lui Ari.

Nu am urmărit-o cu privirea.

Ce aveam de regretat? N-am făcut decât să stăm de vorbă.

Am privit mulţimea ca şi când ar fi fost vie, se mărea şi se contracta ca o inimă. Apoi am auzit un ţipăt. Înainte să-mi dau seama ce făceam, m-am ridicat în picioare şi am fugit la ea.

Diana se împiedicase şi căzuse. Se lovise cu obrazul atât de tare de un răcitor, încât i se formase pe loc o vânătaie care era vizibilă chiar şi la lumina slabă a focului de tabără.

A început să plângă. Ari stătea în picioare lângă ea, privind-o încremenită.

Când am îngenuncheat lângă ea în nisip şi mi-am petrecut braţul pe după umerii Dianei, mi s-a încurcat în părul ei lung. Am încercat s-o liniştesc.

– Va fi bine. Ssst, nu e grav. Tâmpitul ăla trebuie să-şi mute rahaturile, o să-l omor. Ssst, ssst! E în regulă.

Stăteam îngenuncheat lângă ea, o atingeam, dar numai ca să o liniştesc, şi nu pentru că doream ceva. Poate că asta însemna că eram cel mai mare prefăcut dintre toţi prefăcuţii de la acea petrecere, din acel oraş, din întreaga lume: mă prefăceam că îmi pasă.

15

WIN

Nu m-am gândit niciodată că voi fi nevoit să apelez la o vrăjitoare. Auzisem că oamenii apelau la vrăji pentru frumuseţe sau noroc, sau inteligenţă, însă dacă ceri astfel de lucruri, trebuie să crezi că nu le ai. Eu nu eram deloc nici urât, nici prost, nici ghinionist. Eram Win Tillman. Apărător în echipa de baseball a universităţii. Iubitul celei mai frumoase fete din şcoală. Note bune. Ten frumos. Bun în toate cele. Alţii apelau la vrăjitoare. Eu, nu.

Şi Ari fusese vrăjită, însă nu ea alesese asta. Era atât de tânără şi se întâmplase cu mult timp în urmă, deci nu era acelaşi lucru. (Dacă tot veni vorba, şi eu aş fi apelat la vrăjitoare ca să îmi şteargă din minte imaginea casei mele arzând cu părinţii mei înăuntru. Nimeni nu îşi doreşte o astfel de amintire.)

Pe de o parte, erau cei care apelau la vrăji: oarecum ridicol şi trist. Pe de altă parte, eram eu.

Apoi totul a început să se schimbe. Lumea sau felul în care o înţelegeam eu.

În ziua în care Ari a plâns în camera ei pentru că fusese acceptată la Institutul de Balet din Manhattan, eu am avut un atac de panică şi nu am putut merge la şcoală. Am crezut că voi muri. Am crezut că preluasem nefericirea lui Ari – Ari, care, după acea zi, nu a mai vărsat nicio lacrimă. Eram aproape convins că inima îmi va

exploda, însă m-am gândit că starea mea de panică va dispărea la fel de repede ca a ei. Ba mai repede, deoarece o preluasem de la ea.

Apoi am avut un alt atac de panică atunci când nu mi-a ieșit o notă muzicală când cântam cu trupa. Apoi, în următoarele săptămâni, am avut atacuri de panică în mașină, sub duș, pe pardoseala din camera mea. Pe pardoseala din camera mea, iar și iar, iar și iar. Ajunsesem să cunosc foarte bine pardoseala din camera mea. Doar senzația aspră a mochetei mă făcea să-mi pierd respirația.

Nu puteam dormi.

Trei zile la rând am rămas în pat până la ora două sau trei după-amiaza, iar mama a crezut că sunt bolnav. Însă nu eram bolnav, plângeam. Am plâns atât de mult, încât m-am deshidratat și am leșinat. Mama m-a dus la spitalul ambulatoriu, însă când am ajuns acolo mă simțeam bine și eram iar eu însumi.

Aveam mereu perioade de melancolie, zile de introspecție, când meditam asupra lucrurilor cu atâta concentrare, încât acestea se destrămau în bucăți. Markos îmi spunea că sunt ursuz, dar reușea întotdeauna să mă înveselească. Însă acum era diferit.

Nu exista o cauză externă. Eu eram cauza.

Am căutat medicamente pe internet. Atunci când ești tânăr, pastilele au uneori efectul opus – devii mai trist și ești mai predispus la sinucidere. Am auzit că te și îngrașă și îmi era teamă că nu voi mai fi eu, nici pe interior, nici pe exterior. Așadar, nu i-am spus mamei cât de gravă era situația.

I-am spus lui Ari. Firește că i-am spus ei; ne spuneam totul. Dar cred că nu i-am spus tot. Nu i-am spus niciodată: „Mă gândesc la sinucidere". I-am spus: „Mă gândesc la moarte", ceea ce e complet diferit, deoarece toată lumea se gândește la moarte uneori. Însă nimeni nu se gândește cum este să treci prin ea, să-ți alegi cureaua și grinda sau lama de ras și cada.

Nu mă gândeam la asta în fiecare zi. Nu. În cea mai mare parte a timpului mă simțeam bine. Cel mai bine era cu Markos. Cel mai ușor îmi era să mă prefac în fața lui Markos, deoarece îl cunoșteam de-o veșnicie, iar în cazul lui, totul era oricum ca un spectacol. „Momentul lui Markos Waters." Nu trebuia decât să-mi fac apariția și să-mi spun replicile.

Însă, în rest, era greu. Atât de greu... Mă durea și când respiram. Mama m-a dus la un alergolog pe care nu și-l permitea, deoarece nu avea asigurare medicală. Însă nu alergiile sau mediul înconjurător, sau glutenul era cauza. Totul venea din interiorul meu. Creierul meu nu voia să coopereze. Nu recunoștea ce era frumos la a fi Win Tillman.

În toamnă, la începutul clasei a XI-a, fata asta, Katelyn, revenise din vacanța de vară mai frumoasă. După apariția atacurilor de panică, văzând că vraja ei avusese succes, am început să mă gândesc și eu mai bine la așa ceva. Adică, să apelez la vrăjitoare. Abia reușisem să supraviețuiesc unei săptămâni în care avusesem impresia că mă înecam, la propriu, când Katelyn – Ari și Diana îi ziceau Kay – și-a desfăcut părul strălucitor în fața mea, părând să nu aibă nimic. I-am cerut părerea lui Ari.

– Dacă asta o face fericită, a spus Ari.

– Toată lumea ar trebui s-o facă dacă îți dă starea asta, a spus Markos, însă știam cum vorbește Markos, iar cuvintele lui se traduceau prin: „E disperată".

Dar și eu eram disperat.

Nu mai rămăseseră prea multe vrăjitoare – dispăreau încetul cu încetul. De douăzeci de ani, era ilegal să te alături vreunei comunități. Probabil că mai existau doar zece mii în Statele Unite și doar una în Cape Cod, o doamnă în vârstă care era aici de-o veșnicie. Prin urmare, am fost surprins când m-am dus la casa vrăjitoarei

din spatele şcolii şi singura persoană pe care am găsit-o acolo avea vârsta mea.

Fata mi-a spus că o chema Echo, iar eu am plăcut-o pe loc. Nu în sensul romantic – în momentele acelea nu puteam fi romantic nici cu Ari, pe care o iubeam –, însă părea cumsecade. Pe masa din bucătărie am văzut un măr mâncat pe jumătate, aşezat lângă nişte cărţi de jos; întrerupsesem un joc de *solitaire*. Era o chestie normală, mi-am zis. Ceva uman.

M-am aşezat în partea cealaltă a mesei, în faţa cărţilor de *solitaire*. Echo s-a aşezat în faţa mea. De obicei nu eram prea atent la împrejurimi, însă îmi dădeam seama că locul acela era dentul de dărăpănat şi abia dacă ajungea unei singure persoane, darămite unei familii. Canapeaua separa bucătăria de camera de zi, stând strâmb în spaţiul deschis. Îmi amintesc că aveai impresia că o să te împiedici de ea. Ştiam despre spaţiile mici şi mobila care nu se potrivea. Ştiam despre construcţiile ieftine şi mochetele vechi care nu miroseau cum trebuie. Acele lucruri mă făceau să mă simt ca acasă.

– Unde-i vrăjitoarea? am întrebat eu ca să nu mă mai gândesc la altceva.

– E plecată, a răspuns ea.

– Oh.

Tăcere, secundele se scurgeau cu încetinitorul.

– Deci, ţi-ai dori o vrajă. Echo a ridicat cu vârful degetelor cotorul mărului şi l-a aruncat la gunoi. Ce-ai păţit?

Am simţit cum ceva trosneşte şi se rupe în pieptul meu; cu siguranţă voi începe din nou să plâng.

– Sunt... trist, am răspuns eu.

Era ridicol. Un cuvânt atât de mic şi de ridicol, care era atât de departe de adevăr! Ar fi trebuit să mă dea afară râzând din apartamentul ei mic.

N-a făcut-o.

– Cât de trist?

– Suficient de trist încât să mă aflu aici, am răspuns eu.

Suna a glumă, însă ea nu a râs şi, pentru că nu râdea, m-a făcut să simt că procedam corect, că ea mă asculta şi mă înţelegea aşa cum nu mai fusesem ascultat şi înţeles de multă vreme.

– Mama ţi-ar putea pregăti ceva care să înlăture acest sentiment.

– Minunat, am spus. Minunat.

– Sau ţi-aş putea pregăti chiar eu. Mi-a aruncat o privire. Dermatograful negru îi făcea albul ochilor să pară extrem de alb. Şi ar rămâne secretul nostru.

Am înghiţit în sec. Era prea tânără să fie vrăjitoare, ceea ce însemna că făcea asta ilegal. Dacă se afla despre asta, ea, mama ei şi toate celelalte vrăjitoare puteau ajunge la închisoare.

Dar ce importanţă avea? Aveam nevoie de acea vrajă.

– N-am nimic împotrivă, am spus.

Indiferenţa mea nu a părut să o facă să se simtă mai bine. S-a încruntat şi mai tare, ca atunci când nu obţii ceva.

– Mama cere cinci mii de dolari pentru vrăjile permanente. Nu dispuneam de suma respectivă nici pe departe, însă nu m-am gândit la asta. Dacă vrei să te simţi bine o zi sau o săptămână, sau două, te va costa câteva sute, însă va trebui să revii din când în când pentru continuarea vrăjii. Eu n-am să-ţi fac una ca asta.

– Minunat. Mersi, am spus eu.

– Ai cinci mii de dolari? m-a întrebat, iar eu am dat uşor din cap.

– Nu-i am la mine, dar pot face rost de ei.

– Vreau să încerc ceva înainte să-ţi dau şi ţie, să mă asigur că e în regulă.

– Bine.

– Win, voi pătrunde în creierul tău. Va trebui să accepţi asta.

– În regulă. Accept.

Ea s-a încruntat și și-a tras mânecile lungi peste mâini, strângându-le în pumni.

- Nici măcar nu mă cunoști.

M-am uitat la ea și la cărțile împrăștiate pe masă în fața ei. M-am uitat la canapeaua din mijlocul încăperii, apoi din nou la Echo. În ciuda gândurilor mele triste, o înțelegeam pe Echo. Era ceva în atitudinea ei, în adâncul ochilor ei. Nici măcar nu ar trebui să existe. Cum reușea să meargă undeva? Să cunoască lumea? Preț de o secundă, am uitat de propria-mi senzație de înec și am simțit cum ar fi să locuiești în acea casă, să trăiești viața lui Echo.

M-aș fi simțit singur.

- Am încredere în tine, i-am spus.

Într-un final, s-a luminat la față, contrastând într-un mod ciudat cu pielea neagră și machiajul fioros.

- Minunat! O să te fac bine, Win Tillman. Vei fi ca nou-nouț.

M-a pus să-i descriu cum mă simțeam în acel moment, iar eu am încercat să-i explic. Cum lumea mi se părea mai întunecată ca înainte. Cum atunci când Ari mă săruta nu simțeam nimic sau simțeam că mă cuprinde panica. Ea lua notițe și scotocea prin dulapurile din bucătărie și asculta, iar eu mi-am dat seama că nu mă simțeam fericit, ci ușurat.

I-am spus că mă prefăceam sănătos când eram cu Markos, că mă îngrijorează pastilele și i-am povestit despre teama că nu eram suficient de puternic ca să fac față acestor lucruri.

- Ba ești, mi-a spus ea, iar eu am crezut-o.

16

KAY

Când m-am trezit aveam nisip în gură, jacheta îmi era boțită sub cap, iar picioarele încârligate cu ale lui Cal Waters. Atmosfera era cenușie și cețoasă, iar sunetul valurilor care se spărgeau la mal semăna cu cineva care vomita. Nu, cineva *chiar* vomita – la cincisprezece metri mai încolo, ea stătea în patru labe în nisipul ud. Focul de tabără să transformase în cărbuni roșii.

M-am desprins de Cal și mi-am scuturat jacheta. El s-a trezit, s-a frecat la ochi, însă n-a făcut decât să-și vâre și mai mult nisip în ei. Situația asta nu mi se părea nici romantică, nici amuzantă.

– Hei, deci, pa, i-am spus.

– Mda, bine. S-a ridicat în picioare și a întins mâna. Ca să o strângă pe-a mea? Mi-am dus-o la spate, iar el a lăsat-o pe-a lui să cadă pe lângă corp, rânjind. Mi-a părut bine de cunoștință, Kay.

– Și mie.

El s-a aplecat în față mai repede decât am apucat eu să mă dau în spate și m-a sărutat. Gurile noastre duhneau a alcool și am văzut – deoarece fusesem prea uimită ca să mi-i închid – că nici el nu-și ținea ochii închiși. Mă privea fix în timp ce limbile noastre uscate și gurile noastre murdare erau lipite ca două bucăți de bacon crud.

Categoric deloc romantic.

Dar cel puţin îşi amintea numele meu. Cel puţin nu sărutam atât de prost încât să nu mai suporte să se uite la mine. I-am făcut cu mâna în semn de rămas-bun, iar el s-a întins din nou pe jos, pe jumătate adormit deja, apoi am urcat dunele de nisip îndreptându-mă către parcare.

Acum un an, când îi auzeam pe alţii vorbind despre ziua de după o petrecere fabuloasă, îmi imaginam că totul era luminos şi amuzant. Nu mi-aş fi imaginat niciodată un grup trist şi obosit de „resturi". Trebuia să le găsesc pe Ari şi pe Diana şi să le spun ce se întâmplase; poate atunci totul va părea real şi încântător. Poate că îmi simţiseră lipsa şi voiau să-mi spună poveştile lor.

Când am ajuns în parcare, am găsit maşina Dianei acolo unde o lăsaserăm. Ari şedea la volan, privind drept în faţă.

– Te-ai distrat? m-a întrebat ea când am deschis portiera din dreapta.

Diana era ghemuită pe bancheta din spate şi dormea.

– Da, am răspuns, aşteptând să îmi pună şi alte întrebări ca să îi pot povesti despre Cal.

Ari s-a întors către mine, iar eu i-am văzut obrajii umezi şi faţa, de obicei aspră, îngrijorată.

– S-a întâmplat ceva.

Am uitat complet de Cal. Ea nici măcar nu plânsese la înmormântare.

– Ce s-a întâmplat?

– Diana...

Simţind că era vorba despre ea, Diana s-a mişcat în somn şi şi-a întors capul spre bordul maşinii. Mi s-a tăiat respiraţia. Obrazul stâng îi era acoperit complet de o vânătaie violetă şi neagră şi împestriţată.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat.

– A căzut, a răspuns Ari.

– Dumnezeule!

– Urcam în fugă duna de nisip. Eu am fost cu ideea... Voiam să mergem în Boston sau în New York... să ne urcăm în mașină și să plecăm oriunde.

– Voiați să mergeți fără mine?

Ari a afișat o privire vinovată, care avea și o undă de furie.

– A fost o chestie de moment.

– Cum aș fi ajuns acasă?

– Nu mi s-a părut că ai fi vrut să mergi acasă.

Deci, mă văzuse cu Cal. Brusc, nu mi s-a mai părut o poveste amuzantă pe care s-o împărtășesc cuiva.

– Aș fi mers cu voi, i-am spus. Dacă vreți să mergeți undeva, spuneți-mi și mie.

– Îmi pare rău, Kay. A fost o idee tâmpită. Te-am fi sunat de pe drum.

– N-ar fi fost suficient să mă sunați de pe drum.

– De ce?

– Pentru că suntem prietene.

Ari și-a dat părul de pe față și și-a șters lacrimile.

– Nu înțeleg de ce îmi dai bătăi de cap. N-am plecat nicăieri, nu? Urcam duna de nisip, Diana a căzut și am rămas aici.

Am clipit încet, încercând să-mi controlez mușchii feței ca să nu răbufnesc. Plănuiseră să plece. Voiau să plece fără să-mi spună. O sută șaizeci de kilometri până la Boston. Patru sute optzeci de kilometri până la New York.

Însă, în cele din urmă, n-au reușit să plece. Diana se rănise, iar ele rămăseseră aici.

Spre deosebire de tabăra de echitație a Dianei și mutarea lui Ari la New York, această idee de a conduce până la New York sau până în Boston apăruse din senin. Pentru ca ele să rămână aici, vraja trebuia să acționeze rapid și să le împiedice să ajungă la mașină.

Ar fi putut fi o pură întâmplare, însă totul se potrivea prea bine. Vraja acţiona prin accidente şi coincidenţe. Ele au vrut să plece, dar nu au reuşit. Vraja mea le împiedicase. Vraja mea o rănise pe Diana.

- De ce n-aţi mers acasă? am întrebat-o.

- N-am vrut să-i speriem pe părinţii Dianei.

- Şi te-am aşteptat pe tine, a adăugat Diana.

I-am aruncat o privire. Îşi atingea vânătaia cu un deget şi îşi mişca uşor falca.

Nu-mi venea să cred că vraja era atât de puternică.

- Hai să mergem acasă, am zis.

Diana a dat din cap, iar Ari a pornit motorul.

Încercaseră, însă nu reuşiseră să plece fără mine. Era exact ceea ce îmi dorisem.

Da. Exact ceea ce îmi doream.

- Totul va fi bine, le-am spus amândurora. A fost un accident.

Firește că nu am vrut ca Diana să pățească ceva, dar o parte din mine se bucura pentru că vrăjitoarea își făcuse treaba atât de bine și că vraja funcționase perfect și că nu mă lăsaseră singură pe plajă. Acest lucru îmi oferea ocazia să le arăt cine eram. De ce ar trebui să le pese. De ce eram menite să fim prietene.

17

ARI

– Voi fi bine, fii liniştită, mi-a zis Diana. Stăteam în maşina Dianei şi o urmăream cu privirea pe Kay care a urcat treptele casei ei şi ne-a făcut entuziasmată cu mâna de după uşa din sticlă. Să fiu sinceră, a fost cel mai tare foc de tabără la care am participat vreodată.

M-am cutremurat la gândul că Echo îmi ceruse banii şi la auzul ţipătului Dianei.

– Mă bucur că spui asta.

– Da. Am stat de vorbă cu Markos, iar tu mi-ai părut... mai bine.

Mi-am frecat tâmpla. Ideea că voi fugi la New York, că îi voi spune Dianei adevărul despre Win şi că totul va fi în regulă mi se părea extrem de îndepărtată. Nu se va întâmpla nimic din toate astea. Nu îi puteam spune adevărul. Ce îmi imaginasem că va putea face – să scoată de nicăieri cinci mii de dolari?

Câştigam nouă dolari pe oră vânzând îngheţată la „Sweet Shoppe" şi lucram douăzeci de ore pe săptămână. Ca să adun banii pe care mi-i ceruse Echo, trebuia să muncesc neîntrerupt un an întreg, poate şi mai mult dacă puneam la socoteală taxele şi şcoala şi faptul că „Sweet Shoppe" era închis din octombrie până în aprilie. Sau ar fi trebuit să mă ating de banii pentru New York, care

reprezentau ce mai rămăsese din asigurarea de viaţă a părinţilor mei. Nu îi puteam folosi; aveam nevoie de ei cât timp dansam în trupa de junioare.

Aşadar, trebuia să o împiedic pe Echo să le spună celorlalţi până când ne mutam la New York. O idee aproape imposibilă, la fel cum ar fi încercat un *plié* în pantaloni noi de piele.

– Unde-a fost Kay toată noaptea? a întrebat Diana.

– Am văzut-o cu Cal Waters.

– Stăteau de vorbă? a întrebat ea.

– Mai degrabă flirtau.

– Uau! Serios? Eu am încuviinţat din cap, iar Diana a mijit ochii. Sper că n-ai de gând să o îndepărtezi de el aşa cum încerci să mă îndepărtezi pe mine de Markos.

– Cal este mai cumsecade.

Diana mi-a aruncat o privire încruntată, ceea ce a făcut să o doară vânătaia de pe faţă, căci a gemut.

– Bine, dacă te va face să te simţi mai bine, o voi preveni în legătură cu băieţii Waters.

Diana s-a foit în scaun şi şi-a dus mâna la faţă, dar nu şi-a atins vânătaia; a ţinut-o deasupra acesteia, ca şi când ar fi emanat căldură. Am scos maşina cu spatele de pe aleea lui Kay şi am luat-o spre casă.

– Te-ai simţit bine, Ari?

Fusesem şantajată, iar prietena mea cea mai bună îşi înroşise obrazul.

În mintea mea, episodul în care noi urcam în fugă duna de nisip se repeta la nesfârşit. Eu mă împiedicam; n-aveam stabilitate pe picioare. Atunci a fost amuzant. Nisipul aluneca şi îşi schimba forma.

Oare o ţineam de braţ pe Diana când aceasta a căzut? Oare mă împiedicasem de ea? Oare o făcusem să-şi piardă echilibrul?

Oare i-ar fi fost mai bine fără mine?

Am reuşit să îi zâmbesc Dianei, deşi era forţat. Zâmbetele mele deveniseră la fel de greoaie ca restul mişcărilor. M-am străduit mai tare, însă acest efort mi-a provocat dureri în obraji, în dinţi, până şi în ceafă.

– Sigur. Memorabil.

Diana m-a lăsat în faţa casei şi a promis că mă sună mai târziu. Am urcat în camera mea şi mi-am făcut exerciţiile ca de obicei, adică foarte prost.

Singura cale prin care puteam reuşi era să mă străduiesc. Planul era următorul: să continui să exersez, până când învăţam din nou să fiu graţioasă.

După prima încercare de la balet, din vinerea ce a urmat vizitei la vrăjitoare, am încercat să inversez efectele secundare. Mi se părea evident. Să apelez la o altă vrajă prin care lucrurile să redevină la normal. Indiferent cine era acest băiat mort, nu merita să îmi risc cariera pentru el.

Aşadar, de la acea oră dezastruoasă de balet m-am dus direct acasă la vrăjitoare. Mi-a deschis uşa femeia de vârstă mijlocie, cu părul cârlionţat şi încărunţit şi cu acea privire înceţoşată în ochi.

– Te cunosc, mi-a spus.

E am clipit.

– Am fost aici ieri, i-am zis.

– Ieri să fi fost?

Ea a zâmbit şi a făcut un gest cu mâna ca şi când ar fi numărat lunile.

– Deci, am spus eu, în legătură cu vraja aceea...

Vrăjitoarea s-a rezemat de cadrul uşii. În spatele ei se vedea camera de zi înghesuită şi bucătăria dărăpănată. Ştiam că fuseseră

vreau cu o zi în urmă, însă mi se păreau cunoscute doar de la depărtare, ca şi când văzusem fotografii cu ele într-o carte.

- Sper că a funcţionat, a zis ea. Nu primeşti banii înapoi.

- Vraja a funcţionat. Dar nu mai pot să dansez.

- Îţi dansatoare? Oh, ce frumos!

- Mi se pare că dansez şi creierul îmi comandă să mă mişc, să fiu graţioasă, însă trupul nu îl ascultă. Mi-am mutat greutatea corpului pe piciorul celălalt. Am căzut la ora de balet.

Ea a ridicat din umeri.

- Pot apărea nişte efecte secundare. Sunt convinsă că ţi-am spus.

- Astea nu sunt „nişte efecte secundare". Nu pot face nimic din ce făceam.

- Dar l-ai uitat pe iubitul tău mort. Te simţi mai bine.

- Presupun că da. Nu îmi amintesc cum mă simţeam înainte.

- Adevărat, adevărat. Ciudate şi vrăjile astea pentru memorie. Atunci când funcţionează, toată lumea se întreabă de ce a apelat la ele. A privit în susul şi în josul străzii din spatele meu, clipind repede. M-am gândit că poate înnebunise. Vrăjitoarele înnebunesc atunci când restul vrăjitoarelor din comunitatea lor mor. Auzisem despre asta, însă până atunci n-am ştiut cum era. Şi-a lipit obrazul de cadrul uşii, şi-a acoperit un ochi, iar pe celălalt l-a lăsat liber. Eşti supărată din cauza efectelor secundare. Hmmm! Ai mai apelat şi la alte vrăji?

Îmi venea să ţip din cauza frustrării, însă m-am prins de încheietura umflată a mâinii şi am ciupit-o, încercând să atenuez durerea.

- Da. La vârsta de opt ani. Înlăturarea permanentă a traumei.

- Ah, înţeleg. Nu mi-ai spus asta ieri. Îşi ţinea în continuare obrazul lipit de cadrul uşii şi mă privea cu atenţie. Vrajă pentru traumă. Asta înseamnă şi memorie. Iubitul mort. Memoria dispare.

Două vrăji permanente pentru memorie. Eşti tristă, tristă, tristă, nu-i aşa?

Încheietura mâinii îmi zvâcnea.

– Părinţii mei... au murit. Într-un incendiu. Am văzut casa ar zând. Se pare că aveam coşmaruri.

– Incendiu. A fost accident?

Am scrâşnit din dinţi şi mi-am adunat degetele de la picioare în tenişi.

– Cineva a pătruns prin efracţie. A aprins artificii în şemineu.

Ea a rămas cu gura căscată şi s-a mişcat din cadrul uşii.

– Oh!

– Ascultă, trebuie să desfaci vraja. Te rog! În august voi pleca la New York să studiez baletul şi nici măcar nu pot...

– Nu, a zis ea. Aceste amintiri au dispărut şi n-ai cum să le aduci înapoi.

– Bine. În fine. Nu-mi pasă de amintiri. Vreau ca trupul să mă asculte. Poţi să repari asta?

Starea ei se schimbase. În loc să privească afară, pe stradă, ca a aruncat o privire în casă şi s-a făcut mică. Îi era frică.

– O vrăjitoare poate să repare această problemă. Să mai adauge o vrajă care să combată efectele secundare. Vei fi graţioasă precum o gazelă. Dar vraja respectivă vine cu propriul set de efecte secundare şi-atunci vei fi expusă la trei vrăji permanente – foarte grav. Foarte riscant. O cascadă de efecte secundare.

Mi-am muşcat limba. Le-am auzit anul trecut pe fetele de la institutul de vară vorbind despre vrăji. Circula zvonul că una dintre prim-balerinele de la Baletul din Manhattan apelase la o vrajă prin care să devină o stea şi de aceea era un interlocutor atât de plictisitor. Sau mai era fata aceea care nu reuşea nicicum să facă pirueta dublă – îşi pierdea echilibrul chiar la sfârşit –, iar apoi, într-o bună zi, a realizat paisprezece piruete perfecte una după cealaltă. Plângea

în fiecare dimineaţă când se trezea, deoarece nu îşi amintea unde se afla, dar dansa. Ultima oară când am auzit de ea, era ucenică la Baletul din San Francisco.

Cred că acelea erau vrăji egoiste – o cale mai scurtă de a ajunge la măreţie. Prim-balerina şi fata cu piruetele ar fi putut exersa mai mult şi poate ar fi ajuns acolo unde şi-ar fi dorit. Eu nici măcar nu puteam exersa. Arătam ridicol. Efectele secundare mă îndoiau şi mă răsuceau. Aveam nevoie de o vrajă care să mă readucă la normal, să fiu din nou *eu*.

Dar puteam să fiu eu însămi când nici măcar nu îmi aminteam cum mă cheamă?

– Nu, nu, a spus vrăjitoarea, întrerupându-mi şirul gândurilor.

– Ce?

– Vrăjitoarea asta, nu. Ce prostie. Nu, nu, nu. Nu pot. Nu pot.

– De ce?

A dat să închidă uşa, iar eu mi-am întins mâna ca să o opresc.

A inspirat adânc, părând să se reculeagă.

– Eşti o fată drăguţă. Îmi dau seama de asta. Şi păreai tristă deunăzi că îţi murise iubitul. Cred că ai luat decizia corectă.

Nicio persoană care mă cunoştea nu m-ar fi descris ca fiind drăguţă. Şi ştiam că nu luasem decizia corectă.

– Nu, nu accept... Te rog. Iubesc dansul mai mult decât orice.

– *Acum* îl iubeşti. A împins uşa mai tare în palma mea. Ieri îl iubeai mai mult pe prietenul tău. Încearcă să te gândeşti că ţi-ai făcut singură o favoare.

Împingând o ultimă oară, ea a închis uşa. Am bătut de câteva ori, însă n-a mai venit să-mi deschidă.

Nu voia să facă vraja nici dacă eram dispusă să risc acel set de efecte secundare şi era singura vrăjitoare din oraş. Plus că mai era şi problema banilor – nu aveam cum să mai găsesc alţi cinci mii de

dolari în fundul dulapului. Mai ales după ce Echo îmi spusese că Win îi pusese acolo.

Aşadar, trebuia să continui să exersez.

În dimineaţa următoare focului de tabără, era 4 iulie, m-am aplecat şi am atins podeaua cu mâinile. Altădată reuşeam să îmi lipesc trunchiul de picioare şi să mi le cuprind cu braţele, astfel încât să îmi ating cu mâinile părţile laterale ale feţei. Acum, abia dacă reuşeam să ating covorul cu vârful degetelor. Am strâns din ochi, străduindu-mă să nu plâng. Mai aveam o oră la dispoziţie să reuşesc.

Eram blocată în acel trup care nu mă asculta. Iar Echo urma să le spună tuturor adevărul despre Win dacă nu găseam o cale să o opresc.

18

MARKOS

În ziua următoare petrecerii de la focul de tabără, m-am trezit mahmur. Capul mă durea îngrozitor şi îmi era rău. La un moment dat în timpul petrecerii, după ce Diana se rănise şi plecase cu Ari ca să îşi revină, mă îmbătasem suficient de tare, încât să uit că Win murise. Îmi aminteam acel sentiment de siguranţă, ştiind – fără să mă bazez pe el – că prietenul meu cel mai bun era pe-acolo pe undeva, că se va desprinde din mulţime, că îmi va arunca băutura în nisip şi că mă va duce acasă. Bineînţeles că n-a venit, iar eu am continuat să beau. Mai neplăcut decât acea mahmureală era sentimentul uitării. Plăteam pentru acea noapte în care uitasem totul.

Înainte să mă dau jos din pat, i-am auzit pe fraţii mei adunându-se în bucătărie. Îmi simţeam spatele încordat, însă am coborât scările ca de obicei, pregătit să fiu Markos, cel obişnuit.

– Eşti cam *ţeapăn*, a declarat Dev de îndată ce m-a văzut.

– Au! a făcut Cal.

– Of, Markos, a zis mama, grăbindu-se să-mi toarne nişte suc de portocale.

Brian s-a rezemat cu spatele de spătarul scaunului şi şi-a încrucişat braţele peste piept. Era îmbrăcat în uniformă.

– Cu greu reuşesc câteodată să mă abţin să nu te arestez, amice.

– În fine.

Am deschis ușa dulapului și m-am holbat la cutiile cu cereale.

– Nu mă lua pe mine cu „în fine". Dacă cineva de la petrecere ar fi chemat poliția din cauza ta, aș fi intrat în belele.

– Dar n-a chemat nimeni poliția, nu?

Dev a vorbit cu gura plină cu omletă.

– Dacă tot vrei s-o faci lată, măcar fii un bețiv amuzant.

Cal a chicotit.

– Mi-ai spus că sunt un buzunar pentru sculă, egoist și prefăcut. Ce înseamnă „buzunar pentru sculă"?

– Un buzunar în care-ți ții scula, a zis Dev.

– Adică, un fel de săculeț? Sau o șosetă care are un buzunar cusut pe ea?

– Băieți... a îngânat mama, care ședea pe un scaun lângă fereastră.

Nu prea băga în seamă vorbele noastre, însă, uneori, simțea nevoia să ne reamintească faptul că le auzea.

– N-are importanță, a spus Brian. Data viitoare încearcă să te controlezi.

Am trântit ușa dulapului. N-a reacționat niciunul. Mă priveau cu toții – Brian, Dev, Cal și mama – ca și când nu făcusem nimic.

N-avea importanță ce făceam. Voi fi mereu cel mai mic, mezinul, năzdrăvanul. Nu mă vedeau atunci când se uitau la mine; vedeau un robot care avea înfățișarea lui Markos. Puteam să trântesc ușile, să țip, să dărâm casa, iar ei abia dacă și-ar ridica privirile din farfuria cu cereale.

– Ies, am spus și-am plecat înainte ca vreunul din ei să apuce să mă oprească.

Am sunat-o pe Diana North. Nu ne cuplaserăm, așa că nu trebuia să mai aștept câteva zile. Nu mă comportasem urât cu ea, dovadă era faptul că mi-a răspuns la telefon. Ne-am întâlnit la

covrigăria care avea o terasă în spate. Ne-am cumpărat niște covrigi și ne-am așezat la o masă la soare. Razele soarelui erau prea puternice și fierbinți – trecuse deja de amiază, iar capul mă durea –, însă nu i-am sugerat să ne mutăm la umbră. Durerea era pedeapsa pe care o meritam pentru că uitasem de Win noaptea trecută.

Arăta bine în rochia cu guler, deși părul ei lung și des era de un roșu nefiresc, iar vânătaia de pe obraz vizibilă. Își mânca covrigul cu mușcături mici, gemând atunci când trebuia să își miște obrazul drept, și mă privea îndelung cu ochii injectați atunci când credea că nu o văd.

– Cum ți-e obrazul?

Ea a ridicat din umeri, lucru care o făcu din nou să geamă.

– N-am nimic rupt.

– Le-ai putea spune oamenilor că te-ai bătut.

Ea a pufnit.

– Da. Foarte credibil. Te-ai distrat restul nopții?

– A fost bine, am răspuns eu. N-am pomenit de frații mei sau că uitasem de moartea lui Win, însă probabil mă gândeam la el pentru că mi-au ieșit pe gură următoarele vorbe: Win obișnuia să vină cu cafea și gogoși. De 4 iulie, vreau să zic.

Diana a îndepărtat cu grijă stratul de brânză topită de pe covrig.

– Ari obișnuia să doarmă la mine. Într-un fel, a făcut asta dacă te gândești că am dormit în mașina mea. Adică în mașina mamei.

– Poftim?

– N-am avut chef să merg acasă.

– De ce?

Diana a vorbind, uitându-se la covrig.

– Mama s-a speriat când mi-a văzut obrazul. Am știut că asta o să se întâmple.

– Dar n-a fost vina ta.

– E exagerat de protectoare. N-aveam chef să o aud cum îmi ține morală: că ar fi trebuit să fiu mai atentă, că ar fi trebuit să mă uit pe unde calc, că nu ar fi trebuit să fug, că n-aveam ce căuta la petrecere

– E o tâmpenie. Spune-i să tacă din gură.

Diana și-a ridicat privirea și a făcut ochii mari.

– N-aș îndrăzni.

– De ce?

– Tu îi spui mamei tale să tacă din gură?

M-am gândit la mama, a cărei atenție fusese distrasă aproape toată viața mea: de magazin, de unul din frații mei, de o serie de dezastre – boli, răni, probleme financiare. Însă dacă se întâmpla să treci printr-o criză, era în stare să le scoată ochii tuturor pentru tine. Când am venit acasă cu fața desfigurată, ea mi-a aruncat o pungă de mazăre congelată și a vrut să știe pe cine trebuia să dea în judecată.

– Mama crede că nu suntem niciodată de vină.

– Înseamnă că sunteți niște sfinți.

– Da.

– Mama e de treabă. A avut întotdeauna grijă de mine – poate prea mult. A încercat mereu să mă protejeze și să mă facă fericită. Între ea și Ari – uneori aveam impresia că ele îmi trăiau viața în locul meu.

A tăcut, îmbujorându-se la față.

M-am gândit la frații mei și la sfaturile lor nesfârșite, așteptându-se ca eu să fiu exact ca ei.

– Dar acum nu mai simți asta?

– Nu, a răspuns Diana, părând la fel de surprinsă. Nu, nu mai simt asta. De fapt... e din cauza lui Win. Ari a început să petreacă atât de mult timp cu el... încât am rămas de una singură.

Am înghițit jumătate de covrig din trei mușcături.

– Ari ce-a pățit?

Diana m-a privit cu coada ochiului, ca şi când i-aş fi întins o capcană.

- Nu ştiu. Nu prea mai vorbeşte cu mine.

- Nici cu mine nu prea mai vorbeşte.

- Zău? Dar eraţi prieteni buni.

M-am foit pe scaunul de metal. Mă ardea în spatele genunchilor.

- Era iubita lui Win.

- Ei, hai, eraţi şi prieteni.

- Da, dar ce rost mai are acum? Doar n-o să ne împărtăşim sentimentele.

Diana rupea bucăţi din covrig.

- Poate v-ar face bine să discutaţi despre chestiile astea.

- Imposibil. O vezi pe Ari să se confeseze? Dă-i pace. Asta-mi place la ea, că nu e plângăcioasă. Mulţumesc lui Dumnezeu. Dacă ea ar fi fost dependentă de Win şi el ar fi fost dependent de ea, ar fi fost insuportabil. Era atât de... Am aruncat restul de covrig în farfurie. Era atât de al naibii de amabil tot timpul!

Diana nu părea uimită, însă eu mă simţeam ciudat – cum mă simţisem pe plajă: inima îmi bătea cu putere, respiraţia îmi era întretăiată. Am inspirat şi mi-am ţinut respiraţia cinci secunde înainte să vorbesc din nou.

- Te gândeşti vreodată la ce se întâmplă când mori? am întrebat-o.

- Da.

- Nu la rai şi la îngeri sau chestii de genul acesta, care sunt o tâmpenie, ci la sfârşit. Cum nimic nu mai contează după aceea. *Cum nimic nu mai contează acum,* am vrut să spun, însă ştiam că aş începe din nou să respir ciudat şi că ea nu mă va înţelege.

- Mă gândesc la cât de trişti ar fi părinţii mei, a zis Diana, şi verişorii mei, şi Ari. A trecut prin multe. Mai întâi incendiul, apoi Win. Dar ştii... A tăcut brusc şi m-a privit de parcă atunci îşi

– În fine.

Am deschis uşa dulapului şi m-am holbat la cutiile cu cereale.

– Nu mă lua pe mine cu „în fine". Dacă cineva de la petrecere ar fi chemat poliţia din cauza ta, aş fi intrat în belele.

– Dar n-a chemat nimeni poliţia, nu?

Dev a vorbit cu gura plină cu omletă.

– Dacă tot vrei s-o faci lată, măcar fii un beţiv amuzant.

Cal a chicotit.

– Mi-ai spus că sunt un buzunar pentru sculă, egoist şi prefăcut. Ce înseamnă „buzunar pentru sculă"?

– Un buzunar în care-ţi ţii scula, a zis Dev.

– Adică, un fel de săculeţ? Sau o şosetă care are un buzunar cusut pe ea?

– Băieţi... a îngânat mama, care şedea pe un scaun lângă fereastră.

Nu prea băga în seamă vorbele noastre, însă, uneori, simţea nevoia să ne reamintească faptul că le auzea.

– N-are importanţă, a spus Brian. Data viitoare încearcă să te controlezi.

Am trântit uşa dulapului. N-a reacţionat niciunul. Mă priveau cu toţii – Brian, Dev, Cal şi mama – ca şi când nu făcusem nimic.

N-avea importanţă ce făceam. Voi fi mereu cel mai mic, mezinul, năzdrăvanul. Nu mă vedeau atunci când se uitau la mine; vedeau un robot care avea înfăţişarea lui Markos. Puteam să trântesc uşile, să ţip, să dărâm casa, iar ei abia dacă şi-ar ridica privirile din farfuria cu cereale.

– Ies, am spus şi-am plecat înainte ca vreunul din ei să apuce să mă oprească.

Am sunat-o pe Diana North. Nu ne cuplaserăm, aşa că nu trebuia să mai aştept câteva zile. Nu mă comportasem urât cu ea, dovadă era faptul că mi-a răspuns la telefon. Ne-am întâlnit la

covrigăria care avea o terasă în spate. Ne-am cumpărat niște covrigi și ne-am așezat la o masă la soare. Razele soarelui erau prea puternice și fierbinți – trecuse deja de amiază, iar capul mă durea –, însă nu i-am sugerat să ne mutăm la umbră. Durerea era pedeapsa pe care o meritam pentru că uitasem de Win noaptea trecută.

Arăta bine în rochia cu guler, deși părul ei lung și des era de un roșu nefiresc, iar vânătaia de pe obraz vizibilă. Își mânca covrigul cu mușcături mici, gemând atunci când trebuia să își miște obrazul drept, și mă privea îndelung cu ochii injectați atunci când credea că nu o văd.

– Cum ți-e obrazul?

Ea a ridicat din umeri, lucru care o făcu din nou să geamă.

– N-am nimic rupt.

– Le-ai putea spune oamenilor că te-ai bătut.

Ea a pufnit.

– Da. Foarte credibil. Te-ai distrat restul nopții?

– A fost bine, am răspuns eu. N-am pomenit de frații mei sau că uitasem de moartea lui Win, însă probabil mă gândeam la el pentru că mi-au ieșit pe gură următoarele vorbe: Win obișnuia să vină cu cafea și gogoși. De 4 iulie, vreau să zic.

Diana a îndepărtat cu grijă stratul de brânză topită de pe covrig.

– Ari obișnuia să doarmă la mine. Într-un fel, a făcut asta dacă te gândești că am dormit în mașina mea. Adică în mașina mamei.

– Poftim?

– N-am avut chef să merg acasă.

– De ce?

Diana a vorbind, uitându-se la covrig.

– Mama s-a speriat când mi-a văzut obrazul. Am știut că asta o să se întâmple.

– Dar n-a fost vina ta.

– E exagerat de protectoare. N-aveam chef să o aud cum îmi ține morală: că ar fi trebuit să fiu mai atentă, că ar fi trebuit să mă uit pe unde calc, că nu ar fi trebuit să fug, că n-aveam ce căuta la petrecere.

– E o tâmpenie. Spune-i să tacă din gură.

Diana și-a ridicat privirea și a făcut ochii mari.

– N-aș îndrăzni.

– De ce?

– Tu îi spui mamei tale să tacă din gură?

M-am gândit la mama, a cărei atenție fusese distrasă aproape toată viața mea: de magazin, de unul din frații mei, de o serie de dezastre – boli, răni, probleme financiare. Însă dacă se întâmpla să treci printr-o criză, era în stare să le scoată ochii tuturor pentru tine. Când am venit acasă cu fața desfigurată, ea mi-a aruncat o pungă de mazăre congelată și a vrut să știe pe cine trebuia să dea în judecată.

– Mama crede că nu suntem niciodată de vină.

– Înseamnă că sunteți niște sfinți.

– Da.

– Mama e de treabă. A avut întotdeauna grijă de mine – poate prea mult. A încercat mereu să mă protejeze și să mă facă fericită. Între ea și Ari – uneori aveam impresia că ele îmi trăiau viața în locul meu.

A tăcut, îmbujorându-se la față.

M-am gândit la frații mei și la sfaturile lor nesfârșite, așteptându-se ca eu să fiu exact ca ei.

– Dar acum nu mai simți asta?

– Nu, a răspuns Diana, părând la fel de surprinsă. Nu, nu mai simt asta. De fapt... e din cauza lui Win. Ari a început să petreacă atât de mult timp cu el... încât am rămas de una singură.

Am înghițit jumătate de covrig din trei mușcături.

– Ari ce-a pățit?

Diana m-a privit cu coada ochiului, ca şi când i-aş fi întins o capcană.

– Nu ştiu. Nu prea mai vorbeşte cu mine.

– Nici cu mine nu prea mai vorbeşte.

– Zău? Dar eraţi prieteni buni.

M-am foit pe scaunul de metal. Mă ardea în spatele genunchilor.

– Era iubita lui Win.

– Ei, hai, eraţi şi prieteni.

– Da, dar ce rost mai are acum? Doar n-o să ne împărtăşim sentimentele.

Diana rupea bucăţi din covrig.

– Poate v-ar face bine să discutaţi despre chestiile astea.

– Imposibil. O vezi pe Ari să se confeseze? Dă-i pace. Asta-mi place la ea, că nu e plângăcioasă. Mulţumesc lui Dumnezeu. Dacă ea ar fi fost dependentă de Win şi el ar fi fost dependent de ea, ar fi fost insuportabil. Era atât de... Am aruncat restul de covrig în farfurie. Era atât de al naibii de amabil tot timpul!

Diana nu părea uimită, însă eu mă simţeam ciudat – cum mă simţisem pe plajă: inima îmi bătea cu putere, respiraţia îmi era întretăiată. Am inspirat şi mi-am ţinut respiraţia cinci secunde înainte să vorbesc din nou.

– Te gândeşti vreodată la ce se întâmplă când mori? am întrebat-o.

– Da.

– Nu la rai şi la îngeri sau chestii de genul acesta, care sunt o tâmpenie, ci la sfârşit. Cum nimic nu mai contează după aceea. *Cum nimic nu mai contează acum,* am vrut să spun, însă ştiam că aş începe din nou să respir ciudat şi că ea nu mă va înţelege.

– Mă gândesc la cât de trişti ar fi părinţii mei, a zis Diana, şi verişorii mei, şi Ari. A trecut prin multe. Mai întâi incendiul, apoi Win. Dar ştii... A tăcut brusc şi m-a privit de parcă atunci îşi

amintise cine eram apoi a continuat mai încet: Nu mă întristez când mă gândesc la moarte. Aproape că îmi doresc să văd momentul, aşa îmi voi da seama cine se gândeşte cu adevărat la mine. Cui îi pasă cu adevărat.

Asta ar fi trebuit să mă înfurie, din cauza lui Win. El nu a cerut să moară, iar noi am trecut cu toţii prin acest chin care nu făcea parte din vreo fantezie egoistă şi egocentrică. Dar nu eram furios. Nici nu am mai intrat în panică.

– Ce tâmpenie, am spus, zâmbind, iar Diana a absorbit acel zâmbet ca şi când acesta ar fi fost lumina soarelui, iar ea o floare. Până şi vânătaia de pe obraz parcă se micşorase datorită strălucirii ei.

Era un sentiment plăcut. M-am gândit la noaptea trecută când nu am vrut să o sărut, iar acum mi se părea o prostie. De ce să n-o fac? Văzând-o în lumina dimineţii în curtea din spate a covrigăriei şi văzând cum străluceşte fericirea ei, m-am gândit că nu greşeam cu nimic dacă o făceam mai fericită. Amândoi aveam de câştigat din asta – şi ce dacă nu era acelaşi lucru?

Am plecat de la covrigărie şi am luat-o pe stradă în jos, spre plajă. Peste tot erau turişti; eram în plin sezon, cea mai mare sărbătoare a anului în Cape. Am trecut pe lângă magazinul familiei mele, iar eu m-am întors să nu fiu văzut. Erau slabe şanse să mă vadă cineva printre munţii de chestii care erau afişate, însă nu voiam să risc să dau ochii cu fraţii mei sau cu mama.

– Lui Ari îi e frică să intre acolo, a spus Diana, arătând cu capul către magazin.

– E un magazin de bricolaj.

– Aşa-i, dar ei nu îi place. Zice că se sufocă înăuntru.

– Poate e din cauza mea.

Mi-a tras un cot în glumă. Nu m-am gândit niciodată că Diana North cea timidă, care râdea la glumele lui Ari şi care purta tricouri polo încheiate până la gât, ar fi capabilă să glumească cu mine.

– Ascultă-mă pe mine, a spus. Dacă ar fi cineva care să poată vorbi cu ea, tu ai fi acela.

– Poate, am zis şi am zâmbit din nou.

Expresia de pe faţa ei era atât de perfectă – uimită şi încântată – încât am râs, iar ea a început să se îmbujoreze în jurul vânătăii negre şi albastre.

– Nu râd de tine, i-am spus. Râd pentru că...

Nu ştiam de ce râdeam. Pentru că eram în viaţă? Asta era marea glumă?

Sau era amuzant – surprinzător – să îmi amintesc că îi speriam pe oameni sau îi făceam să strălucească, sau mai ştiu eu ce? Când eram acasă, mă simţeam adesea ca un televizor stricat: oamenii se uitau la mine, apoi plecau pentru că eram mereu la fel. Aceleaşi greşeli, aceleaşi dezamăgiri. Nu le păsa, indiferent ce făceam.

Nu era şi cazul Dianei. Cu ea, totul era nou, totul conta. Nu se aştepta să mă comport într-un fel sau altul, iar ce făceam eu îi afecta reacţia.

Alături de ea puteam progresa.

19

WIN

Echo mi-a zis că trebuia să încerce vraja de câteva ori ca să fie sigură şi că mă va anunţa atunci când va fi gata. Îi spusesem că voi face rost de bani şi chiar intenţionam să mă ocup de asta imediat, însă depresia asta e un lucru ciudat: e al naibii de greu să faci sau să respecţi un plan.

Nu aveam niciun ban. Mama era lefteră. Sora mea, Kara, avea unsprezece ani – deci nu avea nici ea bani. Ari avea suficiente economii din asigurarea de viaţă a părinţilor ei ca să poată începe o viaţă nouă în New York. Asta era una dintre diferenţele invizibile, dar mari dintre noi doi. Nu i-aş fi putut cere bani, deşi mi-ar fi dat. Dacă îi ceream bani însemna că nu mai eram „Win, băiatul de treabă". Plus că, dacă ar fi aflat ce intenţionam să fac, s-ar fi învinuit, iar eu m-aş fi simţit prost ştiind acest lucru.

O iubeam. Dar era ca şi când ai iubi pe cineva protejat de o sticlă antiglonţ groasă de un metru. Era distantă.

Mai rămăsese Markos. Nici el nu avea bani, iar mama lui avea mereu probleme să-i plătească pe furnizorii magazinului de bricolaj şi să acopere ipoteca, dar cel puţin avea magazinul – clienţii intrau în fiecare zi şi le dădeau bani. Nici nu ştiam cum să-i cer bani.

Ştiind că voi primi vraja, pofta de mâncare mi-a revenit şi am reuşit să joc în câteva meciuri de baseball fără să fiu nevoit să mă prefac că mă doare genunchiul şi să stau pe tuşă.

Ar putea părea ciudat că mă bazam pe acea vrajă, însă nu încercam să găsesc o metodă prin care să plătesc pentru ea. Nu plănuiam să o păcălesc pe Echo. Intenţionam să îmi plătesc datoria. Doar că îmi doream să mă fac bine. Voiam să ies din acea gaură neagră.

Semăna mult cu o gaură neagră. Sau, poate, cu un puţ: întunecat şi strâmt, cu urme de unghii pe pereţi lăsate de ceilalţi prizonieri care încercaseră să scape de acolo. Îmi ridicam privirea şi întrezăream un punct de lumină, dar apoi clipeam şi rămânea din nou învăluit în întuneric; începeam să mă gândesc că mama nu va mai avea un moment de relaxare, Kara va deveni, în cele din urmă, neîndurătoare, Ari nu mă va mai iubi, iar Markos mă va considera o obligaţie. Nici măcar nu îi învinuiam pentru asta, deoarece ştiam că meritam să fiu tratat astfel. Deoarece nu făcusem nimic pentru a crea o lume mai bună, nu eram un cetăţean-model, nici pe departe, iar faptul că nu mă puteam bucura de viaţă ca orice persoană normală însemna, probabil, că eram o greşeală de evoluţie care trebuia eliminată.

Lumea aparţinea oamenilor fericiţi, sufletelor lipsite de griji. Nu îi invidiam. Îmi doream doar să nu le stau în cale.

Unul dintre lucrurile care mă atrăsese iniţial la Ari a fost acela că nu era un suflet lipsit de griji. Asta a fost înainte să cad în puţ, atunci când încă mă mai puteam preface că sunt bine, chiar şi în zilele cele mai proaste. Mergeam împreună la aceeaşi şcoală dintotdeauna, însă am observat-o pentru prima dată la ora de trigonometrie, când am fost colegi în primul semestru din clasa a X-a.

Şedea atât de dreaptă, încât părul îi curgea de-a lungul spatelui. Era genul de poziţie pe care unii oameni ar considera-o snoabă, însă eu, mergând la aceeaşi şcoală cu ea de atâta vreme, îi cunoşteam

povestea. Povestea tragică a părinților ei, care muriseră în incendiu; faptul că locuia cu mătușa ei, care avea tatuaje și lucra într-o cafenea; și că era dansatoare, și încă una foarte talentată.

Trecuse printr-o *tragedie*. Nu o compătimeam pentru asta, ci o respectam.

Am început să intru în vorbă cu ea înainte și după oră și ne-am împrietenit. N-aș putea spune cum. Mecanismul prin care te împrietenești cu cineva, mai ales cu o fată: totul se întâmplă cu ajutorul gesturilor, a momentelor, a privirilor și a glumelor, apoi, înainte să-ți dai seama, o aștepți în fiecare dimineață lângă dulapul ei sau acasă la ea după ore sau faci planuri pentru vineri, sau cadouri de Crăciun, apoi zile proaste, sentimente rănite, apoi o conduci la școală în ultima clipă. Sunt imposibil de urmărit sau de recreat. Am fost prieteni timp de un an, după care ne-am cuplat. S-a întâmplat pur și simplu.

Ne făceam temele în bucătăria ei – era către sfârșitul clasei a X-a, chiar înainte să devenim un cuplu – când eu mă străduiam din răsputeri să mă gândesc la orice altceva decât la cât de mult îmi doream să o sărut. Așa că am întrebat-o dacă credea că meritase să apeleze la vrajă.

– Da, a răspuns ea fără nicio ezitare. Știi vorba aceea: „Nici nu-mi pot imagina cât de îngrozitor trebuie să fi fost"? Ei bine, acum pot să spun și eu asta. Nici nu îmi pot imagina.

Dintr-un motiv sau altul, eu nu voiam să renunț la subiect, deși îmi dădeam seama că Ari spusese tot ce era de spus pe această temă. Își freca încruntată încheietura mâinii cu degetul mare, cu privirea ațintită la manualul de trigonometrie.

– Cine crezi că e făptașul?

– Vreun turist.

– De ce?

– S-au găsit resturi de artificii în grătar. Asta m-a făcut să mă gândesc la cineva aflat în vacanţă – cineva care a venit aici ca să se distreze. Eu cred că vreun puşti a intrat prin efracţie, fiind probabil drogat, a dat foc artificiilor, însă situaţia a scăpat de sub control.

Ea a povestit toate acestea cu atâta detaşare, de parcă ar fi citit o ştire.

– Deci n-a fost cu intenţie.

Ea a clătinat încet din cap.

– Nu-mi pot imagina că cineva ar face aşa ceva intenţionat. Pur şi simplu... nu pot să cred.

– Dacă tu crezi că a fost un turist, cum îi mai poţi privi acum?

– E cam greu să-i evit.

– Au impresia că li se cuvine totul.

Într-adevăr, li se cuvenea totul în comparaţie cu mine. Îşi permiteau să meargă în vacanţă.

Când aveam unsprezece ani, mama ne-a dus într-o zi pe mine şi pe Kara în Block Island. Avea un aer familiar: turişti peste tot, plajă, fructe de mare. Ne-a cumpărat îngheţată. Mai mult decât oricând, aveam senzaţia că trebuia să mă distrez şi eram furios pe mine că nu reuşeam. Însă în acea zi nu am fost singurul; niciunul dintre noi nu a zâmbit prea mult.

Ari nu a spus nimic, iar eu m-am întrebat dacă nu exagerasem cumva. Într-un final, a clătinat din cap.

– Nu mă pot supăra pe fiecare turist. N-aş mai fi eu. Însă nu mă pot abţine să nu îi dispreţuiesc puţin.

– Şi dacă făptaşul ar fi prins? Te-ai simţi mai bine?

– Nu. A expirat cu atâta forţă, încât a răvăşit paginile caietului său. Şi-apoi, au trecut aproape opt ani. Făptaşul a dispărut demult. Mă îndoiesc că ştie că a dat foc casei. Doar n-a făcut-o din răutate.

Am simţit un nod în stomac când mi-am dat seama ce spunea. Îşi pierduse orice speranţă.

Am simţit cum mă inundă un val de căldură din cauza acelei tristeţi. Se apropia. Şezând la masă lângă ea, am simţit practic cum încăperea se micşorează şi cum noi doi alunecăm asemenea apei care se scurge într-un canal.

– Îmi pare rău, i-am spus. Nu ştiu de ce te-am întrebat despre toate astea.

– E în regulă, a zis ea. Ba chiar a schiţat un zâmbet. Prefer să mă întrebi decât să nu pomeneşti despre asta niciodată, ca şi când ar fi vreun dezastru îngrozitor. Acum sunt bine.

– Da, am spus eu. Fireşte că da.

– Le am pe Jess şi pe Diana, dansul – şi te am pe tine.

A rostit ultima parte repede, de parcă îi era teamă să nu exagereze, revendicându-mă.

Nu exagera. Mă simţeam bine – minunat, chiar – că mă aflam pe lista lucrurilor pentru care trăia, deoarece şi eu simţeam la fel, deşi nu realizam: se potrivea într-o nişă din viaţa mea de a cărei existenţă nu ştiusem până în acel moment. Acela a fost momentul în care am hotărât că nu mă voi mai gândi să o sărut, ci chiar o voi face. Am făcut asta abia mai târziu, însă hotărârea o luasem în timpul acelei conversaţii.

– Sunt bine, a repetat ea, înghiontindu-mă cu cotul ei ascuţit.

Însă eu nu am crezut-o. Nu era bine şi nici eu.

20

KAY

Lucrurile nu mergeau bine. După focul de tabără, dacă Ari sau Diana nu mă căuta într-o zi, intram în panică – îmi imaginam vânătaia Dianei sau mai rău. Acea pasăre mare și neagră plana deasupra capului meu în fiecare zi, amenințând să îmi răpească prietenele. Trebuia să fiu atentă ca nimeni să nu îmi mai rănească prietenele.

Acum când știam că se gândiseră să plece din oraș fără mine, eram sigură că vor mai încerca să plece. Îmi imaginam că li se vor întâmpla lucruri din ce în ce mai grave. Nu era suficient că ne petreceam timpul împreună. Trebuiau să își *dorească* într-adevăr să fie în preajma mea, și nu într-un viitor ipotetic. În prezent. Înainte să le mai vină cine știe ce idei.

Însă ceva se rupsese. Ne petreceam timpul în magazinul cu înghețată unde lucra Ari sau în subsolul cuiva, sau în cafeneaua unde lucra mătușa lui Ari fără să ne vorbim.

Ideea e că eram aproape convinsă că Ari și Diana nu prea comunicau între ele. Ari stătea tăcută și distantă, pierdută în gânduri. Diana zâmbea atunci când credea că nu o vedem și își petrecea vremea atingându-și obrazul vânăt cu vârful degetelor, crispându-se de durere. Nimeni nu spunea nimic. Nu era amuzant.

Eu, însă, mă străduiam.

– Ai rămas la fel de frumoasă, i-am spus Dianei. Iar vânătaia se vindecă repede.

Ne aflam în subsolul lui Ari, cel mai puțin aranjat dintre toate subsolurile noastre, care nu avea nici măcar o ferestruică prin care să pătrundă înăuntru razele soarelui de vară. Ari stătea întinsă pe spate după canapea și încerca să-și aducă piciorul peste cap, iar Diana își analiza fața în camera foto a telefonului. *Era* în continuare frumoasă. Avea părul roșu, tenul curat și ochi mari. Nu mi-a răspuns, dar nici nu a lăsat telefonul jos.

Dacă am învățat un lucru din perioada în care Mina fusese bolnavă, atunci acela este cum să am grijă de un bolnav. Prin urmare, am avut grijă de Diana – i-am adus reviste, bomboane și, din când în când, monologuri, ca să se poată odihni și să-și revină.

Am vrut să-i dau niște Tylenol și o sticlă de apă pe care le aveam în geantă. Însă ea a refuzat.

– Mă simt bine.

– Știi, dacă m-aș fi pricopsit eu cu vânătaia aia, aș fi arătat ca un zombi. Însă frumusețea ta este atât de evidentă, încât nici nu mai contează.

– Bine, bine, a spus Diana, lăsând în sfârșit telefonul jos. Am înțeles.

– Spuneam doar că...

– Și ai spus-o. Nu e nevoie să tot repeți.

Ari a vorbit de pe jos.

– Kay poate să-mi spună mie că sunt frumoasă dacă chiar simte nevoia.

– *Ești* frumoasă. Pe bune.

– Ha! a exclamat Ari. Spui asta tuturor. Îți devalorizezi complimentele.

– Vorbesc serios!

Au râs amândouă, până când pe Diana a început să o doară faţa şi a început din nou să îşi apese obrazul cu degetul, încet şi cu grijă.

– Oh, am uitat să vă spun. Am cumpărat bilete la *Wicked* în Boston! le-am zis eu.

Niciuna din ele nu a reacţionat.

– M-am gândit, dacă tot aţi pomenit la focul de tabără, că vreţi să mergeţi la Boston...

– Nu la asta ne-am gândit de fapt, a zis Ari, ridicându-se în fund şi mişcându-şi gâtul într-o parte şi-n cealaltă. Dar mulţumim, Kay.

– Dar vom merge, nu? Părinţii mei ne-au cumpărat biletele şi nu cred că sunt returnabile...

Diana s-a uitat la Ari, care a ridicat din umeri.

– Nu ştiu, a zis Diana. Sunt ocupată.

– Cu ce?

Ea nu mi-a răspuns la întrebare.

– Dar poate vrei să inviţi vreun băiat... cum ar fi Cal Waters...

– Să vadă *Wicked?*

Ari şi-a dus un picior la obraz.

– Cred că Diana vrea să ştie dacă o să te mai întâlneşti cu Cal.

– Oh. Nu mă mai gândisem la el de la focul de tabără. Nu ştiu dacă o să se lege ceva.

– Foarte bine, a spus Ari. Adică, e un Waters. Ţin la Markos, dar ştii cum sunt ei.

– Mi s-a părut destul de drăguţ.

– Tocmai, a zis Ari. Aşa sunt la început. Te fac să îi placi, apoi îţi dau papucii. Nu vreau să-ţi faci speranţe prea mari.

– Nu-mi fac deloc speranţe, am spus, însă mă simţeam puţin deranjată de sfatul gratuit al lui Ari.

Oare îmi făcusem speranţe în ceea ce îl privea pe Cal? Oare credea că tânjeam după el? Oare se lăudase la fraţii lui că se

combinase cu mine? Dacă nu voiam să ies cu el însemna că eram uşuratică?

Asta încerca Ari să spună, prefăcându-se că e îngrijorată?

– Băieţii Waters sunt nişte iubiţi jalnici, a spus ea. Am văzut-o de suficiente ori ca să-mi dau seama.

– N-am spus că vreau să fie iubitul meu.

– Perfect.

Între noi s-a lăsat din nou tăcerea. Apoi, încet-încet, am simţit cum mă înfurii. Nu exista niciun motiv pentru care să nu ies cu Cal. Ce nu era în regulă cu mine de Ari s-a gândit să mă avertizeze? Nu credeam că, doar pentru că el era un Waters, iar eu eram eu, nu exista nicio şansă.

De fapt, eu ştiam că exista o şansă. În buzunarul hainei de iarnă aveam un fursec cu fulgi de ciocolată, pe jumătate zdrobit, care le putea dovedi lui Ari şi Dianei că nu eram doar o fată de care profitase Cal. Se înşelau în privinţa mea; nu trebuia decât să le arăt.

În ziua următoare, am împachetat fursecul într-un celofan albastru cu panglică verde şi m-am dus la magazinul „Waters Hardware". Cal era la casa de marcat şi am aşteptat până când un cuplu a plătit pentru spray-ul împotriva insectelor şi pentru aloe. El le zâmbea în timp ce ei se scotoceau prin toate buzunărelele ca să găsească mărunţiş. Mi-a zâmbit când m-a văzut. Eram obişnuită cu Ari, cu Diana şi cu Mina care nu mai zâmbeau în ultima vreme. Veselia lui Cal părea supranaturală.

– Salut! a zis el. Kay, nu? Ce mai faci?

– Mai nimic, i-am răspuns. Eram prin zonă şi m-am gândit să intru şi să te salut.

– Oh. Salut!

– Eu... ăăă..., i-am întins fursecul, holbându-mă la el şi aşteptând să se înţeleagă de la sine. E un fursec. Cu fulgi de ciocolată.

Zâmbetul i-a pierit încet.

– Mi-ai făcut... un fursec?

– Poftim? Nu! M-am prefăcut că râd şi mi-am dat părul pe spate. Este o vrajă pentru noroc. Durează o zi. Mi l-a trimis bunica. Vrăjitoarea mea mi-a spus că nu mai trebuie să apelez la alte vrăji din cauza efectelor secundare, aşa că am vrut să-l arunc, însă trecând pe aici, nu ştiu... m-am gândit că vei aprecia. Eu... ăăă... m-am simţit bine la petrecere.

– Ah, mersi, a spus el, luând fursecul din mâna mea.

Cred că l-a luat mai mult de gura mea, nu pentru că îl voia.

Un bărbat s-a aşezat la rând în spatele meu, ţinând în braţe mai multe echipamente de pescuit. Cal a zâmbit din nou când a privit peste umărul meu.

– Păi, ne mai vedem, a spus el.

– Da. Cu siguranţă. Sunt prin zonă.

– Mersi pentru vrajă.

– N-ai pentru ce. Nu m-am mişcat din loc. Nu mâncase încă fursecul; nu puteam risca să i-l dea unuia dintre fraţii lui sau vreunui client, sau altcuiva. Ar trebui să-l mănânci.

– Acum? N-ar trebuit să-l păstrez pentru o ocazie specială...

– Nu! am spus eu. Asta ar însemna să trişezi, să îl mănânci când ştii că ai nevoie de vrajă. E mai amuzant dacă îl mănânci într-o zi oarecare. Cum ar fi azi.

– OK. I-a aruncat o privire pescarului din spatele meu, care a oftat şi s-a mutat de pe un picior pe celălalt. Cal a zâmbit în continuare; a desfăcut panglica şi şi-a vârât fursecul în gură. Mmm. Mersi.

I-am smuls din mână celofanul şi firimiturile, înainte să ajungă pe jos şi să fie mâncate de şoareci, transformându-mă astfel într-un Pied Piper de Cape Cod.

– Minunat! Arunc eu astea. Pa!

Înainte să ajung la uşă, el se angajase deja într-o conversaţie despre pescuit cu următorul client. Vreme de două zile după aceea, nu a dat niciun semn.

Ari, Diana şi cu mine am mers în Boston să vedem *Wicked*. Nici nu m-am gândit la cei o sută şaizeci şi ceva de kilometri pe care urma să-i străbatem; eram uşurată că fuseseră de acord să meargă.

În timpul pauzei, în timp ce Ari şi Diana şedeau tăcute, una de-o parte şi alta de cealaltă parte a mea, mi-am verificat telefonul. Primisem un mesaj de la Cal Waters.

„Mă gândesc la tine."

La naiba. Uitasem de el. Era prea departe.

„Saluuuut! Ce mai faci?", i-am scris înapoi, sperând să nu par prea interesată.

„Am fugit de la muncă şi am luat bacul până în Boston. Ar trebui să ne întâlnim când mă voi întoarce."

„Când mă voi întoarce." Nu ştia că sunt în Boston. Vraja îl adusese aici fără să-şi dea seama.

Preţ de o secundă, am încercat să uit de vrajă şi să-mi imaginez cum era să îţi trimită un băiat un mesaj în care să-ţi spună că vrea să te vadă. Iar acele cuvinte mi-au dat aripi.

Era doar un mesaj, ştiam asta. Însă îmi amintea de momentul în care m-am împrietenit cu Diana şi cu Ari, când eram unite şi ne distram împreună, nu tăcute, ciudate şi stânjenite. Pe vremea aceea, de fiecare dată când ne întâlneam, era ca o nouă aventură.

Plină de posibilităţi.

21

ARI

La o săptămână şi ceva după focul de tabără şi înainte cu trei săptămâni să ne mutăm la New York, pe 1 august, am urcat în maşină şi am mers la plajă, străbătând nisipul pe jos până la locul unde mă găsise Echo.

Am şezut pe nisip cele nouăzeci de minute de „curs", unde credea Jess că eram. Priveam turiştii şi pescăruşii, încercând să găsesc o cale prin care să o fac pe Echo să mă lase în pace, străduindu-mă să nu mă întorc şi să privesc locul în care căzuse Diana, imaginându-mi ce urma să se întâmple dacă nu luam măsuri.

1. Nu voi mai putea face faţă efectelor secundare.
2. Echo le va spune tuturor că mi-l ştersesem pe Win din minte.
3. Oamenii vor fi furioşi/dezamăgiţi/dezgustaţi.
4. Nu voi mai putea dansa niciodată.
5. Era posibil să nu mai pot pleca din Cape Cod.
6. Dacă voi reuşi să plec, cei de la Baletul din Manhattan mă vor da afară din trupa de junioare în prima zi.
7. Voi muri aici, fără să fi realizat nimic şi fără să fi plecat nicăieri.

Niciuna dintre aceste griji nu le puteam împărtăşi cu dr. Pitts, terapeuta la care mă trimisese Jess. Când m-am aşezat pentru şedinţa noastră, am dezamăgit-o din nou. Pentru că nu mă

deschideam. Pentru că nu împărtăşeam. Pentru că nu eram tristă. Am încercat să termin şedinţa ca să încerc din nou să dansez, însă trebuia să spun ceva ca să treacă timpul.

– Nu mai sunt aceeaşi fată, am spus.

Cu cât eram mai evazivă şi mai apocaliptică, cu atât mai uşor îmi era să mint.

– Ce vrei să spui?

– Adică... mă simt diferit. Există „eu" cea dinainte de moartea lui Win şi „eu" cea de acum.

– În ce sens diferit?

Uneori aveam senzaţia că dr. Pitts mă supunea unor teste. Că se aştepta să răspund corect.

– La balet, unele fete nu îşi pot reveni după ce le vine menstruaţia. Şi nu este doar faptul că le cresc sânii sau sunt mai înalte. Se sperie. Creierul nu le mai lasă să sară sau încep să se îndoiască de echilibrul lor.

– Ai păţit şi tu asta?

– Nu. Mi-am dat ochii peste cap. Este o metaforă.

– Cum aşa?

Am clipit.

– Păi, presupun că unii oameni reacţionează în faţa unei pierderi suferite sau a unei schimbări, sau mai ştiu eu ce intrând în panică şi lăsându-se copleşiţi de durere. Iar alţi oameni – cum sunt eu – reuşesc să fie diferiţi fără să se schimbe complet.

Suna bine.

– Aşadar, nu crezi că pierderea unei persoane dragi te schimbă? A bătut cu stiloul de argint pe carneţel. Să înţeleg că doar cei slabi se lasă copleşiţi de durerea cauzată de moarte?

Am ridicat din umeri.

Dr. Pitts s-a aplecat în faţă. Era înfăşurată în eşarfe ca o mumie; nici măcar nu îmi puteam da seama dacă era grasă sau slabă,

deoarece le purta mereu împreună cu pantaloni largi și cizme care urcau cine știe până unde, căci nu le vedeam din cauza materialului.

– Durerea nu este o slăbiciune, Ari. Nu este ceva de care te poți descotorosi și peste care să treci. Te poate schimba, într-adevăr, dar așa procedează oamenii – se schimbă, evoluează. Mă îngrijorează să te văd în faza de negare.

Am simțit cum mă înroșesc.

– Nu sunt în faza de negare. Mi-e... dor de Win.

– Serios?

– Da, serios! Poate că nu o arăt în fiecare zi, dar asta nu înseamnă că nu sunt tristă. Ce fel de terapeută sunteți, cerându-mi să fiu la fel de tristă ca restul lumii? E o prostie. Încerc să îi fac față în felul meu.

Dr. Pitts a părut mulțumită preț de câteva secunde, lucru care m-a înfuriat peste măsură.

– E bine că ești furioasă, mi-a zis ea, lucru care m-a făcut să îmi doresc să răstorn măsuța de cafea și să ies valvârtej din cabinetul ei. Dacă planul ei era să mă enerveze, felicitări! Povestește-mi despre părinții tăi.

– Nu, am ripostat eu înainte să reușesc să mă controlez.

– De ce nu vrei?

– Sunt morți de aproape zece ani. Nu are nicio relevanță.

– I-ai pierdut. L-ai pierdut pe Win. E normal să fii supărată.

– Sunt supărată pe *dumneavoastră*, nu pentru că mor oamenii!

Ea a încuviințat din cap, ca și când ar fi fost obișnuită să audă că oamenii erau supărați pe ea. Poate că erau.

Mi-am impus să mă reazem cu spatele de canapea. În mintea mea, mă mișcam lejer, iar mișcarea sugera că eram relaxată, că mă simțeam confortabil, că eram nestingherită. Însă știam foarte bine că în ochii doamnei dr. Pitts eram la fel de impulsivă și de supărată cum mă simțeam în realitate.

Mă gândeam la noile mele înregistrări. În fiecare dimineaţă mă trezeam, porneam camera video, puneam muzică şi încercam să execut o secvenţă simplă de paşi: ceva dintr-un spectacol, din prezentarea pentru Institut, chiar şi din coregrafia dansatoarelor de varieteu din muzicalul de anul trecut. Mi le aduceam aminte perfect. În mintea mea, le executam pe toate perfect.

Mă străduiam să execut fiecare mişcare, deşi mă împiedicam şi cădeam, deşi ştiam ce voi vedea pe acea înregistrare. Eu bătându-mi joc de balet. Eu, asemenea acelor fete care îşi pierdeau calmul după pubertate, doar că de o mie de ori mai rău, având în vedere că eram calmă, dar nu deţineam controlul.

În dans, trebuie să simţi muzica pentru a o putea exprima. Altădată, reuşeam să exprim dragostea, teama, supărarea, bucuria sau orice alt sentiment era cerut de piesa respectivă. Muzica scotea la suprafaţă sentimentul. Un proces alchimic care avea loc în creierul meu îl transforma în paşi şi mişcări, iar publicul îl trăia şi el atunci când mă privea.

Acum, însă, mă gândeam că simţeam dragoste, teamă, supărare, bucurie sau mai ştiu eu ce, însă creierul meu nu transforma aceste sentimente în expresii sau gesturi. Pierdusem legătura.

M-am foit pe canapeaua doamnei doctor Pitts, chinuindu-mă să afişez o expresie neutră, fără vreun motiv anume.

Mă gândeam că, dacă nu reuşeam să o opresc pe Echo să le spună adevărul tuturor, nu mai eram obligată să fac terapie, deoarece Echo va divulga secretul, iar dr. Pitts nu se va mai aştepta ca eu să fiu copleşită sau chinuită de durere pentru că îl pierdusem pe Win. Ar fi frumos. Deşi s-ar putea să fie singurul lucru frumos.

– Ce rost are? am întrebat.

Ce rost avea ca ea să mă supere, însă dr. Pitts nu a înţeles la ce mă refeream.

– Are rost pentru că întotdeauna vor exista durere, dezamăgiri, tragedii. Are rost pentru că tu va trebui să înveți să le faci față, ca să nu îți afecteze viața. Are rost pentru că trebuie să scapi de frică. Refuzi să vorbești despre părinții tăi. Nu mi-ai povestit aproape nimic despre Win. Însă eu am trecut cu mașina pe lângă locul unde a avut loc accidentul și am văzut bilețele, simboluri, omagii. Care este diferența dintre toți acești oameni și tine?

– Nu l-au cunoscut. Nu cu adevărat.

– Dar tu l-ai cunoscut. Nu vreau să te duci și să lași un ursuleț din pluș în grămada aceea, dar vreau să te gândești de ce toți acești oameni au ales să îl omagieze astfel pe Win. Ar fi putut lăsa șoseaua neatinsă, dar n-au făcut-o. S-au simțit obligați să marcheze locul.

Voiau să-și amintească de el, desigur. Asta voia să-mi spună. Deși mă scotea din minți, plecam adesea convinsă de la cabinet. Numai că nu încăpățânarea sau teama mă împiedica să fiu un pacient model, ci vechea Ari, care strica din nou lucrurile.

După ce m-am urcat în mașină, m-am întrebat ce rost aveau toate astea. Dacă nu descopeream cumva un alt teanc de bancnote, totul era discutabil. Toate acele minciuni, furișatul la orele de „balet", expresia falsă de tristețe, întrebările doamnei dr. Pitts, toate erau inutile.

Vechea Ari furase de la iubitul ei, iar acum eu eram cea care trebuia să plătească datoria. Era ofranda mea adusă lui Win pe marginea șoselei. Deoarece nu puteam simți durere, ofeream bani.

Am pornit motorul, însă, în loc să mă îndrept către „Sweet Shoppe", unde trebuia să-mi încep tura la amiază, am luat-o către „Waters Hardware", ca să vorbesc cu Markos Waters.

22

MARKOS

Miercuri a fost prima zi după mult timp de când nu m-am trezit încruntat. N-a fost ca şi când, brusc, păsările ciripeau, iarba creştea şi iubirea îmi umplea inima, nimic din toate prostiile astea. Mă simţeam... mai bine. Pentru prima oară de când murise Win. Era ca şi când, în loc să fiu îngropat de viu în rahat, levitam într-o substanţă plăcută. Respiram mai uşor.

Mă întâlneam în fiecare zi cu Diana de când fusese organizat focul de tabără. Nici măcar nu îmi păsa că probabil credea că eram îndrăgostit de ea. N-a pomenit nimic ciudat despre asta. Sunam sau mă înfiinţam la ea acasă pentru că mi se părea ceva normal şi pentru că îmi doream asta.

Nu încercasem încă să fac nicio mişcare, deşi mă gândeam adesea la asta. Îmi trecea prin cap să mă aplec şi să o sărut în mijlocul frazei sau să îmi vâr mâna pe sub bluza ei în timp ce ne uitam la TV. Aş fi putut s-o fac. Nu mi-a dat niciun semn că ar fi total împotrivă. Însă faptul că *puteam* s-o fac m-a făcut să amân momentul şi să profit de el atunci când chiar simţeam nevoia.

Nu era ca şi cu alte fete care te făceau să le priveşti, aşteptându-se ca tu să le doreşti şi care ascultau doar pentru că asta credeau că îţi doreai tu. Diana asculta pentru că voia să audă ce aveam de

spus. Se lăsa surprinsă, în loc să întâmpine fiecare moment nou cu o şicană.

În trecut, o vedeam doar ca pe umbra lui Ari. Şedea tăcută lângă el în timpul prânzului sau se făcea nevăzută când Win şi cu mine ne întâlneam cu Ari în faţa dulapului ei. Nu era amuzantă ca Ari sau încrezătoare, iar asta te făcea să crezi că nu avea o viaţă proprie. Cel puţin nu una care să îţi trezească interesul.

Însă acum părea diferită. Era ca şi când ar fi spus: „Având în vedere că Ari e ocupată, trebuie să fac şi eu ceva. Să fiu cineva". Nu era neapărat amuzantă sau încrezătoare, nu comparativ cu Ari sau cu celelalte fete. Însă se pare că mai sunt şi alte lucruri în afară de a fi amuzant sau încrezător. Cum ar fi... milos, cred că acesta este termenul folosit de asistenţii sociali. Grijuliu nu în sensul de „amabil", ci în sensul de plin de griji.

Nelobotomizat.

Când mă aflam în preajma ei, nu trebuia să fiu stăpân pe mine, detaşat, ca un Waters. Şi, pentru că nu se aştepta ca eu să fiu fericit, am reuşit să mă simt mai bine.

Aşadar, miercuri m-am simţit bine, aşa cum poate să se simtă o persoană insensibilă – nu că familia mea ar fi observat. S-au adunat în jurul mesei din bucătărie la micul dejun, ca de obicei, în ciuda faptului că Brian şi Dev nu mai locuiau acolo.

– Să mături în magazia de lemne azi, bine, Markos? mi-a zis mama.

Avea registrul contabil în faţă şi ştergea energic ceva. Toţi am încercat să o convingem să ţină contabilitatea pe computer, însă ea se încăpăţâna să folosească registrul şi nu ne lăsa să ne atingem de el.

– Unde-ai fost? a întrebat Brian.

– În cameră, am dormit.

Brian şi-a dat ochii peste cap, iar Dev m-a plesnit cu un Oreo peste faţă.

– A făcut ceva în camera lui, asta-i sigur.

– Oh! Markos are o prietenă, a zis Cal. I-am văzut plimbându-se pe lângă Junior's Auto.

– Zău? Cine e? Arată bine? a întrebat Dev.

– N-arată rău. O cheamă Diana North. Păr roşu.

– Focoasă, a zis Dev.

– E în acelaşi an cu el, cred, a spus Cal. Prietenă cu Ari Madrigal.

Abia dacă au ezitat când au pronunţat numele lui Ari, doar cât să se gândească la Win – Win şi Ari, Ari şi Win – apoi şi-au continuat discuţia.

– Adu-o la noi, Markos, vreau s-o cunosc, a zis mama.

– Nu e ceea ce credeţi.

Mama s-a încruntat.

– Atunci, cum e?

– Ţi-e ruşine cu noi?

– Ţi-e teamă să nu ţi-o furăm?

– Un sfat prietenesc, a spus Brian, care pentru el era un fel de slogan. Poţi s-o aduci, poţi să n-o aduci, însă nu te implica prea mult în ultimul an. Ai de unde alege.

– Eşti prea tânăr să îţi iei vreun angajament, asta vrea să spună Brian, a zis mama, iar Brian a ridicat din umeri, în semn de aprobare.

– Dar poţi s-o aduci acasă, a zis Dev. După ce Markos o să-i dea papucii, poate o să vrea să iasă cu mine.

– Nu eşti genul ei, am răspuns eu, iar Dev a râs. Şi-apoi, suntem doar prieteni.

Toţi cei de la masă s-au întors şi s-au uitat la mine. N-ar fi trebuit să spun asta. Era mai bine să creadă că mă cuplasem cu ea decât să se întrebe: „Ce-a păţit Markos?" Am observat că se

pregăteau să-mi pună întrebări la care nu voiam să răspund, aşa că m-am ridicat în picioare înainte să apuce să deschidă gura.

– Mă ducă să mătur în magazia de lemne.

De îndată ce am ieşit pe uşă afară, am simţit nevoia să o caut pe Diana şi să mă plâng din cauza lor. Nu credeam că mă va înţelege şi presupun că nu va fi încântată de discuţia despre ea, şi-apoi ea avea grijă de nişte copii, iar eu aveam alte treburi de făcut, aşa că am renunţat la idee.

În schimb, am ales să port o conversaţie imaginară cu mine însumi, lăsându-mi mintea să rătăcească în timp ce intram în oraş.

„– Îmi urăsc familia.

– Nu îi urăşti.

– Urăsc faptul că ei cred că mă cunosc.

– Şi nu e aşa?

– Nu! Ei cred că sunt exact ca ei, doar mai tânăr. Ca şi când *aş fi* ei când erau mai tineri. Dev uită câteodată că nu joc polo, ştii? El a jucat.

– Cred că, totuşi, ei te iubesc.

– Mda. Atât timp cât nu îi fac de ruşine.

– Ce i-ar face să le fie ruşine?

– Să nu mă comport ca un adevărat Waters.

– Ce înseamnă asta?

– Să nu fiu şmecher. Să nu mă îmbăt prea tare la focul de tabără. Farsa nereuşită de la bal. Tot ceea ce fac.

– Ce altceva?

– Diana. Nu. Nu ştiu. Poate. Ea nu este la fel ca fetele celelalte cu care sunt obişnuiţi ei.

– Nu le acorzi suficientă încredere."

M-am oprit în loc. M-am aplecat în faţă şi mi-am pus mâinile pe genunchi. Am inspirat adânc. Am simţit cum pământul îmi fuge de sub picioare. Era o stradă normală, cu apartamente de

închiriat de o parte şi de cealaltă. Nici ţipenie de om pe stradă, deoarece era prea devreme pentru turişti.

Preţ de o secundă, am încetat conversaţia imaginară. Îl auzeam doar pe Win.

Win îi iubise pe fraţii mei. Şi ei îl iubeau – nu că am fi vorbit despre Win după moartea sa. Nu că am fi vorbit despre ceva important, că tot veni vorba. Uneori, cei trei vorbeau cu mama despre tata, însă erau mereu aceleaşi poveşti pe care eu nu mi le aminteam. Pe Win îl ignorau. Dacă aş fi murit eu în locul lui Win, sunt convins că ar fi vorbit toată ziua cu Win despre mine. Însă ceva în legătură cu mine îi făcea să tacă.

Când am reuşit din nou să mă mişc, mi-am alungat toate gândurile şi am străbătut în fugă distanţa rămasă până la „Waters Hardware", magazinul familiei mele. În spatele magazinului, era magazia cu toate articolele de lemnărie şi alte unelte de tâmplărie pe care ţi le-ai fi putut imagina. Din câte am înţeles eu, tata deschisese magazinul de bricolaj ca să poată să-şi construiască această magazie de lemnărie.

Am trecut pe lângă rândurile nesfârşite de obiecte şi am descuiat uşa mică, aproape ascunsă a magaziei. Am măturat repede – mama nu va observa nicio diferenţă – şi am hotărât să sudez nişte resturi de ţevi ca să fac o narghilea, cu toate că nu aveam voie să folosesc aparatul de sudură nesupravegheat. Îl ţineau încuiat într-un colţ al magazinului, de parcă eu nu ştiam unde ţineau cheia, de un cui, lângă uşa magaziei de lemne. Sudura mi-a acaparat toată atenţia, aşa că am mai făcut cinci – piaţa obiectelor folosite pentru droguri era mereu activă, atât timp cât nu o descoperea Brian –, iar orele s-au scurs una după alta, până când am zărit-o pe Ari Madrigal pe una din camerele de supraveghere cu circuit închis instalate în magazin.

Având în vedere faptul că magazinul era asemenea unui labirint aglomerat şi derutant, existau mari şanse ca oricine să iasă din magazin cu jumătate din inventar fără ca unul dintre noi să-l vadă. Însă, în loc să facem curăţenie şi să îl organizăm – Doamne fereşte să întreprindă clanul Waters ceva atât de ambiţios! – am instalat mai multe camere de supraveghere. Acestea supravegheau toate ungherele şi fiecare fundătură. Un monitor plat afişa o grilă cu toate unghiurile.

Ari trecea de la un culoar la altul, uneori în cerc, privind în jurul el cu o expresie patetică întipărită pe faţă. Am zâmbit. Intrase în magazin de nenumărate ori, cu toate astea nu părea să-i dea de capăt. Nu avea nicio şansă să mă găsească dacă nu era îndrumată. Am deschis interfonul.

– La dreapta, unde-i şmirghelul. A tresărit, s-a poticnit, apoi a făcut dreapta. Uşa e în stânga paletei de culori.

Ea a trecut dintr-un monitor într-altul, iar după câteva secunde şi-a făcut apariţia în prag. Buna mea dispoziţie de dimineaţă trebuie să fi fost mai puternică decât credeam, deoarece m-am bucurat să o văd. Nu îmi mai venea greu să o privesc, să mi se aducă aminte de Win, deoarece mă gândeam deja la el. În schimb, aveam impresia că era un vechi prieten pe care nu îl văzusem de-o veşnicie şi care venise în vizită.

Ceea ce şi era, de fapt. Poate că Diana avea dreptate: ar fi trebuit să vorbesc cu ea în tot acest timp.

Însă când m-am gândit la Diana, am simţit un nod în stomac. Ari trebuie să fi venit din cauză că petreceam prea mult timp cu Diana. De atâtea ori fusesem prevenit să stau departe de Diana, încât nici nu le mai ţineam socoteala şi nu mai aveam chef de astfel de discuţii.

Am oprit aparatul de sudură şi l-am vârât în cuşca sa fără să mă grăbesc, apoi am închis uşa de sârmă şi am încuiat-o. Mi-am ridicat

masca de sudură şi am aruncat ultima narghilea pe jos, lângă celelalte. Ea a tresărit când a auzit zgomotul.

Mi-am amintit că Diana îmi spusese că lui Ari îi era teamă să intre în magazin. M-am gândit că numai Diana reuşise să o convingă să facă asta.

– Ari Madrigal, am spus. Ce naiba cauţi aici?

Şi-a plimbat privirea prin magazie, zăbovind o clipă asupra narghilelelor şi a mizeriei pe care o făcusem. Părul ei exagerat de drept, care de obicei arăta de parcă ar fi fost retezat cu lama, avea acum vârfurile despicate. Se ţinea de încheietură cu cealaltă mână ca şi cum ar fi vrut să-şi ia pulsul. Era în continuare drăguţă, deşi arăta atât de firav şi deplorabil, însă nu am înţeles niciodată de ce Win fusese atât de nebun după ea. Odată o văzusem ridicându-şi piciorul deasupra capului, poate era o chestie ce ţinea de balet.

– Te salut şi eu, a spus ea pe un ton suav.

– Pe unde-ai umblat?

– Oh, peste tot. Sunt o persoană extrem de sociabilă.

– Zău?

– Da, şi m-am apucat şi de croşetat. Fac căsuţe pentru câinii vagabonzi.

– Mă bucur să văd că munceşti în folosul năpăstuiţilor.

– E o muncă voluntară importantă. Croşetatul ţarcurilor pentru animale este o muncă esenţială. S-a mişcat de pe un picior pe celălalt. Am vrut să te sun.

– Prostii!

– Atunci, m-ai fi putut suna tu pe mine.

– De ce? Ca să mă pui şi pe mine să croşetez? A ridicat uşor din umeri. Sau ca să plângem împreună? Nu ştiu, mi-ai spus foarte clar la înmormântare că nu vrei să vorbeşti despre Win, dar, ştii, ideea cu croşetatul sună minunat, înscrie-mă şi pe mine cu şase. Am

căscat şi mi-am întins mâinile deasupra capului. De ce-ai venit aici, Ari?

Şi-a îndreptat umerii, ceea ce era ciudat, având în vedere că, de obicei, nu era nevoie să facă asta. M-am pregătit: „Stai departe de Diana. Nu o mai zăpăci de cap. Ce plan mârşav pui la cale?" Însă nu mă putea îndupleca. Eram pregătit. Mi-am amintit de sfaturile pe care le primisem la micul dejun de la fraţii mei: credeau că ştiau ce se petrecea şi îmi dădeau sfaturi ca să mă controleze. Însă nici nu ştiau, nici nu puteau.

– Vreau să-mi împrumuţi cinci mii de dolari, mi-a zis în cele din urmă.

Am expirat prelung, apoi am zis cu precauţie:

– Ha, ha. Câinii ăia au nevoie de multă aţă.

– Nu glumesc. Am nevoie de ei. Îmi pare rău că trebuie să ţi-i cer ţie, dar n-am ştiut la cine altcineva...

– Nu sunt bancă, i-am spus.

– Ştiu. Dar ai afacerea cu... ăăă... narghilelele... şi magazinul...

– E magazinul mamei. Pentru ce naiba îţi trebuie cinci mii de dolari?

– Nu pot să-ţi spun.

– Asta a funcţionat în cazul lui Win, nu şi în al tău.

Ea s-a încruntat.

– Cum adică a... oh. I-a primit de la tine. S-a frecat la ochi cu palmele. La naiba!

Fireşte că Ari ştia de banii pe care îi împrumutase Win. Crezusem că eram singurul, ce prost am fost!

– Nu ţi-a spus de unde a făcut rost de bani?

Ea a ezitat, apoi a clătinat din cap.

– Nu.

Minunat. Fusesem ignorat complet.

– Ţi-a spus pentru ce erau?

– Nu.

Măcar nu-i spusese motivul; m-aş fi simţit ca un cretin dacă ar fi ştiut asta şi eu nu.

– Ce coincidenţă extraordinară, nu crezi? Că amândoi mi-aţi cerut împrumut aceeaşi sumă de bani. Am lovit cu piciorul un dulap de lângă masa de lucru; uşa s-a deschis larg, apoi s-a închis, trântindu-se. Cred că ştiu ce credeţi amândoi despre mine. Ce aţi crezut.

– Te rog, Markos! Ştii că nu ţi-aş cere dacă n-ar fi important.

– Şi ce e aşa de important?

Şi-a cuprins cotul cu cealaltă mână şi şi-a muşcat buza.

– Win îi datorează cuiva cinci mii de dolari.

– Aşa e, iar eu i-am dat cei cinci mii de dolari. Deci treaba e rezolvată.

– Banii n-au ajuns la ea.

– De ce?

– Pentru că... i-am cheltuit eu.

Am dat afară tot aerul din piept.

– N-am ştiut că sunt ai lui, a zis Ari. Adică, ai tăi. I-am găsit în dulapul meu. Trebuie să-i fi ascuns acolo.

– Atunci returnează ce-ai cumpărat şi dă-i banii acestei persoane.

Ea a clătinat din cap. Nu avea de gând să spună pe ce cheltuise banii; îmi dădeam seama de asta. Poate credea că voi fi recunoscător pentru că îmi spusese ceva.

– Bine, atunci, am zis. Datoria lui Win s-a stins odată cu el. Spune-i acestei persoane că ai făcut cumpărături şi să-şi vadă de treabă.

– Nu pot.

– De ce?

– E o poveste mai lungă.

Am măturat resturile de metal de pe masă şi m-am apropiat de ea.

– De ce ar trebui să-ţi dau cinci mii de dolari? Practic, ai furat deja cinci mii de la mine. Nu vrei să-mi spui pe ce i-ai cheltuit. Nu vrei să vorbeşti deloc cu mine. Unde-ai fost toată vara?

Ea s-a încruntat, afişând pe faţă o expresie înverşunată.

– Dacă Win ţi-ar cere, i-ai da banii imediat. *Lui* i-ai împrumutat. Pun pariu că nu i-ai ţinut lecţii de morală.

– Crezi că suntem prieteni aşa cum am fost eu cu Win?

Expresia înverşunată nu i-a dispărut de pe faţă.

– Eu te acopăr pe tine, ar trebui să faci şi tu la fel.

– Win a fost prietenul meu *cel mai bun*. Nu voi mai trata aşa pe nimeni niciodată. Niciodată. Noi doi nu ne-am mai întâlnit de-o grămadă de săptămâni. Crezi că îţi datorez ţie ceva aşa cum îi datoram lui Win? Pentru că te-a iubit? Nu. De fapt, din acest moment nu mai suntem prieteni. M-ai înţeles?

– Haide, Markos...

– Nu. Vorbesc serios. De ce să continuăm să ne prefacem? Şi aşa nu avem nimic în comun. Nu sunt convins că am avut vreodată. Nu asta am vrut să spun şi, probabil, nici măcar nu era adevărat, dar nu mă puteam opri. Nu-mi place de tine. Nu-mi plac glumele tale. Nu te compătimesc pentru că ai un trecut atât de tragic. Nu mă interesează nimic la tine.

Părea învinsă, dar nu complet, aşa cum sperasem eu. Mă aşteptam la resemnare totală. Voiam să se simtă pe dinafară la fel de mizerabil cum mă simţeam eu pe dinăuntru.

– Puteai să-mi spui aşa de la început, a zis ea.

– N-ai decât să pleci, i-am spus, întorcându-i spatele. Îţi doresc succes să găseşti uşa.

Pentru Win, aş fi furat. Pentru Win, mi-aş fi dat viaţa. Ari nu era Win.

Ea a plecat, împleticindu-se când a trecut pragul uşii. Am urmărit-o pe ecran cum orbecăie prin magazin, alegând mereu direcţia greşită. Se pierduse.

Iar eu nu am ajutat-o.

23

WIN

Echo fusese de acord să mă ajute, însă descoperirea vrăjii corecte însemna risipă de timp – din al ei şi din al meu. Îmi spunea când să merg la ea, eu mă aşezam pe canapea, iar ea mă întreba cum mă simţeam şi cum voiam să mă simt sau îmi spunea ce citise într-una din cărţile mamei ei despre vrăjile mentale şi despre efectele lor secundare.

Mi-a povestit şi despre mama ei, care nu se simţea bine.

– Uită chestii. Se pierde, a spus Echo.

Am crezut că se referea la demenţă, însă era mai mult de-atât: asta se întâmpla atunci când vrăjitoarele trăiau în afara comunităţii lor. Echo era singura pe care o lăsase mama ei. O comunitate trebuia să fie alcătuită din cel puţin trei membre – şi ideal din şapte – ca să fie stabilă.

– Când va muri, o s-o iau razna, a zis Echo, oarecum resemnată.

– Eşti supărată pe ea pentru că te-a obligat să te alături comunităţii?

– Nu m-a obligat să fac nimic. M-am alăturat comunităţii când penultima membră s-a îmbolnăvit de cancer. Aşa am vrut eu. N-o puteam lăsa pe mama să decadă. Buzele ei date cu ruj roşu s-au transformat într-un rânjet. Plus că, dacă eşti vrăjitoare, ai o grămadă de avantaje. Dacă n-aş fi fost membră, nu te-aş fi putut ajuta.

În timpul uneia din aceste vizite, în timp ce amesteca preocupată în oale și cratițe și îmi dădea să gust bucățele de brânză Cheddar și Parmesan, și Camembert, și Boursin, Echo mi-a povestit cum fusese exmatriculată de la colegiu și concediată de la slujba ei de chelneriță și cum apartamentele se umpluseră de șobolani, iar administratorii suspicioși îi măriseră chiria obligând-o să se întoarcă acasă.

– E ca și cum mama mi-ar fi dat o vrajă-cârlig, a spus rotindu-și ochii.

– O ce?

– E un fel de vrajă ca să mă țină aproape de ea. Ar avea logică, deoarece își face griji pentru mine, pentru că sunt ilegală. Se teme că voi fi prinsă și vârâtă la închisoare pentru totdeauna.

– Zău?

– Păi, da. A dat din mână ca și când ar fi vrut să înlăture acea grijă. Dacă merg la închisoare, merge și ea. Orice membră a comunității care face noi vrăjitoare merge la închisoare pe viață. Tocmai de aceea trebuie să plec și să găsesc altă comunitate – să le conving pe membre să ne accepte. Îmi va fi greu să le conving, poate va trebui să le dau niște bani, deoarece e riscant să accepți pe cineva care este minor. Dar trebuie să fac ceva ca să o salvez pe mama. Să mă salvez pe mine.

M-am aplecat în față peste masa din bucătărie, surprins că eram interesat – nu era ceva ce mi se întâmpla des în ultima vreme.

– Așadar, vraja-cârlig te ține aproape de ea?

– Dacă mi-a dat vreuna, deși nu cred.

– De ce?

– Astfel de vrăji sunt pentru nemernici, a răspuns Echo pe un ton zeflemitor. Să îi imobilizezi. Plus că vrăjitoarele nu se vrăjesc una pe cealaltă. Nu se cade.

– Dar ar fi putut să...

Echo a clătinat din cap.

– Mama mă iubeşte şi ştie mai bine. Uneori ghinionul e doar ghinion.

Mi-am scărpinat braţul, întrebându-mă dacă voi ajunge vreodată să cred că ghinionul apărea din vina mea. Dacă aş fi în locul lui Echo, aş vrea să cred că o astfel de dependenţă mă ţinea departe de ceea ce-mi doream – orice în afară de „uneori n-ai ce face".

– Dar dacă ar fi o vrajă-cârlig, ai putea-o rupe, i-am spus.

– O spui de parcă ar fi posibil.

Treaba cu vrăjile, mi-a spus Echo, era că nu le puteai rupe. Puteai aştepta să expire (dacă erau temporare) sau să încerci să apelezi la o altă vrajă care să le acopere (dacă erau permanente). E oarecum mai uşor să încerci să corectezi efectele secundare, şi nu vraja în sine, dar şi atunci e complicat, deoarece adaugi o altă vrajă peste cea existentă şi, odată ce începi să dublezi şi să triplezi vrăjile, efectele secundare se înmulţesc. Dacă încerci să inversezi vraja, şi nu efectele secundare, de cele mai multe ori nu ai noroc. Uneori, dacă vrăjitoarea era suficient de pricepută şi luna se afla în faza corectă şi nu cocea *soufflé*-ul greşit, descoperea vraja corectă, care să aibă efectele secundare corecte ca să îndrume uşor persoana în direcţia iniţială. Însă era periculos să încerce aşa ceva. O vrajă bine făcută are propriile mecanisme de autoapărare. Din câte spunea Echo, acestea acţionau asupra oamenilor ca să nu poată fi distrusă.

După o săptămână, m-am întors să îmi iau vraja.

Mi se părea ciudat să mă gândesc că sendvişul cu brânză pe care îl ţineam în mână avea propria lui voinţă, însă aşa îmi spusese Echo. „Va acţiona asupra oamenilor ca să se apere." I-a îndepărtat coaja, l-a tăiat pe diagonală şi l-a pus într-o pungă de plastic.

– Vraja se află în brânză, mi-a spus. Pe chipul ei se citea că era încrezătoare, mândră. Poate puţin îngâmfată sub straturile de machiaj. Îmi place brânza.

Ţineam în mâini răspunsul la toate problemele mele. Deşi seamănă cu un sendviş cu brânză oarecare.

Aş fi putut fugi cu el chiar atunci – sau să-l înfulec pe loc – şi să mă preocup de bani mai târziu. Însă nu îi puteam face una ca asta lui Echo, care încercase să mă ajute şi care avea şi ea problemele ei – o mamă bolnavă şi propria-i predispoziţie spre demenţă.

– N-am reuşit încă să fac rost de bani, i-am spus.

Entuziasmul i-a dispărut de pe faţă, lăsând locul dezamăgirii. S-a aşezat la masă şi şi-a înlăturat părul de pe frunte cu ambele mâini. Nu părea doar tristă, ci şi speriată. Nu o puteam condamna.

Mă mişcam de pe un picior pe celălalt, mutând sendvişul dintr-o mână în cealaltă.

– Să ţi-l dau înapoi?

Echo şi-a ridicat privirea.

– Dar o să faci rost de bani, nu? N-o să mă laşi baltă?

– Am să fac rost de bani, am răspuns.

Ce altceva puteam să-i spun?

– Atunci ia sendvişul. Să te faci bine. Adu-mi banii după ce faci rost de ei.

– Ai încredere în mine?

Ea m-a privit, cu ochii înlăcrimaţi.

– Eu sunt cea care ţi-a pregătit un deochi ireversibil pentru creier. *Tu* ai încredere în *mine?*

– Nu m-am gândit la asta. M-am uitat la sendviş. Colţul de care ţinuse pâinea cu degetul mare era turtit. Vrăjile pe care le faci funcţionează de obicei?

Echo n-a răspuns.

– Echo? Asta... asta nu-i prima vrajă pe care o faci, nu-i aşa?

Mi-a evitat privirea.

– Am mai făcut vrăji. O grămadă. Mama m-a învăţat câteva înainte să devină prea... detaşată. Dar nu le-a încercat nimeni.

– De aceea ţi-a luat atât timp ca să o pregăteşti?

– Am fost foarte grijulie. Am vrut să-mi iasă bine.

Am înghiţit ca să-mi umezesc gâtul care mi se uscase.

– Dacă nu le-a încercat nimeni, n-ai de unde să ştii dacă funcţionează măcar.

S-a ridicat în picioare şi m-a privit în ochi, sfidându-mă.

– Va funcţiona, Win. Durerea ta va dispărea. Efectele secundare vor fi fizice, aşa că poate o vreme nu vei mai putea juca baseball, dar nici n-o să te sinucizi, aşa că...

– De unde ştii că joc baseball?

Nu încercam să o acuz de nimic. Nu voiam să mă gândesc la conexiunea dintre creierul şi corpul meu, deoarece mă treceau toţi fiorii dacă mă gândeam prea mult la asta. (Oare eram bun la baseball pentru că nu reuşeam să fiu fericit?) Echo s-a îmbujorat, roşeaţa urcând de pe gât până în obraji.

– M-am interesat, a bolborosit ea.

În clipa aceea am ştiut că venise să mă urmărească la meci – mă urmărise fără ca eu să ştiu. Mă urmărea, avea încredere în mine şi se îmbujora ca o... nu ştiu... ca o *fată*.

Am hotărât să nu mai acord atenţie acestui gând.

Şi ea trebuie să fi hotărât acelaşi lucru, deoarece s-a ridicat în picioare, a trântit în chiuvetă platoul şi cuţitul şi a început să le frece nervoasă, întorcându-se cu spatele la mine.

– Mănâncă-l înainte să te duci la culcare, mi-a zis. Îşi va face efectul până dimineaţa.

Am ridicat punga şi m-am uitat la sendviş. Părea banal, dar nu era; se transformase oarecum într-un sendviş permanent.

– Cât timp va fi bun?

A oprit apa şi s-a întors cu faţa la mine, roşeaţa din obraji îi dispăruse, luându-i locul acea curiozitate precaută obişnuită.

– Cât timp va fi necesar. S-ar putea ca pâinea să mucegăiască, dar brânza nu se va strica.

– Mersi, i-am spus.

– N-ai de gând să îl mănânci imediat?

Am ridicat din umeri. Ea era cea care simţea nevoia să mă sperie cu poveşti despre vrăji care nu pot fi rupte. Ea era cea care nu îmi spusese decât în ultimul minut că era începătoare.

– E vorba despre creierul meu. Vreau să fiu sigur.

Şi-a şters mâinile cu prosopul de bucătărie şi s-a postat în faţa mea. Am crezut că vrea să mă atingă şi m-am înfiorat.

Dar nu m-a atins, doar s-a holbat la mine. Nu îmi plăcea, dar nu îmi puteam desprinde privirea de la ea. Poate era o chestie a vrăjitoarelor.

– Promite-mi ceva, mi-a zis.

– Voi face rost de bani.

– Nu. Adică, da, fă rost de bani, dar promite-mi că, dacă vei ajunge în situaţia în care să alegi între a-ţi tăia venele şi a mânca sendvişul, vei mânca sendvişul, bine?

În încăpere nu era suficient aer. Simţeam cum îmi ard plămânii. N-am putut decât să dau din cap.

A dat şi ea din cap şi mi-a spus să plec.

24

MARKOS

Firește că i-am dat banii lui Win. Aș fi făcut orice pentru el.

Mi i-a cerut și am știut că vorbea serios. Nu mi-a cerut niciodată nimic, iar eu am știut dintotdeauna că era sărac. Mama lui proceda la fel ca restul mamelor, plătind lecții de dans pentru Kara, sora lui Win, de parcă ar fi putut concura cu celelalte fete din lume, în vreme ce Win avea echipament de baseball uzat, mânca mereu cereale obișnuite, locuia în case care nu erau tocmai murdare, dar care aveau întotdeauna un miros impregnat în ele. Se muta des, dar nu spunea de ce. Uneori erau locuințe frumoase, alteori niște dughene. Nu mă îndoiam că avea nevoie de bani.

Dar nu l-am întrebat pentru ce. Erau doar niște bani. Eu îi aveam sau cel puțin puteam face rost de ei, pe când el nu îi avea și nu putea face rost. Nu era corect, însă așa se aranjaseră viețile noastre. De ce aș insista să-mi spună ce probleme avea doar pentru că eram în măsură să îi fac o favoare? Aveam încredere în el. Era suficient.

Asta nu înseamnă cu nu m-am gândit la asta – că nu m-am întrebat care era motivul. Știam că îl preocupa ceva. Îmi ignora mesajele zile la rând și, uneori, întocmai ca în timpul unei seri de poker sau a încălzirii înainte de meci, *se detașa* – dispărea, lăsând în urma lui carapacea lui Win.

Când mă gândeam pentru ce ar avea nevoie de bani, credeam că are legătură cu mama lui sau cu Kara – ceva serios. Mi-am zis că, dacă situaţia se va agrava, vom afla cu toţii, însă, pentru moment, doreau să păstreze tăcerea. Am crezut că eram singurul căruia îi spusese.

Şi am fost convins de asta până în ziua în care Ari a apărut la magazin să-mi ceară alţi bani. Ce tâmpit am fost!

Mama îmi făcuse zile fripte din cauza banilor pe care îi dădusem lui Win, deci nu a fost prea uşor. Chiar dacă folosea acel registru depăşit, nu aş fi putut scoate atâta bănet din magazin fără ca ea să nu observe. Dar am fost deştept. Nu i-am luat din sertarul magazinului. În fiecare lună, mama lăsa la magazin un plic maroniu pentru bătrâna vrăjitoare. În unele luni, avea câţiva centimetri grosime. Prima oară am observat asta cu mulţi ani în urmă, în timp ce priveam monitorul din magazia de lemne. Mama şi vrăjitoarea nu îşi vorbeau niciodată, nici măcar nu se priveau în ochi; mama lăsa plicul pe raftul cu unelte electrice, iar vrăjitoarea venea şi îl lua.

Se comportau ca şi când ar fi fost vorba de un mare secret, de genul pălării negre şi spionaj. Probabil că mama o plătea ca să-i facă pe oameni să vină la magazin. Multe afaceri care nu mergeau bine făceau asta. Sau poate era vorba de vreo vrajă de protecţie, care să ne păzească de rău pe mine, pe Cal, pe Dev şi pe Brian, ceva matern. N-avea importanţă. Ştiam că plicul va apărea cu o oră înainte de închidere în cea de-a patra duminică. Win îmi ceruse bani la momentul potrivit. Când am văzut plicul duminică, am pus mâna pe el înainte să îl ia vrăjitoarea.

Spre surprinderea mea, înăuntru erau şase mii de dolari. Nu m-am gândit că vrăjile erau atât de costisitoare, dar cum eu nu cumpărasem niciuna, ce ştiam eu? Mi-am vârât în buzunar mia de dolari care era în plus, pentru zile negre, şi i-am dat restul lui Win a doua zi la şcoală.

Câteva zile mai târziu, mama a dat buzna la mine în cameră.

– Unde-s banii, Markos?

Mi-am dat seama după privirea ei că nu avea rost să fac pe prostul sau să dau vina pe unul dintre fraţii mei. Tremura de nervi, cârlionţii ei cărunţi se legănau, iar faţa îi era roşie şi pătată. Dar mai era ceva – ceva de care nu mi-am dat seama imediat.

– Nu-i mai am, am răspuns.

M-a apucat de braţ şi şi-a înfipt unghiile în carnea mea, dar n-am scos un sunet.

– Ăsta nu-i un joc. Dă-mi-i în clipa asta!

Apoi mi-a picat fisa. Mama era speriată.

– Ce-i aşa de important? Ţi-e teamă de câteva fire de păr alb în cap?

– Nu sunt pentru mine, idiotule. Fratele tău...

Apoi a tăcut.

– Fratele meu, ce?

– Habar n-ai ce ai fi putut face.

– Pentru cine sunt? Dev? Cal? De ce? Ce-au păţit?

Ea şi-a aţintit ochii asupra mea.

– Nimeni n-a păţit nimic, a zis ea. Dă-mi banii, Markos! Nu glumesc.

Mi-am încrucişat braţele şi am privit-o insistent, făcând-o să şovăie.

– Spune-mi pentru ce sunt.

Ea s-a uitat la mine şi a clipit. Se gândea să-mi spună, indiferent ce era. Eu habar nu aveam şi nici nu îmi păsa cu adevărat. Era convenabil că nu voia să-mi spună, atâta tot. Dacă îmi spunea – cu atât mai bine. Nu mă deranjau informaţiile gratuite.

Însă nu mi-a spus. Ceva din expresia ei s-a schimbat şi mi-a rânjit în faţă. S-a dus la comodă şi a tras de sertarul din mijloc, unde păstram câteva narghilele pe care le făcusem în magazin,

înainte să le trimit clienților. Nu-mi dădusem seama că ea știa despre el, așa că am avut nevoie de câteva secunde ca să procesez scena.

– Ăăă... a fost singurul sunet pe care am reușit să-l scot, înainte ca ea să scoată o narghilea cu ornament.

– Nu poți avea secrete față de mine, Markos, sunt mama ta. A fluturat narghileaua ca pe un baston. Credeai că nu știu despre astea? Știu tot. Știu cu cine vorbești, ce faci cu ele. Știu câți bani ai în portofel. Știu cine sunt iubitele tale, le cunosc părinții. Știu ce site-uri porno accesezi.

– Mamă, te rog...

A îndreptat narghileaua spre capul meu.

– Știu tot despre tine, Markos. Ești copilul meu. Dacă îți imaginezi că poți ține banii ascunși...

– Găsește-i, atunci. Dacă știi totul despre mine. Arată-mi unde sunt banii.

Mi-am ținut ochii ațintiți asupra ei, și nu asupra perechii de tenișI vechi și murdari de pe fundul sacului de sport, în care vârâsem banii care erau în plus. Ea m-a privit insistent, dar nu s-a clintit. Părea că așteaptă ca eu să trădez locul unde îi ascunsesem.

– Știi că ești pedepsit, a zis ea în cele din urmă.

– Îți urez succes cu asta.

Au început să-i curgă lacrimile, dar nu știam dacă de tristețe sau de frustrare.

– Aș face orice pentru voi. Am făcut totul. Și nu regret. Habar nu aveam despre ce vorbea, dar nici chiar eu nu sunt atât de insensibil, încât să nu simt nimic când mama plânge. Nu știți cât de greu este... în fiecare lună... dar merită. Nesimțit răsfățat și nerecunoscător ce ești!

– Mamă...

– Să nu te mai atingi de banii ăia, Markos!

De îndată ce m-am convins că a plecat de acasă, am scos banii din tenişi şi i-am vârât în buzunar, hotărât să îi cheltuiesc cât mai repede cu putinţă. Aşadar, când am zărit-o pe fiica vrăjitoarei urmărind antrenamentul de baseball din ziua următoare, mi-am zis că e soarta. Surpriza mea pentru zile negre va fi un regal pentru noi.

Mama n-a mai vorbit cu mine până când a murit Win, trei zile mai târziu.

25

ARI

Cu două săptămâni înainte de ziua mutării, era într-o zi de vineri la mijlocul lui iulie, Echo m-a găsit la muncă, la „Sweet Shoppe", un loc turistic de pe strada principală, care se afla puțin mai jos de magazinul de bricolaj al familiei lui Markos.

Marele avantaj că lucram la „Sweet Shoppe" era răcoarea, care îmi intra în oase și mi le amorțea. Odată ce îmi intram în ritm, timpul trecea repede. Mă aplecam, luam o lingură de înghețată, reveneam la loc, o întindeam clientului. Nu trebuia să mă gândesc la nimic. La faptul că Markos refuzase să îmi dea cinci mii de dolari. La faptul că o dădusem din nou în bară la antrenament în acea dimineață și reușisem să îmi scrântesc glezna, pierzându-mi echilibrul.

Echo a sosit ca un nor negru, ca o pacoste asupra vieții liniștite a turiștilor. I-am simțit prezența, deși îmi țineam ochii plecați asupra recipientului cu înghețată. *Rocky Road. Peanut Brittle. Mint Chocolate Chip.*

O unghie vopsită cu negru a bătut pe sticlă.

– Oh, salut! am zis eu.

– Am venit după bani. Privirea ei fixă era și mai puternică decât îmi aminteam, suficient de fioroasă încât să topească înghețata

dintre noi, însă, dintr-un motiv sau altul, mi-a revenit acea amintire parţială: mă simţeam uşoară, ca o pană.

Acel sentiment inexplicabil mă ajuta să mă prefac a fi o dură.

– Nu-i am.

– Au trecut două săptămâni, a spus ea.

– Douăsprezece zile.

– Aşa, ceartă-te cu mine! Chiar vrei să îţi afle toată lumea secretul?

– Nu vreau, dar n-am cinci mii de dolari. Aşa că mă aflu într-o situaţie cam delicată.

– Mie nu mi se pare chiar atât de delicată.

Am strâns cu putere mânerul de metal al lingurii de îngheţată şi mi-am rotit încheietura mâinii. A pârâit şi a trosnit din cauza căzăturii şi a vânătăii cu care mă pricopsisem cu o zi în urmă. „Îndoaie-te", mi-am zis, apoi Echo şi cu mine am privit cum încheietura mea se îndoaie la nouăzeci de grade şi cum cotul îmi rămâne înţepenit. Asta nu era o îndoitură. Era o situaţie fără ieşire. Am încercat s-o scutur, dar n-am reuşit decât să mă lovesc în coaste. Preţ de o secundă, aş fi putut să jur că Echo urma să spună ceva compătimitor.

– Uite ce e, a spus ea în cele din urmă, afişând o expresie mai blândă. Te păsuiesc. Dacă faci rost de patru mii de dolari, suntem chit.

M-am gândit la banii pe care reuşisem să îi strâng de când lucram la „Sweet Shoppe" şi la banii pe care îi economisisem pentru că nu îmi cumpărasem mereu poante noi. Cu toate astea, nu aveam nici măcar un sfert din sumă.

– Aş putea să fac rost de o mie.

Echo şi-a muşcat buza de jos şi şi-a plimbat mâna dreaptă de-a lungul braţului stâng. În cele din urmă, a clătinat din cap.

– N-ajung. Am nevoie de cel puţin patru ca să fiu sigură şi am nevoie de ei acum. Apoi a rostit ceva în barbă ce semăna cu: „Nu mai am timp".

– Ar trebui să accepţi mia şi să mă laşi în pace. Patru mii de dolari inexistenţi sunt acelaşi lucru cu cinci mii de dolari inexistenţi. Pot să fie şi cinci sute de mii, tot nu am de unde să-i scot.

– Cum crezi că se vor rezolva lucrurile? m-a întrebat ea, aplecându-se peste tejgheaua din sticlă ca să mi se poată adresa în şoaptă. În spatele ei se formase coadă, însă nu am îndrăznit să-i spun să plece, deşi managerul privea nervos de la casa de marcat. Am fost la înmormântare. Deşi n-aveai unde să arunci un ac, te-am văzut în faţă, alături de mama şi sora lui, prefăcându-te că eşti tristă. Prefăcându-te că îţi pasă. Te-a văzut toată lumea. Toată lumea te-a *compătimit*. Tot oraşul a ieşit din casă, tuturor le-a fost milă de biata Ari Madrigal. Oameni care sufereau cu adevărat. Oameni care erau trişti – care sunt în continuare trişti şi care nu ştiu cum să treacă peste asta. I-am simţit tremurul din voce, în ciuda faptului că vorbea în şoaptă. A clipit repede şi s-a aplecat şi mai mult în faţă. Care crezi că va fi reacţia lor atunci când le voi spune că, în tot acest timp, tu te-ai prefăcut? Că ai apelat la vrăji ca să îţi uşurezi situaţia? Că nici măcar nu l-ai meritat pe Win?

– Te rog... nu, am spus.

Inutilitatea acestei rugăminţi m-a făcut să mă înfiorez.

– Nu de mine depinde. Eu am fost deja destul de îngăduitoare.

– Mă străduiesc!

– Oamenii te compătimesc, însă toată lumea l-a *iubit* pe Win. Poate tu nu-ţi mai aminteşti, însă eu, da. Toată lumea l-a iubit. Pe Win. Eşti pregătită ca lumea să te urască în loc să te compătimească?

Oamenii care stăteau la coadă în spatele ei începeau să bombăne. Îl vedeam cu coada ochiului pe managerul meu, care privea încruntat.

– Nu-i am.

– Zău? Nu ţi-au mai rămas ceva bani din asigurare? Vreun împrumut de la mătuşa ta?

– Ne vom muta în New York peste două săptămâni. Avem nevoie de bani.

Ea a făcut o grimasă.

– Corect. New York.

– Ca să dansez. Am fost acceptată în trupa junioarelor de la Baletul din Manhattan. Mergeam la New York. Trebuia să merg la New York. Nu ştiam de ce îi dădeam explicaţii lui Echo, însă repetam întruna astfel încât această afirmaţie să pară adevărată. Voi deveni dansatoare.

– Atunci, dă-i drumul! Pleacă, a spus ea pe un ton sfidător. Ce importanţă mai are că toată lumea îţi va cunoaşte secretul odată ce vei fi plecată, nu? N-ai decât. Eu am tăcut, iar ea a bătut cu degetul în sticlă ca să sublinieze cele spuse. Dar cât timp eşti aici, îmi eşti datoare. Mai ai o săptămână.

A plecat, iar eu ar fi trebuit să-mi văd mai departe de treabă. Coada a înaintat, iar clienţii au lansat comanda, aşteptând ca eu să îl servesc. Managerul s-a întors la casa de marcat, uşurat că acel nor negru dispăruse.

Nu mai puteam munci. Gândurile îmi zburau prin minte, scăpate de sub control. Am aruncat lingura în recipientul cu ciocolată şi am luat-o la fugă în urma lui Echo, fără să mă mai obosesc să-mi scot şorţul roz şi dantelat.

Am mers în urma ei, trecând pe lângă magazinele din centrul oraşului, prin cartierul unde locuiau Markos şi Diana, pe lângă

liceu, peste terenurile de sport, până am ajuns la casa bătrânei vrăjitoare. Echo a descuiat ușa și a intrat în casă.

Și Echo locuia acolo.

Era fiica vrăjitoarei. Îmi spusese că avea o fiică – îmi amintesc că îmi pomenise de ea. Era una dintre puținele amintiri complete pe care le mai aveam din ziua în care apelasem la vrajă.

Am rămas pe partea cealaltă a străzii și am privit casa. Trist, oamenii intrau și ieșeau târșâindu-și picioarele, dar nici urmă de Echo. Când s-a deschis ușa, am zărit-o pe vrăjitoare.

Deci așa aflase Echo despre vrajă. Poate toată treaba asta era un soi de escrocherie mamă-fiică. Vrăjitoarea pregătea vrăjile pentru oameni, iar fiica le cerea bani ca să le păstreze secretul.

La un moment dat, Echo a plecat din nou de acasă. Vrăjitoarea deschidea în continuare ușa, primindu-i pe oameni. Probabil, le oferea și câte o ceașcă de ceai.

Când a început să se însereze, vrăjitoarea a deschis ușa și a rămas pe treptele din față, privind fix în ochii mei.

După treizeci de secunde de contact vizual, ea a traversat strada. Pășea cu grijă, nedezlipindu-și privirea de la mine. Am încercat să stau dreaptă, însă îmi era greu să îmi mențin echilibrul, iar picioarele mă dureau, prin urmare, am început să mă clatin în praf.

– Mi s-a părut că ești tu, mi-a zis.

– Eu sunt.

– Balerina. Mai faci balet?

– Nu. Nu pot.

– Ai făcut schimb. A pierde și a câștiga. Plătești prețul.

Vorbea cu un aer degajat, cu intonațiile unei conversații obișnuite, dar fără înțeles.

Am inspirat adânc.

– Știu ce faceți voi, tu și Echo.

– Echo? Vrăjitoarea s-a înroșit la față, surprinsă, de parcă tocmai n-ar fi trezit din visare. V-ați cunoscut?

– Ei, haide, nu mă face să râd.

– Ce e așa amuzant?

– Nu e amuzant. Echo mă șantajează. Vrea cinci mii de dolari ca să nu le spună tuturor că l-am uitat pe Win.

Vrăjitoarea a făcut ochii mari. Se temea: perfect.

Am continuat, încercând să profit de acest avantaj:

– Ți-am dat deja cinci mii de dolari. Ar trebui să merg la poliție.

– La poliție? Expresia de pe chipul ei s-a înăsprit, asemenea lutului în crăpături. Ce vrei să le spui despre Echo?

M-am încruntat.

– Că mă șantajează, desigur. Că mă șantajați amândouă. Ce altceva să le spun?

– Oh, a făcut mama lui Echo, detensionându-se. Oh... Echo, Echo a mea... Secretele sunt atât de puternice!

– Știu.

– Dacă nu ai fi păstrat secretul vrăjii, Echo nu ți-ar fi putut cere banii.

– Da, știu. Aveam senzația că ne îndepărtam de la subiect. Dar nu am banii, așa că vreau să mă lăsați amândouă în pace sau *voi* anunța poliția.

– Da, desigur.

Ea a privit prin mine, zâmbind evaziv.

Nu părea să mai avem să ne spunem ceva. M-am prins de încheietura mâinii și mi-am mutat greutatea corpului de pe un picior pe altul.

– Bine, atunci.

– Ari Madrigal, a zis vrăjitoarea când am dat să plec. Nu-i vei da banii lui Echo?

Suna a milogeală, deşi nu avea logică.

– Nu, am răspuns eu şi am plecat.

Creierul îmi spunea că ar fi trebuit să mă simt victorioasă pentru că îmi înfruntasem duşmanul şi descoperisem ce joc făcea. Însă mama lui Echo nu se comporta ca un duşman. Dacă nu era duşmanul meu, poate că nici Echo nu era. Prin urmare, aveam acel sentiment ciudat, inexplicabil, că eu fusesem cea păcălită.

26

KAY

– Kay! Eşti trează?

– Cal? Cât e ceasul?

– Două şi treizeci şi opt de minute. Ce faci?

– Dormeam.

– Ah, da. A râs. Scuze. Mă gândeam la tine.

– Da?

– Desigur.

– Şi la ce te gândeai?

La capătul celălalt al firului s-a aşternut tăcerea. Mi-am ţinut respiraţia.

– Nu ştiu exact. Mi-a trecut pur şi simplu prin gând: Kay Charpal. Şi te-am sunat.

– Aşadar... voiai să-mi spui ceva?

– Cred că nu. Lumea nu mai sună doar de dragul de a suna, nu?

– Nu la ora 2.30 dimineaţa, oricum.

Cal a râs din nou. Părea extrem de vesel la ora 2.30 dimineaţa.

– Te las să te culci la loc. Noapte bună, Kay!

Am închis telefonul şi am rămas întinsă pe spate în întuneric. Eram acoperită cu o plapumă, deoarece părinţii mei menţineau răcoarea în casă chiar şi în timpul verii. Mina s-a răzvrătit, acoperind ventilatoarele cu prosoape şi deschizând ferestrele, însă mie

îmi plăcea acea senzaţie caldă în jurul meu. M-am vârât şi mai tare sub plapumă, însă tot simţeam răceală într-un loc sub inimă, chiar deasupra stomacului.

Cal mă sunase datorită vrăjii. Vorbeam în mod regulat acum; în curând ne vom petrece şi timpul împreună. Ari şi Diana se vor convinge că nu sunt o oarecare pentru Cal. S-a gândit la *mine* în toiul nopţii. A vrut să vorbească cu *mine*. Întocmai cum îmi doream.

Nu?

„Detaşare."

Acesta a fost cuvântul prin care vrăjitoarea a descris efectele secundare pe care le voi avea. Mi-a zis că o parte din mine se va desprinde. Se va detaşa. Nu ştiam ce însemna asta. Poate nici măcar ea nu ştia, altminteri mi-ar fi explicat mai clar.

Detaşarea ar fi putut explica acea răceală pe care o simţeam în piept, mai puternică decât aerul condiţionat. Mă puteam detaşa de toate persoanele pe care le iubeam cel mai mult – Ari, Diana, chiar şi Mina, prietene apropiate, care înţelegeau şi care reprezentau mult pentru mine – ca de o haină pe care o dezbrăcam şi o agăţam într-un cui. Sub această haină nu se afla nimic. Oamenii şi lucrurile pe care le îndrăgeam păreau departe şi străine. Haina, frumoasă, dar ciudată. Puteam proba haina, dar tot o simţeam ca pe un lucru, nu ca pe o parte din mine.

Detaşare. Asta trebuia să fie. Dacă nu erau efectele secundare, atunci de ce nu eram fericită?

Cal continua să mă sune în toiul nopţii. Parcă nu dormea niciodată sau cel puţin aşa mi se părea mie.

– Putem vorbi mâine, Cal?

– Păi, atunci voi sta treaz de unul singur în următoarele cinci ore.

– Ai putea merge la culcare.

– Nu. Nu prea am somn.

– Ce înseamnă „nu prea"?

– N-am mai dormit toată noaptea de când aveam doisprezece ani.

Mi-am tras plapuma peste cap.

– De ce?

El a oftat.

– Nu ştiu. Închid ochii aşa cum face toată lumea. Sunt obosit sau cel puţin cred că sunt, dar nu se întâmplă nimic. Îmi văd interiorul pleoapelor. Tu ai păţit asta?

– Nu. Eu adorm imediat.

– Eşti norocoasă.

– Numai când mă suni tu nu dorm, desigur.

– Scuze. Nu vreau să te deranjez.

– Nu mă deranjezi, am zis. Sau cel puţin aşa credeam. Uneori îmi era greu să fac diferenţa între încântare şi teamă. Un alt lucru care se desprinsese? Ai vrea să ne petrecem timpul împreună ziua?

Un moment de tăcere.

– Sigur, de ce nu? a zis el. Treci mâine pe la magazin. Ne vom preface că suntem turişti şi vom merge la carnaval.

Minunat. Eu şi Cal şi...

– Pot să le aduc şi pe prietenele mele, Ari şi Diana?

– Ari Madrigal? Frate, suferă atât de mult după Win! Sigur că poate veni.

Aşadar, aveam un plan. O dată.

Ne-am întâlnit cu Ari şi cu Diana la „Waters Hardware". Stăteau chiar la intrare, lângă un raft cu produse de curăţat, afişând aproape aceeaşi expresie de disconfort.

Am vrut să vină lângă mine, lângă casa de marcat, însă îmi dădeam seama că nu vor vrea, aşa că m-am dus eu la ele. Cal a sărit peste tejghea ca să mă urmeze şi aproape că a reuşit fără să cadă, însă s-a dezechilibrat din cauza săriturii şi a aterizat în genunchi în

faţa Dianei şi a lui Ari. Ne-am întins mâinile din instinct, încercând fie să îi împiedicăm căderea – prea târziu –, fie să-l ajutăm să se ridice.

– Au, a făcut el, zâmbit şi a sărit în picioare fără să îl ajute nimeni.

Diana i-a zâmbit, însă Ari se uita de parcă lipsa lui de coordonare ar fi fost un afront personal adus ei şi şi-a vârât mâna întinsă sub cotul celălalt.

– Putem pleca? a întrebat ea.

– Iisuse, Ari, ai zice că te fereşti de mine.

Markos Waters şi-a făcut apariţia din străfundul magazinului.

– Salut, Markos! a zis Ari.

Diana a făcut un pas înspre el, dar s-a oprit brusc când a văzut că nu se uita la ea.

Cal a vrut să îl pocnească pe Markos în braţ, dar l-a atins doar.

– Amice, haide cu noi, mergem la carnaval.

În afară de Cal, niciunul nu părea încântat de această idee. Ştiam că ar fi trebuit să apreciez generozitatea şi altruismul lui, însă a avea prieteni foarte buni însemna şi a te bucura că făceai parte dintr-un club exclusivist. Stricase totul invitând şi alte persoane.

– Ai găsit pe cineva care să-ţi dea banii ăia? a întrebat-o Markos pe Ari.

S-a aşternut o tăcere confuză, apoi toată lumea a început să vorbească în acelaşi timp:

– Bani?

– Nu-ţi bate capul.

– Ce bani?

– Haideţi să mergem.

– Ai plătit sau nu?

– Poate ar trebui să vorbim altădată despre asta.

– Se va aglomera dacă nu plecăm mai repede...

– Stai, de ce ai nevoie de bani?

Ari a ridicat tonul:

– Totul este în regulă. N-am nevoie de bani. Haideţi să plecăm!

A ieşit din magazin. Diana a aşteptat o secundă, mutându-şi privirea de la uşă la Markos şi înapoi, apoi Markos s-a întors în străfundul magazinului fără să zică nimic. Dezamăgită, Diana a urmat-o pe Ari afară, pe trotuar.

Cal m-a apucat de mână şi m-a tras înspre uşă.

– Haide! a exclamat el.

Eu m-am tras în spate, iar el a rămas pe loc.

– Nu ţi s-a părut ciudat?

– Cine... Markos?

– Da, şi faptul că Ari i-a cerut bani. Ştiai despre asta?

Cal a ridicat din umeri.

– Fiecare din noi are secrete.

– Dar este fratele tău.

– Nu le ţin evidenţa fraţilor mei. Tu ştii întotdeauna ce face sora ta?

Mi-am amintit de Mina la focul de artificii, cum a plecat atunci când îi spusesem să-şi vadă de ale ei. Poate Cal avea dreptate – ar trebui să mă aştept la mici surprize, chiar şi din partea celor mai bune prietene ale mele. Nu mi se părea în regulă, însă. Era impersonal şi dezamăgitor ca şi mâna lui care o ţinea pe a mea şi care era transpirată în ciuda aerului condiţionat din magazin.

Noi patru ne-am dus la carnavalul organizat în parcarea de la capătul străzii principale. Cal nu părea deranjat de faptul că Ari era ursuză şi iritată, iar Diana, retrasă şi abătută. Mi-a cumpărat un hipopotam de pluş după ce a ratat de cinci ori la aruncarea cu cercurile. Şi-a petrecut toată dimineaţa cu noi şi nu a flirtat cu alte fete.

Turiştii de la carnaval purtau haine viu colorate şi râdeau în hohote. Jocurile şi magazinele de suvenire erau aliniate la marginea parcării, iar în mijloc se aflau alte jocuri şi curse. Într-un capăt, se afla o sală de jocuri care avea câteva aparate vechi – *Skee-Ball, claw, pinball* –, iar în capătul celălalt, suficient de sus ca să se vadă oceanul, se afla „Whirlpool", o invenţie în formă de caracatiţă, care se învârtea în cerc şi dintr-o parte în cealaltă şi sus şi jos. Ne-am aşezat şi noi la rând. De obicei, în timpul acestor carnavaluri erau angajaţi pierde-vară sau rataţi, însă Cal îl cunoştea pe tipul care se ocupa de maşinărie şi ne-a promis că ne va băga fără să plătim.

Cal a întrebat-o pe Ari despre balet. I-a spus despre programul pe care îl va avea în toamnă în New York şi de audiţii şi unde aveau de gând, ea şi Jess, să locuiască. Eu stăteam lângă Diana.

– Eşti bine? am întrebat-o.

– Sunt bine, a răspuns ea.

– Pentru că la magazin mi-ai părut...

– Am spus că sunt bine, Kay.

– Markos e un nemernic, pe bune.

– Doar pentru că iubitul tău e un Waters asta nu înseamnă că îi cunoşti, a izbucnit ea, apoi s-a liniştit pe loc. Scuze. A fost îngrozitor.

– E în regulă, i-am spus. Nu îi cunosc.

– *Nu* e în regulă. N-ar trebui să spun astfel de lucruri. N-ar trebui să fii atât de îngăduitoare cu mine.

N-am spus: „Deci e vina mea când îmi spui lucruri urâte?" Am tăcut.

Am ajuns în faţă şi am intrat în vagonete. Deoarece mă aflam lângă Diana, ea şi cu mine am împărţit un vagonet, iar Cal şi Ari pe cel din spatele nostru.

– Uneori îmi doresc să termin odată liceul şi să plec, a spus Diana. Va fi un an ciudat.

– Voi fi aici.

– M-am gândit că poate-ar trebui să merg la internat. Să fiu singură o vreme.

O auzeam pe Ari în vagonetul din spatele nostru vorbind despre Baletul din Manhattan.

„... plecăm la 1 august şi am început deja să ne facem bagajele..."

– O fată din tabăra de echitaţie merge la o şcoală din Maine. Sau aş putea merge altundeva – undeva unde să nu mă cunoască nimeni.

„... vreau să studiez puţin metroul ca să nu mă rătăcesc în prima zi..."

Caracatiţa a început să se învârtă încet. La început a descris un singur cerc mare, apoi vagonetele noastre au început să se rotească complet. Bara vagonetului a început să scârţâie.

– Vrei să mă laşi aici.

– Of, Kay. Nu e asta. Vreau să văd cum e să te descurci pe cont propriu.

Vagonetele se învârteau acum, urcând şi coborând, iar metalul scrâşnea. În spatele meu şi în orice direcţie ne învârteam, auzeam ţipetele lui Ari.

– Spune-mi că n-o să mă părăseşti, am spus repede.

Puteam să jur că bara de protecţie se ridicase; am apucat-o strâns cu mâna, încercând să o împing în jos.

– Poftim? a strigat Diana.

Vagonetul nostru s-a scuturat; bara de protecţie a zdrăngănit. Am apucat-o pe Diana de mână. Era atât de uşor să se desfacă un şurub sau tipul de la panoul de control să aţipească, sau arcurile să ruginească şi să se rupă, sau firele electrice să se ardă. Le băgasem pe Ari şi pe Diana într-o maşinărie care putea provoca mult mai mult rău decât acel răcitor de pe plajă de care se lovise Diana.

– Trebuie să spui că nu vei pleca! am strigat eu.

– Nu ne putem da jos din vagonet pentru că a început deja să se învârtă!

Nu reuşeam să-mi ţin ochii aţintiţi la ea; vagonetul se mişca prea repede. Nu vedeam decât păr roşu şi cer albastru şi lumini puternice şi acel scârţâit de metal nefiresc de puternic când maşinăria a atins viteza maximă.

– Spune! Spune că n-o să mă părăseşti!

– OK, Iisuse! N-o să te părăsesc!

Am lăsat-o de mână şi am închis ochii. Maşinăria continua să se învârtă.

Pentru moment, nu am simţit că mă detaşez de sentimentele mele. Eram prea speriată.

Poate că nu mai gândeam logic, însă aveam o puternică senzaţie că, dacă Ari şi Diana continuau să mai vorbească despre planurile lor, vraja ar putea să le rănească doar ca să le ţină aici, cu mine.

După ce am coborât din caracatiţă, nimeni nu părea să observe că se schimbase ceva. Mă uitam la Ari şi la Diana şi la Cal, care se comportau normal, fără să ştie cât de aproape fuseseră de catastrofă.

Una era ca vraja să le facă pe Ari şi pe Diana să mă caute în mod regulat. Voiam să le protejez. Ţineam la ele, iar ele au ţinut cândva la mine. Voi fi alături de ele indiferent ce se va întâmpla. Dar Cal... el nu îşi dorise niciodată cu adevărat să fie în preajma mea. Vraja făcuse mai mult decât să îi dea un ghiont – îl împrăncise cu ambele mâini.

Acest gând nu îmi dădea pace. Le salvasem pe Diana şi pe Ari în caracatiţă şi le voi salva întotdeauna, deoarece eram prietene foarte bune, însă cu Cal era altceva. Adică, în primul rând, era neîndemânatic: va fi o ţintă foarte uşoară pentru vrajă. Într-o bună zi va cădea şi se va răni şi va fi din vina mea, deoarece nu îmi doream compania lui. Şi cel mai important, nici măcar nu îmi plăcea aşa de mult de el, iar Ari şi Diana nu păreau deloc impresionate de faptul

că reuşisem să „ies" cu el, ce-o mai fi însemnând şi asta. Fusese o idee proastă, de moment, să îi dau fursecul. Acum trebuia să îmi asum responsabilitatea.

În ziua următoare, când a sunat din nou la ora 2.30 dimineaţa, abia dacă puteam articula cuvintele.

A vorbit o vreme vrute şi nevrute, până când şi-a dat seama într-un final că nu mai răspundeam.

– S-a întâmplat ceva? m-a întrebat.

– Da, am început să răspund, dar nu îi puteam spune adevărul.

Că se afla într-un pericol oarecum necunoscut şi omniprezent din cauza mea. Că nu era conştient de ce făcea. Nu puteam risca să se rupă vraja şi să primească pedepse.

Trebuia să continui să răspund la telefon în toiul nopţii. Trebuia să merg în continuare la magazin şi să îl văd cum se împiedică de rafturile cu spray-uri pentru insecte sau cum calcă în greble. Trebuia să continui să fac ceea ce el credea că vreau să fac. Ceea ce vraja credea că vreau să fac. Ceea ce niciunul din noi nu îşi dorea deloc.

27

MARKOS

N-am cerut niciodată scuze unei fete câte scuze am fost nevoit să îi cer Dianei. Nu pentru că era supărată pe mine – nu era – ci pentru că mă simţeam eu foarte prost.

– Îmi cer scuze din nou. Nu ştiu ce-a fost cu mine. M-am comportat ca un nemernic.

Diana şi cu mine ne aflam la restaurant şi beam cană după cană de cafea lungită cu apă. Diana îşi ţinea privirea coborâtă, iar părul roşu îi acoperea faţa.

– Încetează, Markos! A fost o zi aiurea.

Am vrut să îmi întind mâna şi să îi dau părul după ureche, însă, în loc să fac asta, am cuprins cana cu mâinile, arzându-mă.

– Ar fi trebuit să vă însoţesc la carnaval. Ar fi trebuit să mă comport normal, la naiba.

– A fost prea ciudat. Fratele tău şi Kay...

Îl întrebasem mai târziu pe Cal dacă ieşea cu Kay, însă el a râs şi a zis că nu. Însă o însoţise la carnaval ca şi când nu ar fi fost cine ştie ce. De ce naiba nu puteam face la fel?

– S-o ia naiba pe Ari şi banii ei blestemaţi, am spus.

– Nu da vina pe Ari. Şi ea trece printr-o perioadă mai dificilă.

– Asta fac şi eu? Trec printr-o perioadă mai grea?

Diana nu a răspuns, ceea ce era în sine un răspuns. Trebuia să dau vina pe cineva pentru starea mea proastă, pentru că mă comportasem ca un cretin şi o găsisem pe Ari, „care trece printr-o perioadă grea". Nu eram eu dacă nu mă comportam ca un nemernic fără niciun motiv.

– Crezi că Ari a făcut rost de ei din altă parte? La bani mă refer.

– Mă îndoiesc.

Trecuse mai puţin de o săptămână de când Ari îmi ceruse cinci mii de dolari şi îmi mărturisise că folosise banii pe care i-i dădusem eu lui Win. Deşi îmi era ruşine să recunosc, acest lucru încă mă deranja. De fapt, aş fi spus-o în faţa oricui, nu şi a Dianei. Puteam să turui toată ziua despre asta, iar ea nu se supăra.

– Mă scoate din sărite! Crede că poate veni să-mi ceară aşa ceva. Crede că, dacă Win a iubit-o, eu îi datorez ceva.

– Altceva se petrece, a spus Diana.

– Cum ar fi? Dependenţă de jocurile de noroc? O investiţie proastă în imobiliare?

– Cred că a avut mare nevoie de ei. Poate e ceva legat de New York.

– Îi iei prea mult apărarea. Abia dacă a vorbit cu tine toată vara.

Diana a ridicat o sprânceană.

– Ştii care este motivul pentru care Ari şi cu mine am devenit prietene? Mi-a mărturisit asta cu câţiva ani în urmă. Am fost singura din clasa a patra care nu a întrebat-o niciodată nimic despre părinţii ei, dar care a fost mereu lângă ea. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să vorbească, iar mie îmi era mereu teamă să deschid subiectul, aşa că suntem prietene foarte bune de atunci.

– Nu... nu pare să-ţi mai fie teamă.

Diana mi-a aruncat o privire aspră, iar eu mi-am ţinut respiraţia şi m-am lăsat încet pe spate. Relaxat, odihnindu-mi braţele pe spătarul canapelei.

– Adică, nu ești cea mai rea interlocutoare din lume, am spus, străduindu-mă să îmi stăpânesc tremurul din voce.

Nu mă puteam abține să nu o privesc, iar apoi am căzut în acel abis întunecat, dispărând, dar într-un sens bun.

– Mulțumesc, a răspuns, însă vocea ei părea ciudată și distantă, ca un sonar subacvatic care țiuia în întuneric: Iată-mă! Iat-o!

Nu puteam scoate o vorbă.

Ne întâlneam în fiecare zi, de la focul de tabără, și încă nu o atinsesem. Ajunsesem în punctul în care nu mă mai păcăleam că nu mi-aș fi dorit. Uneori, când eram cu ea, o priveam cu atenție – orice parte, de fapt, cum ar fi un umăr – și intram de-a dreptul în stare de transă doar gândindu-mă la umărul acela; cât de fină era pielea, cei doi pistrui, cum umărul este aproape de gât și de gură și de sâni și ce gust ar avea sau cum ea ar tremura de plăcere dacă îl sărutam. Vreau să spun că eram dus. Nu mai gândeam. Eram disperat.

Dar n-am făcut nimic. Poate că asta înrăutățea situația. Poate acesta era și cazul tocilarilor care vorbeau doar despre jocuri video – poate că erau mereu „flămânzi", iar când ajungeau să vorbească cu o fată de-adevăratelea își doreau atât de mult să o atingă, încât nu mai erau în stare să scoată o vorbă.

Dar eu puteam să vorbesc cu ea – da, îndrugam verzi și uscate ca un idiot. Însă cu cât prelungeam momentul, cu atât mai mult îmi *doream* să o sărut, deși știam că nu o voi putea face niciodată. Prin urmare, în loc să fac ceva în această privință – fie să o sărut, lucru pe care eram aproape sigur că și-l dorea, sau să îi dau papucii și să îmi petrec timpul cu altcineva, ceea ce nu îmi doream eu – am continuat să o sun, să o aștept cu mașina, să ne uităm la televizor și să bem *smoothie*-uri.

Eram jalnic.

Şi... OK. Voi fi sincer, deşi ce voi spune e cel mai jalnic lucru. Nu este în întregime adevărat că nu o atinsesem. Nu s-a întâmplat nimic serios. Era seară, iar noi ne aflam în subsolul casei mele şi ne uitam la un film. Şedeam pe canapea unul lângă celălalt şi – nu-mi vine să cred că voi spune asta, vă rog să vă feriţi ochii – ne-am ţinut de mână.

NE-AM ŢINUT DE MÂNĂ. AM ŢINUT MÂNA MICUŢĂ, PERFECTĂ, FINĂ ŞI CALDĂ A DIANEI NORTH ÎNTR-A MEA.

LA NAIBA!

Am mers la restaurant, deoarece ştiam că, dacă rămâneam în subsolul casei mele şi o ţineam de mână, nu voi putea urmări filmul şi nu mă voi putea comporta altfel decât ca un laş nenorocit. Prin urmare, era mai bine să ieşim la restaurant, unde era normal să stai de vorbă.

Diana mi-a zâmbit. Un zâmbit timid care mi-a pus un nod în stomac, deoarece era, în mod neaşteptat, cea mai frumoasă expresie pe care o văzusem.

– În afară de Ari şi misterul legat de bani, cum a fost ziua de azi? m-a întrebat.

– Azi. Azi a fost oarecum bine. Nimic nou.

Voia să spună: cât de trist sunt azi, cât de mult îi duceam dorul lui Win.

– E nasol. Pentru că în zilele mai bune, mă simt vinovat. De genul: oare merit să mă simt bine, să-i ajut pe clienţi, să mă uit la televizor, să beau cafeaua asta?

– Meriţi, mi-a spus. Ce rost ar mai avea dacă nu ai avea voie să fii fericit din nou?

– Ce rost mai au toate? Cine spune că trebuie să se întâmple lucruri bune?

A amestecat cu paiul apa din pahar.

– Întotdeauna am crezut că fiecare persoană primește o doză fixă de bine și de rău. Că trebuie să existe un echilibru. Că pisica mea suferă de insuficiență renală pentru că mă distrez în weekend sau ceva de genul. Că e bolnavă nu pentru că e bătrână, ci pentru că... M-a privit, s-a înroșit și și-a coborât din nou privirea. Pentru că îmi petrec timpul cu tine.

– Nu m-am atins de pisică. Trebuia să fac o glumă sau să mă preling pe jos și să mor. Ea și-a dat ochii peste cap, o reacție normală. Dar știi toate tâmpeniile legate de teoria asta, nu?

– Știu și eu? E o chestie pe care o fac vrăjitoarele. Amestecă ce ți s-a dat, dar există întotdeauna un echilibru.

– E diferit de viața reală. Uneori lucrurile sunt foarte nasoale și nu se îmbunătățesc. Unii oameni n-au nicio grijă în lumea asta – nu există echilibru.

– Nu zic că nu sunt de acord cu tine. A mușcat paiul cu dinții și m-a privit. Dar ar trebui să-ți asculți inima. Win a murit, dar asta nu înseamnă că nu ai dreptul la fericire.

Mi-am băut cafeaua. Mi-am controlat mâinile, ca să nu mai tremure. Respiram normal. Mi-am plimbat privirea prin restaurant – doar ca să nu mă uit la Diana. Mi se părea ciudat că înainte nu o văzusem frumoasă. Trebuie să fi văzut doar parțial, ca și când m-aș fi uitat printr-o sticlă murdară. Acum era prea frumoasă. Și nu îmi păsa ce spunea. *Nu meritam* să fiu fericit.

Restaurantul era plin de oameni, iar pe majoritatea îi cunoșteam. M-aș fi putut duce la orice masă și să încep o conversație despre nimic, iar ei m-ar fi acceptat – ba nu, m-ar fi primit bucuroși la masa lor. Markos cel superficial s-ar fi putut ocupa de asta, fără să simtă nicio durere. Nu am fi fost nevoiți să vorbim despre lucruri serioase. Am fi putut inventa glume noi, în loc să le ducem dorul acelora pe care le știam deja. Aș fi putut s-o invit în oraș pe una

dintre fete. Uşor, deloc dureros. Nici nu mi-ar fi păsat dacă ne-am fi ţinut doar de mână.

Arunci, de ce mă chinuiam cu Diana, dacă nu credeam că trebuia să sufăr?

Simţeam că nu mai am aer înăuntru şi am scos câţiva dolari din buzunar.

– Trebuie să plec, am spus.

– Chiar? Dar suntem doar...

Mă aflam deja la uşă, ignorând saluturile de la celelalte mese şi ignorând-o pe Diana care mă striga. Când am ieşit în parcare, în noaptea umedă, am tras aer în piept de parcă m-aş fi înecat. Am simţit o presiune pe mână.

Era Diana. Fugise după mine. Mă ţinea de mână şi se uita la mine îngrijorată.

M-am îndreptat spre maşină, însă ea nu mi-a dat drumul. Când am ajuns acolo, am simţit că ameţesc. Eram prea ameţit ca să-mi pot scoate cheile din buzunar. Luminile felinarelor pâlpâiau şi am închis ochii.

Diana s-a postat în faţa mea, cu spatele la portieră, ţinându-mă în continuare de mână. Îi simţeam mirosul părului şi al trupului, îl simţeam prin straturile de haine care ne despărţeau. Şi-a vârât mâna cealaltă în buzunarul din faţă al blugilor mei, ca să scoată cheile. Mi-am ţinut respiraţia. Respiraţia ei, însă, a făcut să se mişte câteva fire din cămaşa mea. Ea era acolo. Chiar acolo. Între mine şi portiera maşinii. Iar eu eram ca o statuie – un bărbat închis într-un bloc de marmură, căruia îi fierbea sângele în vene, dar care nu avea forţa să spargă piatra şi să se mişte.

La naiba!

Durea aşa de tare! O durere care îmi amintea că eram viu.

Putea să se întoarcă în orice secundă şi să deschidă portiera, iar acea durere incredibilă va dispărea. Însă nu-mi doream acest lucru. Voiam ca durerea să fie permanentă.

Voiam să-i simt pulsul inimii în mână.

Bănuiesc că autocontrolul mă împiedica să o sărut. Îmi doream mai mult durerea decât o doream pe ea.

Apoi m-am gândit că, dacă mă aplecam în faţă, acel tip de durere – provocată de dorinţă – ar putea dispărea, lăsând locul altei dureri. Aceea provocată de regret, de remuşcări şi de prostia de a fi stricat ceva atât de minunat.

La asta mă pricep – să stric lucrurile.

Am inspirat, la fel a făcut şi ea, apoi m-am aplecat şi am sărutat-o, iar ea mi-a răspuns la sărut. Parcarea, maşina, restaurantul şi Win au dispărut într-o clipită. A fost un moment îngrozitor de perfect, tot ce îmi doream de câteva săptămâni încoace şi ce mă speria, începutul şi sfârşitul la un loc.

Ea mă săruta şi simţeam că zâmbeşte, iar durerea pe care mi-o pricinuia nu a dispărut, ci s-a intensificat.

28

ARI

Diana a dat buzna în camera mea chiar când îmi terminam încălzirea. Era la mijlocul lui iulie. Nu mai aveam mult timp la dispoziție, iar exercițiile nu mă ajutaseră prea mult în cele două luni de când apelasem la vrajă. Am încercat totuși să-mi fac curaj și să nu intru în panică. Uneori, dacă mă forțam, reușeam să vomez din cauza stresului. Însă preferam să fi fost bolnavă în toate acele zile la care renunțasem și să stau chircită pe podea, plângând.

Diana și-a aruncat geanta lângă patul gol și a început să se plimbe prin cameră, cercetând fiecare lucru în parte, de parcă în ultimii zece ani nu și-ar fi petrecut jumătate din timp aici. Comportamentul ei nu vădea fericire totală, dar nici tristețe. Părea să trăiască mai multe sentimente diferite deodată și nu știam dacă va râde sau va plânge, sau va țipa.

– Ești bine? m-a întrebat Diana. S-a uitat la mine, mijind ochii de parcă ar fi distins ceva la orizont.

Mi-am dus mâna la încheietura care mă durea îngrozitor.

– Sunt bine.

– Nu trebuie să fii bine.

Am râs.

– Uneori mi-aș dori ca oamenii să nu-și mai asculte sentimentele, să nu mai fie atât de grijulii și de empatici.

– Pot să fiu rece şi distantă.

– Da, vezi să nu. Ia încearcă.

Şi-a încrucişat braţele pe piept, uitându-se la mine încruntată, însă n-a reuşit să stea aşa mai mult de câteva secunde, apoi a izbucnit în râs şi s-a trântit pe pat.

– Care-i treaba? am întrebat-o.

Ea s-a cuprins cu braţele şi şi-a aţintit privirea în tavan.

– O să râzi de mine.

– Ba nu.

– Ba ai să râzi.

Mi-am ciupit pielea sensibilă din interiorul cotului. Proasta de Ari cea de altădată. Oare înainte râsesem de ea? În timpul anului petrecut cu Win, oare o necăjisem? O făcusem să se simtă prost? Oare îmi schimbasem comportamentul cât timp avusesem iubit, încât ea încetase să mai depindă de mine?

Îmi venea s-o omor pe vechea Ari. Cum îndrăznise să o trateze astfel pe cea mai bună prietenă a mea?! Cum îndrăznise să o facă pe Diana să creadă că nu îmi putea mărturisi totul?!

– Hai să încercăm, i-am zis.

Ea şi-a acoperit faţa cu mâinile şi a gemut.

– Nu ştiu dacă mă vei crede când îţi voi spune.

– Ce să-mi spui?

A inspirat adânc şi a zâmbit larg.

– Cred că Markos şi cu mine ne-am îndrăgostit, a mărturisit ea.

N-am râs. Nu-mi puteam mişca niciun muşchi din cauza şocului.

– Spune ceva, a zis Diana.

Am înghiţit.

– E... wow!

– Nu mă crezi.

Zâmbetul i-a pierit.

– Lasă-mă o secundă, Diana.

– Eu te-am crezut atunci când ai spus că eşti îndrăgostită de Win.

Am hotărât că merita să îmi dau cu părerea:

– Ei, hai, eu nu m-am trântit pe patul tău şi nici n-am declarat că suntem îndrăgostiţi unul de celălalt.

Zâmbetul nu i-a pierit de tot şi am ştiut că procedasem bine. Uneori, vechea Ari nu era atât de misterioasă pe cât credeam.

– Spune-mi ce s-a întâmplat, am îndemnat-o eu.

– Am petrecut mult timp împreună de la focul de tabără şi... A tăcut şi m-a privit, luând o mină serioasă. Ştii ce, nu. N-o să mă destăinui până nu primesc nişte răspunsuri. Markos mi-a spus despre banii pe care i-a dat lui Win şi pe care tu i-ai cheltuit. Ce-ai făcut cu ei? De ce ai nevoie de alţii? Ai probleme?

În cameră s-a făcut brusc frig şi am simţit un junghi în muşchii gâtului.

– Nu pot să-ţi spun.

– Haide, Ari! Înţeleg să nu-i spui lui Markos, dar mie poţi să-mi spui.

– Nu vreau să îţi faci griji în privinţa mea.

– Mai lasă-mă cu astea! E *normal* să-mi fac griji în privinţa ta. Asta fac prietenii. Dumnezeule, Ari! Iubitul tău a murit. Ai nevoie de bani... de mulţi bani. A ciupit plapuma care era întinsă pe pat. Spune-mi. Lasă-mă pe mine să decid dacă trebuie sau nu să-mi fac griji.

Odată, când eram în clasa a şaptea, după ce ieşiserăm de la şcoală, Diana şi cu mine ne-am oprit în drum spre casă să ne cumpărăm îngheţată, apoi am petrecut o oră pe plajă. Când am ajuns în cele din urmă acasă la Diana, doamna North a început să ţipe la noi. „Îmi fac griji în fiecare secundă când nu eşti aici", spusese ea, lucru care nouă ni se păruse atât de prostesc, dar şi... afectuos. Luni la rând am imitat-o ca să ne amuzăm, însă, de fiecare dată o făceam

cu o oarecare strângere de inimă, știind că râdeam pe seama doamnei North din teama că mie nu îmi purta nimeni de grijă așa cum o făcea ea.

– N-ai încredere în mine? m-a întrebat Diana.

– E grav, am spus.

Diana a încuviințat din cap. S-a aplecat în față așteptând, pregătită să mă înțeleagă și să mă susțină. Simțeam că mi se face greață, ca și când m-aș fi învârtit fără încetare.

Echo nu mai dăduse niciun semn de când vorbisem cu mama ei, vrăjitoarea – poate băgasem frica în ea. Sau poate își va face apariția și va da totul în vileag. Nu voiam să trăiesc cu o amenințare care mă urmărea, cu o răscumpărare pe care nu o puteam plăti.

În mintea mea era un talmeș-balmeș. Diana părea să se îndepărteze din ce în ce mai mult.

Diana și Markos erau îndrăgostiți. Eu nu fusesem niciodată îndrăgostită. Din câte îmi aminteam eu.

Diana îl iubea pe Markos. Nenorocitul îi va frânge inima, însă ea obținuse ceea ce își dorise mereu. Nu îmi ascultase sfatul – nu mai avea nevoie de mine. Avea părul roșu și păreri ferme, nu mai organizaserăm o seară de filme de mai bine de un an și fusese obligată să se împrietenească cu Kay, iar acum își făcea griji în privința mea.

Poate ar trebui să-i spun.

– Mi-am făcut o vrajă ca să-l uit pe Win. Cuvintele îmi veneau cu ușurință. Ca să nu mai fiu tristă, cred, iar acum nu-mi amintesc nimic despre el. Diana s-a dat înapoi de parcă o lovisem. Clipind rapid, m-a întrebat: Ce vorbești acolo?

– Nu mi-l amintesc pe Win.

Și-a pus mâna peste gură și a rămas uitându-se la mine. Nu se putea ghici ce gândea.

– Deci ai mințit toată vara.

Am respirat adânc.

– Da. A fost mai ușor... poate... Mi-era rușine. Nu știam de ce o făcusem pentru că nu-mi aminteam ce fusese atât de rău încât să mă determine la o așa decizie. Am crezut că îmi va fi mai bine dacă mă prefăceam.

Diana s-a ridicat și mă privea măsurând camera în lung și în lat.

– Ne-ai mințit. Nu *suferi*. M-ai evitat.

– Nu am știut ce altceva să fac.

– Ai fi putut să încerci adevărul.

– Ți-l spun.

– Atunci să mi-l fi spus.

Mergea prin cameră uitându-se oriunde numai la mine nu.

– Înainte să faci asta, atunci să-mi fi spus. După ce-a murit Win. Trebuia să-mi spui la ce te gândeai. Te-aș fi ajutat. Am fi vorbit. Te-aș fi ajutat să faci ce voiai. N-ai avut încredere în mine.

– Îmi pare rău, Diana.

A ridicat capul, părul mișcându-i-se într-o parte și în alta.

– Niciodată nu ai venit la mine cu o problemă. Te-ai dus la Jess sau la Win. Eu am fost mereu fraiera de Diana, umbra ta loială.

Îmi venea să plâng, dar nu am făcut-o. Mi-am apăsat degetele pe încheietura dureroasă.

– Nu este adevărat. Îți spun acum. Ție, nu lui Jess, nu lui Win. Am încredere în tine.

M-a privit de la distanță.

– Deci ai cheltuit banii lui Win pe o vrajă.

– Da. Diana refuza să mă privească. Nu îi puteam ghici expresia. Win trebuie să-i fi ascuns în dulapul meu, iar eu n-am știut de unde apăruseră acolo – abia mai târziu am aflat că erau ai lui și că îi primise de la Markos. Problema era că Win îi datora cuiva. Persoana respectivă mi-a spus că, dacă nu îi dau banii pe care i-i datora Win, va spune tuturor că nu mi-l mai amintesc.

Diana s-a întors către mine şi m-a privit cu asprime.

– Şi i-ai plătit?

Am oftat. Nu-mi amintesc să o mai fi văzut atât de furioasă pe Diana.

– Nu. Am urmărit-o... S-ar putea să mă lase în pace o vreme.

Ca şi când s-ar fi dezumflat, Diana s-a scurs pe podea lângă pat, furia transformându-i-se în disperare.

– Dumnezeule! Şi eu ce să-i spun lui Markos?

– Nu trebuie să-i spui nimic.

Ea şi-a ridicat privirea şi s-a uitat la mine cu ochi mari şi dezamăgiţi.

– Dar îi vei mărturisi chiar tu în curând, nu? Înainte să se întoarcă şantajista şi să te spună?

N-am răspuns, însă m-am mutat de pe scaunul de la birou pe podea, în faţa Dianei. Petrecuserăm sute de ore din vieţile noastre aici, în această cameră. Însă acum părea diferit, ca şi când înainte ne-am fi prefăcut, iar acum ne comportam firesc.

Diana n-a mai zis nimic multă vreme. Stătea cu capul rezemat de salteaua patului şi se uita la tavan. Mi-am ridicat şi eu ochii, încercând să îmi dau seama la ce se uita, însă nu era nimic acolo.

– Poate pe Win nu ţi-l mai aminteşti, a zis ea într-un final, dar trebuie să-ţi aminteşti că tu şi Markos eraţi prieteni. Îi făceai zile fripte, dar eraţi prieteni. Cred că îţi simte lipsa. Şi nu e corect să îl minţi.

I-am luat mâna şi i-am ţinut-o într-a mea, cu toate că şi-a coborât privirea dezgustată.

– Te rog spune-mi că mă ierţi, Di. Te rog!

Ea se holba la mâna mea. Apoi, după o vreme, a dat din cap.

Am dat şi eu din cap.

– Îi voi spune şi lui Markos în curând. Promit.

Însă dacă îi spuneam lui Markos, trebuia să le spun tuturor, iar fata de odinioară – balerina, iubita, fata cea bună – va dispărea, lăsând locul acestei mincinoase odioase. Atât de odioasă eram, încât cea mai bună prietenă a mea abia dacă suporta să îmi mai vorbească sau să mă privească. M-am gândit că, dacă îi mărturiseam adevărul Dianei, vom fi din nou apropiate, aşa cum fuseserăm mereu. Însă văzându-mă prin ochii ei – imaginându-mi expresia de pe chipul celorlalţi, pentru totdeauna...

Nu credeam că voi fi în stare.

29

KAY

Nu ştiam dacă voi fi în stare să mă despart de cineva. Cea mai mare parte din viaţa mea încercasem să îi fac pe oameni să rămână. Nu îmi puteam imagina cum era să îi spui cuiva să plece; mi se părea imposibil de greu, în ciuda faptului că nu Cal mă alesese pe mine. Prin urmare, am hotărât să merg la vrăjitoare şi să o rog să desfacă vraja. Astfel nu mai eram nevoită să vorbesc cu el sau să îmi mai fac vreodată griji în ceea ce îl privea.

Într-o seară, târziu, când i-am auzit pe părinţii mei pornind televizorul în camera de zi, m-am furişat în antreu unde îşi lasă mama geanta de obicei. Am scos portmoneul cu imprimeu de piele de crocodil şi am extras cu grijă cardul negru AmEx. Dacă se va uita pe extrasul cardului – ceea ce nu face de obicei – va presupune că în luna aceea a cumpărat mai mult îngrăşământ sau pământ, sau mai ştiu eu ce.

Am vârât cardul în buzunar şi tocmai puneam portmoneul la loc în geanta mamei când Mina şi-a făcut apariţia în prag, în spatele meu.

– Ce faci? m-a întrebat.

– Bani de pizza, am răspuns. N-o să se supere.

– Tocmai ai luat cina.

– Pentru mâine.

Mina m-a privit bănuitoare, dar n-a mai zis nimic.

Bătrâna vrăjitoare care îmi dăduse fursecul nu era acasă.

– Mama ta e acasă? am întrebat-o pe fata care mi-a deschis uşa, deşi nimeni nu se putea ascunde în cocioaba aceea.

– Nu este disponibilă, a răspuns ea.

– Păi, când o să fie?

Fata şi-a încrucişat braţele pe piept.

– Depinde.

– Mie nu mi-e de ajuns. Sunt un client fidel.

– Zău? Ai bani?

– Bineînţeles, i-am răspuns.

Fata m-a analizat din cap până-n picioare, trecându-şi privirea peste şlapii mei verzi-gălbui, peste rochiţa de plajă şi părul lung şi desfăcut. Era o ţinută perfect normală, mai ales în comparaţie cu haina ei neagră şi prăfuită de motociclist şi coafura asimetrică. Nu ştiu ce căuta, dar se pare că găsise.

– Dacă ai bani, pot să te ajut eu, a zis fata. Văzându-mi privirea neîncrezătoare, ea a adăugat pe un ton relaxat:

– Sunt vrăjitoare.

Am privit-o mirată. Părea să fie de vârsta Minei.

– Chiar?

Fata s-a lăsat pe spate, bătând cu unghia neagră în cadranul uşii.

– Am intrat în branşă la treisprezece ani, a zis ea. Vrei sau nu o vrajă?

Am urmat-o prin camera de zi înghesuită şi m-am aşezat la masa din bucătărie. Ea se foia prin bucătărie, pregătind ceaiul. Am scos din buzunar cardul negru AmEx şi l-am aşezat între noi, pe masa ciobită.

Ea a aruncat o privire şi a râs, deşi părea cam tristă.

– Ce vrei să fac cu ăsta? A luat cardul şi l-a învârtit între degete. Nu-mi vine să cred că ţi-am spus că sunt vrăjitoare degeaba. Aici nu eşti la „Barneys". Acceptăm numai numerar, domnişoară Lila Charpal.

– Mă cheamă Kay, am spus. I-am smuls cardul din mână, apoi mi-am încrucişat braţele pe piept, umflându-mi nările. Este atitudinea pe care mama o ia în faţa vânzătoarelor şi a doctorilor atunci când nu primeşte răspunsul pe care îl vrea, plus că îmi masca stânjeneala. Pot face rost de bani.

– Nu lucrez pe rate. Cel puţin, nu pentru tine.

– Nu ştiu ce e aia rată, dar o să-ţi dau bani. Dacă ştii, într-adevăr, să prestezi.

S-a aşezat la masă în faţa mea, ţinând cana în mâini.

– Ce-ţi trebuie?

I-am povestit despre vrăjile mele: despre cea pentru frumuseţe şi apoi despre cea pentru prietenie, că le-am dat fursecurile celor două prietene ale mele şi unui băiat, dar că nu mai voiam ca el să fie vrăjit.

Fata – vrăjitoarea – asculta şi îşi bea ceaiul.

– Există două metode, a spus fata după ce am terminat. Nu îmi spusese cum o chema, iar eu n-aveam de gând să o întreb. Prima este să accepţi o altă vrajă care să anuleze efectele vrăjii-cârlig. Nu e reversibilă – nu vei reveni la normal – seamănă mai mult cu un alt strat de vrăji care se adaugă peste celelalte pe care le ai deja.

– Ce fel de strat?

– Dependenţa trebuie să ştie cine eşti ca să se poate prinde de ceva. Prin urmare, vraja asta o să te facă oarecum... invizibilă. Nu invizibilă la propriu. Doar că oamenilor care nu te cunosc cu adevărat sau cărora nu le pasă de tine le va fi mai greu să observe. Îi va afecta pe toţi, nu numai pe iubitul tău.

M-am cutremurat. Părea îngrozitor şi nu puteam risca să le pierd pe Diana şi pe Ari.

– Care-i cealaltă metodă?

– E puţin mai grea. Voi fierbe ceva ce va trebui să îi pui lui în mâncare pe ascuns. O vrajă care să îl deconecteze de tine şi să rupă dependenţa.

– Îmi convine.

– E periculos. Nu sunt convinsă că va funcţiona. Vrăjile au un sistem de autoapărare. Nu vor să fie rupte.

Semăna cu avertismentul obişnuit pe care mi-l dăduseră vrăjitoarele de fiecare dată când apelasem la o vrajă.

– Ştiu.

Vrăjitoarea a rânjit, dar nu pentru că era amuzată.

– N-ai de unde să ştii la ce vrăji a mai apelat el în trecut – n-ai de unde să ştii ce reacţii vor apărea. Plus că, dacă nu am grijă, vraja iniţială m-ar putea ataca şi-atunci voi fi, probabil, descoperită, iar mama şi cu mine vom rămâne în închisoare până vom înnebuni şi vom muri.

Am ridicat din umeri.

– Tu ai ales să intri în branşă.

Mi-a aruncat o privire fulgerătoare şi a clipit repede.

– Eu i-am salvat viaţa mamei. Tu ce naiba ai făcut?

– Mă refeream la faptul că ai ştiut ce riscuri îţi asumi când ai acceptat să faci asta, nu?

– Desigur, am ştiut că e o chestie ilegală şi că vom face închisoare pe viaţă dacă vom fi prinse. Însă mai ştiu că guvernul nu o lasă pe mama să îşi trăiască liniştită bătrâneţile. Am mai ştiut că legal ar fi să o văd pe mama cum se ramoleşte şi cum moare încet, zi după zi. S-a aplecat în faţă, proptindu-şi coatele pe masă, iar părul negru i-a căzut în ochi. Mulţi oameni zic că e mai bine ca vrăjitoarele să se stingă.

– Eu nu mă număr printre ei, am spus.

– Pentru că tu te-ai folosit de noi. Dar știi ce înseamnă, de fapt, „să te stingi"? Nu se petrece în tihnă, ca și cum vrăjitoarele ar închide ochii rând pe rând și ar trece în neființă. Mama și celelalte vrăjitoare de vârsta ei vor avea parte de o moarte *oribilă*. Vor muri fără să știe cine sunt. Nu își vor mai recunoaște familia. Și asta doar pentru că oamenii se tem brusc de ceva ce există de când s-a înființat societatea.

Mi-am strâns mâinile sub masă. Toată această discuție despre moarte mă făcea să mă gândesc la Mina și la umbra morții care o urma pretutindeni. Dar nu voiam să mă gândesc la Mina; mă aflam acolo ca să scap de Cal.

– Am venit pentru vrajă, atâta tot.

A schițat un zâmbet, lăsând să se vadă dinții foarte albi.

– Toată lumea vrea vrăji. Sunt folositoare vrăjitoarele, nu? Ce-o să vă faceți când vom muri cu toatele?

– Care-i problema ta?

– Ți-am spus. N-ai ascultat?

– De ce-mi spui mie toate astea? N-am cum să te ajut.

Vrăjitoarea a ridicat din umeri.

– Poate m-ai prins într-o zi proastă. Sau poate că încep să înnebunesc.

Nebună sau nu, aveam nevoie de ea.

– Uite care-i treaba, i-am spus, începând să mă agit. N-am venit aici ca să mă îmbogățesc sau să rănesc pe cineva, sau să fac ceva rău. Nu mă aflu aici pentru că îmi pasă de tine sau de situația în care te afli. N-o să te părăsc și îți promit că o să-ți plătesc. Încerc să fac un lucru bun. Mă îndoiesc că prietenul meu Cal își dorește să rămână în continuare vrăjit.

– Cal? Echo și-a îndreptat umerii. Sper că nu pe Cal *Waters* l-ai vrăjit.

– Ba da. Ce-i cu asta?

Şi-a coborât umerii, încruntându-se.

– Dacă accepţi să iei tu vraja ca să anulezi complet dependenţa lui de tine şi dacă îmi vei aduce banii, atunci îmi voi asuma riscul, dar altfel...

– Ce? De ce nu faci chestia cealaltă, să rupi vraja în care se află Cal?

Se juca cu vârful unei unghii de pe care se dusese lacul negru.

– După cum ţi-am spus, e prea riscant.

– Credeam că eşti o vrăjitoare dată naibii. Ţi-e frică?

Vrăjitoarea mi-a aruncat o privire duşmănoasă şi s-a ridicat în picioare.

– Găseşte pe altcineva care să facă treaba asta pentru tine, a spus ea.

M-am lăsat condusă spre uşa de la intrare, trecând pe lângă măsuţa pătată cu cafea şi plină de ceşti de ceai, pe lângă runele scrijelite pe pereţi şi pe lângă canapeaua dărăpănată, aşezată în mijlocul camerei.

Aveam senzaţia că ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult, să îi ofer mai mulţi bani sau să spun ceva drăguţ, însă întreaga experienţă mă storsese de puteri. La fel de stoarsă de puteri era şi Mina când se întorcea de la programările cu doctorii, chiar dacă aceştia nu făcuseră nimic decât să stea de vorbă.

– Hei, a zis vrăjitoarea, aruncând o privire precaută spre stradă. Ai spus că vrei să faci un lucru bun. Ia tu vraja ca să recreezi echilibrul. Eliberează-i pe ceilalţi.

Ce se va alege de mine dacă toţi vor fi eliberaţi? Aş ajunge într-o situaţie mai gravă decât cea dinainte. Singură. Invizibilă.

Nu. Va trebui să aleg calea mai grea.

30

MARKOS

Simţeam cum vibram. Parcă un fir de curent electric îmi trecea prin piele şi dacă mă atingea cineva era aruncat la un kilometru depărtare. Uneori simţeam vibraţia în faţă. Alteori în piept, în mâini sau în alte locuri.

Diana.

Mă cuplasem cu multe fete înaintea ei – nu la fel de multe ca fraţii mei, după cum le plăcea să-mi reamintească mereu, dar cu câteva. Uneori, acele fete îmi rămâneau în minte din motive necurate; alteori, mă cuplam cu aceeaşi fată de mai multe ori, deoarece era convenabil sau pentru că avea un corp frumos, sau o atitudine nebunească. Însă nu mă trezisem niciodată în dimineţile următoare cu acel sentiment. Că eram plin de viaţă.

Acea vibraţie nu a dispărut, deşi mi-am petrecut toată ziua la magazin făcând copii după chei şi arătându-le clienţilor unde ţineam burghiele. În momentele de respiro – care nu prea existau –, ne trimiteam mesaje.

„De câte piuliţe să tot ai nevoie?!?!

Asta ar trebui să fie o replică seducătoare?

Nu e nevoie să te seduc, te am deja.

Zău? Am uitat complet!

Eu, nu.

Da. Nici eu.
Trebuie să mă duc să-l ajut pe tipul ăsta cu motorul.
Pare distractiv. Mă suni mai târziu?
Mi-e dor de tine.
Şi mie.
Scârbos.
Tu eşti scârbos."

Iar când nu făceam asta – când clienţii se plimbau prin magazin, iar Diana avea grijă de copii – vorbeam singur. Sau, mă rog, nu singur, deoarece îmi răspundea vocea lui Win, cea pe care o auzeam de câteva săptămâni bune. Ştiam că era o nebunie şi că trebuia să încetez să mă mai prefac, însă era mai uşor să las acea voce să vorbească decât să încerc să o fac să tacă.

„– Ea glumeşte, dar are dreptate. E dezgustător.
– De ce?
– Sunt Markos Waters.
– Şi?
– Şi o las pe fata asta să pună stăpânire pe mine.
– E minunată.
– Da.
– Te ascultă. Te înţelege.
– Da.
– Şi sărutul.
– Da.
– Da.
– Dar nu pot fi acel băiat.
– De ce?
– Pentru că nu-mi stă în caracter.
– Asta e o scuză jalnică, Markos. Dacă aş fi în viaţă, ţi-aş trage o mamă de bătaie."

M-am gândit la Ari şi la Win împreună. În copilărie, eram eu şi cu Win, Win şi cu mine. În ciclul gimnazial, eu am început să ies cu fete, însă relaţia noastră nu s-a schimbat. Apoi în liceu, am fost eu, Win şi Ari. Sau „eu-de-unul-singur" şi uneori „Win-şi-Ari". La început, mi s-a părut enervantă, pentru că nu prea înţelegeam: nu era o fată oarecare, era cineva care îl schimbase complet pe Win. Nu în rău. Era mai ferm în preajma ei, mai decis, mai categoric. Era mai prezent. Scotea ce era mai bun din el, era mai *implicat*. Ari era ca un amplificator al lui Win.

Odată ce am înţeles asta, persoana ei nu m-a mai deranjat. O plăceam. Nu aşa cum o plăcea Win. Ci ca pe o amică. Era de treabă.

În ceea ce îl privea pe Win, însă... Mă speria faptul că o persoană pe care o cunoşteam atât de bine – chiar mai bine decât îi cunoşteam pe fraţii mei – se putea schimba atât de mult doar aflându-se în preajma altei persoane. „Eu nu mă voi schimba niciodată, îmi ziceam. Mă cunosc."

Ha! Ha!

Aranjam paleta de culori, când vrăjitoarea mamei s-a înfiinţat lângă mine. Primul meu gând a fost acela că va începe să ţipe la mine din cauza celor şase mii de dolari pe care îi furasem, însă nu avea nicio logică. Asta se întâmplase cu câteva luni în urmă, iar mama îi plătise cu siguranţă, fără să îi spună că îi luasem eu. Apoi am început să devin paranoic, gândindu-mă că le-ar putea spune tuturor că mă gândeam la Diana şi la Win şi la Ari şi că va începe să-mi dea sfaturi specifice unei vrăjitoare bătrâne.

– Markos Waters? a întrebat ea.

Era o bătrână masivă. Mirosea a ace de brad şi a pământ de pădure. Avea ochii prea mari şi clipea prea des ca să se poată concentra corect.

Eu am dat din cap. A luat o paletă de culori şi a analizat-o cu atenţie. Oarecum visătoare şi înfometată, ca şi când ar fi citit un meniu.

– Pot să vă ajut? am întrebat-o.

M-a analizat din cap până-n picioare, de parcă aş fi fost o paletă de culori.

– Îmi pare foarte rău pentru pierderea suferită.

Corect. Deşi era vrăjitoare, putea face şi pe bocitoarea. „Schadenfreude." Se traducea astfel: Oamenii se prefăceau că le părea rău când, de fapt, se simţeau uşuraţi şi oarecum fascinaţi de cum arăta un chip îndurerat de pierderea suferită. „Cum a reuşit să treacă peste asta şi să-şi vadă mai departe de viaţă? se întrebau ei. E complet schimbat faţă de noi acum."

– Eşti un prieten bun. (De unde ştia asta?) Părea a fi genul de persoană pe care să n-o uiţi niciodată. (De parcă aş fi avut de ales.) Păcat că nu toţi prietenii lui fac asta. (Stai – poftim?)

– Despre ce vorbiţi?

Vrăjitoarea şi-a acoperit gura cu paleta de culori, însă mi-am dat seama că zâmbea, deoarece îi vedeam colţurile gurii.

– Nu ţi-a spus. Desigur. Ciudat, ciudat. Fata aia – balerina.

Abia se abţinea să nu râdă.

– Ce-a făcut Ari? am întrebat.

– Îţi voi spune. Ai răbdare. A inspirat adânc şi a muşcat partea laterală a paletei de culori. Ce voiam să-ţi spun? Ah, da. Dansatoarea l-a uitat pe Win. L-a şters din minte. Ce prostie, o vrajă ca să uiţi.

Şi-a scos paleta de culori din gură, a aşezat-o înapoi pe raft şi m-a bătut uşor pe braţ.

Mi-a dispărut din trup toată vibraţia.

Abia dacă i-am simţit mâna.

Apoi am rămas singur. Eu şi cu paleta de culori. S-a auzit clopoţelul de la intrare. S-a pornit aerul condiţionat.

Am apucat raftul din metal din faţa mea şi l-am tras. Paletele de culori s-au împrăştiat pe jos. Le-am ocolit şi am ieşit pe uşă afară.

Telefonul mi-a vibrat. Un alt mesaj.

Am atins ecranul cu degetele tremurânde. Am găsit numărul Dianei. Am ascultat cum sună. Pauzele dintre apeluri mi s-au părut interminabile.

Când a răspuns, am auzit strigăte de copii în fundal.

– Alo? Ari a plătit o vrăjitoare ca să-l uite pe Win. Nu şi-l mai aminteşte.

Preţ de o secundă, n-am auzit decât strigătele copiilor. Cred că niciunul din noi nu a respirat. Apoi Diana a oftat.

– E aiurea. Dar mă bucur că ţi-a spus într-un final.

– Poftim?! Nu ea mi-a spus – ce vrei să zici cu „ţi-a spus într-un final"? Am simţit cum pălesc şi m-am aplecat în faţă. Îmi simţeam capul atât de greu, încât am căzut în genunchi. Ţi-a spus. Ai... ai ştiut.

– Mi-a spus acum câteva zile. Nu mi-a venit să cred. M-am înfuriat atât de tare, Markos! M-a minţit...

– *Tu* m-ai minţit. M-ai minţit în faţă. Mi-ai spus s-o sun, la naiba!

Am început să ţip, stând în genunchi în mijlocul trotuarului, turiştii despărţindu-se ca nişte valuri ca să mă poată ocoli. Aerul din jurul meu era încărcat, otrăvitor.

– Am vrut să-ţi spun, dar mi-a promis...

– Iar tu ai crezut-o? După ce ţi-a spus ce-a făcut, tu ai mai crezut-o?

– Markos, îmi pare atât de rău...

– Să nu mă mai suni niciodată. E ultima oară când mai vorbesc cu tine, ticăloasă mincinoasă!

Am apăsat pe ecranul telefonului ca să închid. Am primit un telefon, apoi câteva mesaje. Inima îmi bătea cu putere, gata să sară pe trotuar. Simţeam că nu mai am aer. Am inspirat adânc.

Când am reuşit să-mi controlez mâinile, care îmi tremurau, am închis telefonul.

Am pornit-o spre „Sweet Shoppe", unde lucra Ari, dar m-am oprit. Ştiam că, dacă îi vedeam faţa, se va întâmpla ceva îngrozitor. O parte din mine voia să o rănească, să o învinețească, să o fac să simtă o parte din durerea de care se descotorosise atunci când îl ştersese din minte pe cel mai bun prieten al meu. Furia pe care o simţeam mă speria. O altă parte din mine credea că voi ceda nervos. Nimic din toate astea nu mă ajutau, oricum.

Nimic nu mă ajuta. Deloc.

Win şi cu mine am făcut atât de multe lucruri împreună, încât eu mă gândeam că eram în siguranţă, deoarece Ari avea o memorie bună. Însă acum, mai rămăsesem doar eu. Doar eu mi-l mai aminteam pe Win. Tot rahatul ăsta – toată faza asta cu „să treci peste" – doar eu trebuia să-l îndur. Nu mai puteam scăpa de durere acum, nu voi mai putea trece niciodată peste ea. Nu când rămăsesem singurul care putea păstra vie amintirea lui Win.

O clipă stăteam în faţa magazinului de bricolaj, iar în clipa următoare eram acasă. Pe verandă aştepta o fată. Iniţial, am crezut că era Diana şi a fost cât pe ce să o iau la fugă. Însă fata avea părul negru, nu roşu ca al Dianei, iar când m-am apropiat, am recunoscut-o pe prietena Dianei şi a lui Ari care apelase la vraja pentru înfrumuseţare – Kay. Katelyn. Ceva de genul. N-are importanţă.

Când m-a văzut, şi-a încrucişat braţele peste pieptul frumos, însă când m-am apropiat, s-a relaxat. Mă gândeam ce să-i spun ca să o fac să plece cât mai repede, însă nu-mi venea nimic în minte. Aproape că auzeam vântul cum îmi vâjâie pe la urechi. Sau era un vuiet?

– Salut. Îl caut pe Cal, a zis ea.

M-am oprit la câțiva metri de ea. Stătea între mine și ușă. Însă nici în casă nu era mai bine decât afară.

– Ești în regulă? m-a întrebat Kay. Nu arăți prea bine.

– Atunci înseamnă că nu mă simt bine. Mi-am vârât mâinile în buzunar ca să nu mai tremure. Totul mi se părea imposibil de îndepărtat. Pun pariu că și tu știi. Că doar voi trei sunteți prietene atât de bune.

– Ce să știu?

– Că Ari a luat o vrajă ca să îl uite pe Win. Că doar se preface că este copleșită de durere. I-a spus Dianei... n-ai știut?

Kay a căscat gura, iar pe chipul ei frumos a apărut o expresie de durere care era la fel de mare ca și monstrul care mă devora pe mine pe dinăuntru.

– M-a mințit?

– A mințit pe toată lumea.

– Dar... sunt prietena ei cea mai bună.

Eu am râs, iar ea s-a dat în spate de parcă aș fi scuipat-o. Nu era o persoană rea și nu îmi făcuse nimic, însă simțeam nevoia să mă descarc cumva, altminteri se aduna în mine.

– Uite care-i treaba, am o grămadă de rahaturi pe care trebuie să le rezolv și n-am timp să stau la taclale cu tine, așa că dispari din fața mea!

Expresia de uimire i-a dispărut și a afișat din nou acea mască frumoasă, pe care o purta de obicei. Însă îmi dădeam seama că furia și durerea încercau să-și facă loc, amenințând să iasă la suprafață.

– Am venit să mă întâlnesc cu Cal, a zis ea.

– De ce?

– Pentru că... suntem prieteni.

Am râs din nou.

– Ai impresia că sunteți iubiți sau ce?

– Poate că suntem iubiţi.

– Da, vezi să nu. Băieţii Waters nu se implică. Nu ştiai asta?

S-a apropiat. Cât de mult s-ar fi putut apropia o fată din seara petrecută cu Diana în parcarea restaurantului – însă ea nu era Diana. Fata asta avea părul negru şi mătăsos, o faţă şi un corp frumos, însă nu simţeam nimic pentru ea. Era ca o „zonă moartă", unde nu aveai semnal la telefon sau ca o limbă de gheaţă în mijlocul oceanului.

– Nu te simţi câteodată ca o escroacă patetică? am întrebat-o. Pentru că toată lumea ştie că ai apelat la unele vrăji. Crezi că nu ne amintim cum arătai înainte?

Ea s-a înroşit din cauza furiei sau a umilinţei, iar asta i-a îmbunătăţit, de fapt, înfăţişarea falsă. M-am cutremurat – nu din cauza roşeţii ei, ci din cauza a ce eram în stare să îi fac cuiva.

Eu eram cauza.

– Tu eşti escrocul, a zis ea. Că te străduieşti atât de mult să faci să pară că nu îţi pasă.

M-am strâmbat.

– Câtă înţelepciune!

– Te comporţi ca un nemernic cu mine pentru că eşti supărat pe Ari.

– Sunt supărat pe Ari, dar poate că nu-mi place nici de tine.

– Nu te-ai comporta aşa cu mine dacă ai şti ce pot să fac, a zis ea.

Am râs.

– Oh, minunato şi teribilo, scuteşte-mă!

– Mai *taci* odată! a strigat ea.

Apoi s-a aplecat în faţă şi m-a sărutat.

Ar fi trebuit să mă înfurii. Să o împing. Să-i spun că nu dovedea nimic dacă mă săruta. Că tot escroacă rămânea, iar eu tot aveam s-o urăsc. Ar fi trebuit să-i spun ceva şi mai necruţător ca să o strivesc complet.

Însă eram prea gol pe dinăuntru ca să mă înfurii.

În vreme ce eu mă înfuriam, Ari nu simțea nimic.

În vreme ce eu sufeream, Ari nu simțea nimic.

În vreme ce eu încercam să intensific durerea, Ari nu simțea nimic.

În vreme ce eu încercam să găsesc logica, Ari nu simțea nimic.

Nimic nu o va afecta așa cum mă chinuia pe mine moartea lui Win.

Acum nu mai simțeam nimic. Sau poate că această trăire însemna totul, ca și albul pe care îl formau toate culorile combinate.

– De ce-ai făcut asta? am întrebat-o.

Kay a ridicat din umeri. Am apucat-o de braț, am tras-o mai aproape și am sărutat-o cu patimă. Mi-a răspuns la sărut.

– Vei regreta asta, a zis ea după ce buzele noastre s-au dezlipit.

– Abia aștept, i-am răspuns.

Nu-mi păsa de ea – nici măcar nu o plăceam –, ce se petrecea nu avea importanță. Nu eram ca Win, să rămân cu aceeași fată pentru totdeauna. Eu eram eu, legendarul Markos Waters, unul dintre băieții fără griji ai familiei Waters, sufletul petrecerilor. Mi-am reluat rolul cu ușurință. Era mai ușor decât să mă înec.

După ce a plecat Kay, mi-am pornit telefonul și i-am trimis un mesaj lui Ari că, dacă o voi vedea, o voi omorî, apoi am blocat numărul Dianei și am șters toate mesajele primite de la ea. M-am așezat în fața televizorului cu o sticlă de Jack Daniels, hotărât să mă îmbăt criță. Asta este o metodă temporară, normală, „nevrăjitorească" de a-ți șterge amintirile otrăvitoare și chinuitoare.

PARTEA a III-a

· prețuri ·

31

KAY

Am plecat schimbată de la casa familiei Waters. Lumea era schimbată. Mi se părea că se întunecase în miezul zilei, aerul mirosea a toamnă, iar cerul parcă îmi căzuse pe umeri.

Eram schimbată şi pe dinăuntru. Mă dusesem să văd ce făcea Cal, să îmi îndeplinesc datoria faţă de vrajă. În loc să fac asta, îl sărutasem pe fratele lui.

Markos fusese atât de furios! Şi atât de *răutăcios!* Am vrut să-l sărut ca să-i dovedesc că, de fapt, nu credea că sunt o escroacă mincinoasă urâtă. Sau cel puţin, să-i dovedesc că era la fel de rău ca mine şi că amândoi ştiam asta.

Într-un final, nu am reuşit să-i dovedesc nimic lui Markos. Doar să-mi dovedesc mie ce fel de persoană eram.

Una rea. O persoană pe care cele mai bune prietene ale ei o urau şi faţă de care aveau secrete – şi din motive întemeiate, doar că ele nu ştiau asta.

Asta era problema în ceea ce privea „relaţia" mea cu Cal. Eram de acord cu Markos; eram de acord cu Diana şi cu Ari: locul meu nu era lângă o persoană veselă şi sociabilă aşa cum era Cal. Mă cunoşteam prea bine pe dinăuntru, ca să ştiu că nu aveam stofă de iubită. Nu. Meritam să fiu jignită de către Markos, să fiu

dispreţuită, să fiu dată la o parte când totul va lua sfârşit. Asta eram eu cu adevărat.

O persoană care era nevoită să apeleze la vrăji ca să-şi păstreze prietenele.

De la Markos m-am dus pe jos până acasă la Ari. Mi-a deschis uşa îmbrăcată în costumaţia de balet – colanţi, costum mulat, bolero gri –, însă nu părea epuizată sau transpirată. M-a poftit în casă şi am rămas tăcute preţ de cinci minute pe canapeaua ei de la subsol. Era îngândurată şi privea în gol. O auzeam pe mătuşa ei cântând fals, în timp ce se foia de colo-colo sus, în bucătărie.

– Azi am o zi cam proastă, Kay, a zis Ari după o vreme. Poate-ar fi mai bine s-o lăsăm pe altădată?

– De ce e proastă?

– Pur şi simplu e... proastă.

– Haide, spune-mi!

– Aş prefera să nu vorbesc despre asta.

– De ce? am întrebat eu. Mi-am cufundat spatele într-un colţ al canapelei şi mi-am vârât călcâiele între două perne. Eşti tristă din cauza lui Win? Pentru că nu e bine să ţii în tine, Ari! Ar trebui să vorbeşti mai des despre el. Împărtăşeşte cu noi câteva dintre acele amintiri preţioase.

Privirea ei era goală, ca o casă de pe plajă părăsită pe timpul iernii.

– Aşadar... ai aflat.

– Da, am aflat.

– Cum?

– Mi-a spus Markos.

– De când vă întâlniţi toate cu Markos în lipsa mea?

Simţeam cum mi se aprind obrajii.

– Cum adică, toate?

Ari şi-a apăsat cearcănele de sub ochi cu podul palmelor.

– Diana crede că formează un cuplu. Că se iubesc.

– Cine?

– Markos şi Diana.

– Ei lasă-mă! am zis. Ari a ridicat din umeri. Mie nu mi-a spus nimic!

– Îmi pare rău că n-ai fost informată.

Furia care m-a cuprins m-a făcut să uit pe moment că atât Ari, cât şi Diana mă minţiseră.

– Ştii ceva? Când tu îţi petreceai timpul cu Win, Diana se baza pe mine. Pentru că nu erai niciodată prin preajmă.

– Am priceput asta.

– Era supărată din cauza asta. Că o abandonai din cauza unui băiat. Însă eu am fost acolo pentru ea.

Ari n-a zis nimic. Şi-a înfăşurat şi mai tare boleroul în jurul umerilor.

– Şi-apoi, ştii ceva? După câteva luni, i-a trecut supărarea. Şi-a văzut în continuare de viaţă. N-a mai avut nevoie de tine.

Ari a tresărit, iar răutatea din mine m-a făcut să zâmbesc.

– Ce vrei să spui, Kay?

– Nimic. Îţi povestesc cum a fost.

– Ei bine, poţi să te opreşti.

Am strâns la piept o pernă decorativă.

– Nu ştiu dacă ţi-ai dat seama, dar tu şi Diana vă comportaţi uneori de parcă nu mă plăceţi.

Ari şi-a ridicat ochii în tavan. O parte din mine îşi dorea ca ea să nege, însă nu părea să aibă chef.

– Ideea e că... te străduieşti prea mult.

– Fac un efort. Am grijă de Diana. Am grijă de amândouă.

– Mda. Poate nu vrem pe cineva care să ne poarte grija.

– Poate nu vreau să fiu fraiera de care să râdeţi voi.

Cuvintele mi-au ieşit din gură înainte să hotărăsc dacă făcusem bine că le rostisem. Cu toate acestea, Ari nu a părut ofensată. Părea... stânjenită? O dojenisem şi nu fusesem prea îngăduitoare.

Jess a scos o notă ascuţită în bucătărie, iar noi ne-am strâmbat. Îmi irosisem toată vara – şi primăvara –, încercând să le fac pe plac lui Ari şi Dianei. Încercând să le fac să mă trateze ca pe o prietenă adevărată.

Însă acum nu mai eram obligată să fac asta. Nu avusesem grijă de Diana după accident. Fără complimente, fără amabilităţi. Puteam fi cât de răutăcioasă voiam – puteam să mă cuplez cu iubitul Dianei şi să-i spun lui Ari ceea ce simţeam cu adevărat – şi tot vor fi nevoite să-mi stea prin preajmă. Datorită fursecurilor vrăjite. Le aveam la mână.

Singurul motiv pentru care trebuia să mă străduiesc era acela de a demonstra că nu eram o persoană rea. Dar eram, aşa că nu mai avea rost să mă străduiesc.

– M-am străduit, am spus din nou. Cel puţin nu renunţ aşa cum faci tu.

Ea a clătinat din cap şi a închis ochii.

– Uneori e mai bine să renunţi.

– Corect. Ţi-a reuşit de minune să-l uiţi pe Win, nu?

Ea a schiţat un zâmbet.

M-am lăsat din nou pe canapea. Totul era dat peste cap, da, mă sărutasem cu Markos şi nu îl verificasem pe Cal, iar dacă vreunul dintre ei ar fi vrut să se îndepărteze, vraja l-ar fi oprit, într-un mod violent dacă era nevoie, însă eu şi Ari avuseserăm prima noastră discuţie adevărată din ultimele luni şi asta se întâmplase doar pentru că eu nu mă mai străduisem să fiu o persoană bună (căci nu

eram) și nu mă mai gândisem la cât de minunată era Ari (căci nu era), pur și simplu îi spusesem ce aveam pe inimă.

Ari avea dreptate. Nu trebuia să mă străduiesc atât de mult. Trebuia să las vraja să-și facă treaba.

32

ARI

Kay avea dreptate în legătură cu un lucru: nu puteam renunța încă. După ce a plecat, m-am îmbrăcat în haine de stradă și m-am dus acasă la Echo și la mama ei. Nu puteam dansa, Diana abia dacă mă suporta în preajma ei, Markos mă ura, până și Kay mă dojenise și în scurt timp tot orașul se va uita la mine ca și când eu aș fi vinovată de moartea lui Win. Ajunsă în fața ușii lor, în timp ce așteptam ca una din ele să-mi deschidă, mi-am făcut curaj ca să las să se dezlănțuie toată furia care pusese stăpânire pe mine.

Când Echo a deschis ușa, am auzit mugetul. Era constant și pătrunzător, un țipăt ascuțit.

Echo s-a luminat la față când m-a văzut și mi-a făcut semn să intru, înainte de-a fugi înapoi în bucătărie. Neștiind ce să fac, am intrat în casă. Mama lui Echo stătea ghemuită în fața canapelei, cu capul vârât între două perne. I se vedea doar părul cârlionțat și cărunt. Sunetul pe care îl scotea era constant și pătrunzător. Nu îmi dădeam seama cum respira. Exceptând sunetul acela, stătea suspicios de nemișcată și de încordată. O singură atingere ar fi declanșat un arc, iar zgomotul și canapeaua și tot ce se afla în preajma ei ar fi luat foc.

Eu stăteam cu spatele la uşa de la intrare. Echo deschidea sertarele şi scotocea prin frigider. A scos un măr şi un instrument care semăna cu puc uriaş.

– Ce-a păţit?

– E pe moarte.

Am încremenit.

– N-ar trebui să chemăm ambulanţa?

– Nu genul acela de moarte. Lasă-mă un minut.

Echo a aşezat pucul pe masa din bucătărie şi mărul deasupra lui. Mărul plutea deasupra pucului de parcă ar fi fost magnetizat. S-a aşezat în faţa „instalaţiei" şi şi-a fixat privirea asupra mărului, care se mişca încet dintr-o parte într-alta.

Presiunea din aer a crescut de parcă ne-am fi aflat într-un avion care se pregătea să aterizeze; urechile îmi pocneau. Înăuntru era foarte cald, astfel încât cămaşa mi s-a lipit de piele. În tot acest timp, mama lui Echo, care îşi ţinea capul afundat în perne, scotea ţipete înăbuşite.

– Ce fa...

– Taci!

Privirea mi-a fost atrasă de măr, dar abia mai târziu am realizat că în încăpere era semiîntuneric, singura sursă de lumină fiind cea de deasupra pucului.

Echo s-a aplecat. Nu realizasem până atunci că nu mai purta jacheta obişnuită, ci doar un tricou negru cu mânecă lungă. Şi-a suflecat o mânecă, lăsând la vedere un rând de tăieturi care pornea de la încheietura mâinii şi până la umăr – unele erau proaspete şi nu apucaseră să se cicatrizeze.

A luat o piatră zimţată şi a ales un loc. M-am gândit să merg la ea şi să o lovesc peste mână, însă nu mă puteam clinti. Când s-a tăiat, nu a scos niciun ţipăt, niciun geamăt. Nu şi-a închis ochii. A privit – şi eu la fel – cum sângele din tăietură a început să picure

pe puc. După câteva clipe, lumina din încăpere a devenit roşie. Mi s-a părut că văd un chip deasupra mărului, care clipea răutăcios, apoi Echo a ţipat, am ţipat şi eu şi mi-am închis ochii, acoperindu-mi capul cu braţele.

Când mi-am deschis ochii, în încăpere era linişte. Până şi mama lui Echo se oprise din plâns. Şedea la masa din bucătărie cu mărul în mână şi mesteca. Echo era răsfrântă peste masă, cu capul lângă puc. Acum că existau slabe şanse ca încăperea să explodeze, m-am dus la Echo şi m-am asigurat că respiră. Respira.

Mama lui Echo îi mângâia uşor braţul nemarcat.

– Mulţumesc, a spus ea, apoi s-a întins pe canapea.

Când ea a muşcat din măr, sunetul a răsunat în toată încăperea. Sângele continua să curgă din braţul lui Echo, iar sub părul ei se adunase o baltă de sânge.

Echo era vrăjitoare.

N-ar trebui să existe.

Toată furia şi insultele care se adunaseră în mine în drum spre casa lor mi s-au părut inutile. Secretul meu fusese dezvăluit. Echo nu putea face nimic în această privinţă.

Am deschis şi am închis sertarele bufetului până când am găsit un pachet de tifon şi nişte şerveţele dezinfectante. Când i-am atins rana cu şerveţelul, Echo s-a trezit şi m-a privit nedumerită.

– Ai adus banii? a zis ea cu o voce stinsă, aruncând o privire pe furiş spre mama ei.

Am rămas cu gura căscată o secundă înainte să răspund:

– Pe bune? Am venit aici să-ţi spun că nu-ţi dau nimic. Markos a aflat, ceea ce înseamnă că, în curând, o să afle toată lumea. Am crezut că te-ai săturat să aştepţi şi i-ai spus.

Umerii i-au căzut şi s-a cufundat şi mai tare în scaun.

– De ce i-aş spune lui Markos? Păstrarea secretului era singura mea garanţie.

– Ei bine, cineva i-a spus lui Markos.

– Poate şi-a dat seama că minţi.

– Abia dacă m-am mai întâlnit cu el de când a murit Win. N-a avut când să-şi dea seama că mint în legătură cu Win.

Ea a tras aer în piept ca şi când aş fi pişcat-o tare.

– Nu e o glumă, ştii? Doar pentru că tu nu-ţi mai aminteşti, asta nu înseamnă că n-a murit o persoană.

M-am apucat de încheietura mâinii, în locul unde mă durea cel mai tare.

– Ştiu asta.

– N-ai de unde să ştii. Asta-i ideea.

Şi-a şters sângele de pe rană. Era o linie precisă, în ciuda marginilor zimţate ale pietrei pe care o ţinea încă strâns în mână.

– Eu i-am spus lui Markos, a spus mama lui Echo.

Eu şi Echo ne-am uitat la ea.

– Mamă... de ce?

– Dacă faci rost de bani, o să mă părăseşti, a răspuns bătrâna pe un ton blând, ţinând ochii închişi. Cotorul mărului se odihnea pe pieptul ei. Nu puteam îngădui să se întâmple una ca asta. E prea periculos pentru Echo a mea să plece în lume... prea multe pericole...

– Ai vorbit cu mama? m-a întrebat Echo.

– Ăăă... da, am făcut eu. Nu mă şantajaţi *amândouă?* Împreună?

Echo a clătinat încet din cap.

– Nu vrea să plec. Îşi face griji în privinţa mea. La naiba!

Am încercat să schimb subiectul:

– Ce fel de... adică... ce are, mai exact?

Echo a arătat cu capul spre mama ei, care părea să fi adormit pe canapea, şi a început să îşi înfăşoare un bandaj în jurul braţului.

– Asta se întâmplă când dispare comunitatea. Mai întâi, mintea devine instabilă, îţi joacă feste. Apoi, apare o perioadă de durere,

bruscă şi devastatoare. Şi, în cele din urmă, nu mai putem mânca sau vorbi, şi... A ridicat din umeri. Cu cât ai făcut mai multe vrăji, cu atât mai repede se întâmplă. De aceea eu sunt încă bine, în vreme ce ea trece prin faza de durere. I-am făcut nişte vrăji ca să se mai domolească.

– De ce nu faci o vrajă ca să se vindece?

Echo a clătinat din cap.

– O singură vrajă pentru o astfel de durere ar omorî-o. Nu pot decât să o domolesc temporar. Mai câştig timp.

– De ce?

– Ca să plec din oraş şi să le conving pe alte vrăjitoare să ne primească în comunitatea lor. Ca să-i salvez viaţa.

– Nu le poţi trimite un e-mail?

– Eu am devenit vrăjitoare ilegal. Nu ar trebui să exist. Dacă sunt prinsă, toată lumea din comunitatea mea va merge la închisoare. Trebuie să le conving personal. Poate chiar să le plătesc. De ce crezi că am nevoie de bani?

– Oh. Am aruncat o privire spre mama lui Echo, care dormea pe canapea. Oh. Nu vrea să găsiţi o altă comunitate?

– Îi e teamă. Că voi fi prinsă, că mă vor sălta. Îi e teamă că o voi părăsi.

– Dar ai de gând s-o părăseşti.

– Peste şase luni, când vom fi amândouă în viaţă, iar starea ei se va îmbunătăţi, va înţelege de ce am fost nevoită să plec. A arătat spre odaia mică, plină cu mobilă ieftină. Oamenii plătesc mult pentru ceea ce facem noi, dar ea a ţinut mereu banii ascunşi. Zice că nu vrea să atragă atenţia asupra noastră cheltuindu-i, iar eu nu i-am găsit. Nu sunt convinsă că mai ţine minte unde i-a pus, acum, când memoria începe să o părăsească. Aşa că trebuie să câştig singură banii.

Între noi s-a aşternut tăcerea pentru câteva momente. Mi se părea ciudat că Echo fusese aici tot timpul cât eu mergeam la şcoală, ducându-şi traiul într-o cocioabă, invizibilă pentru noi, restul – cu excepţia momentelor când aveam nevoie de ea sau de mama ei.

– Deci eşti vrăjitoare, am zis eu.

Echo a încuviinţat din cap.

– A fost mereu aşa? La vrăji mă refer.

– Mai mult sau mai puţin. Mâncare, sânge, voinţă.

A recitat aceste cuvinte ca pe o mantră, apoi a rupt cu dinţii leucoplastul şi l-a lipit peste tifon.

– Şi... te doare? am întrebat eu.

– Cumplit.

– Atunci de ce o faci?

S-a uitat la minte printre firele de păr negru, mânjite de sânge.

– Nu e doar durere. E şi bucurie – puterea pe care o are. Fac parte din ceva care mă depăşeşte. Ceva frumos. Corectez lucrurile, păstrez echilibrul. Asta îţi dă întotdeauna o stare de bine. S-a ridicat în picioare şi şi-a tras în jos mâneca, acoperindu-şi bandajul. Plus că este alegerea mea. Pot alege să o ajut pe mama să nu mai sufere.

– Nu regreţi niciodată asta?

Pentru o secundă am avut impresia că se va răsti la mine, însă s-a răzgândit.

– Există momente când mi-ar fi mai uşor dacă n-aş fi... vrăjitoare.

Le-am auzit pe vrăjitoare protestând la televizor faţă de legile referitoare la aderarea la comunităţi, însă nu au vorbit niciodată despre asta. Vorbeau despre istorie, despre echilibrul natural, despre piaţa liberă şi despre minunata istorie a magiei. Fără „mâncare, sânge, voinţă". Fără durere.

Echo s-a lăsat pe spătarul scaunului. Din păr îi picura sânge pe obraz, aşa că i-am întins nişte tifon, pe care ea l-a stors apoi.

– Acum că s-a aflat secretul, presupun că am terminat, nu? a zise ea.

– Da. Succes!

Am luat-o spre ușa de la intrare, ocolind cu grijă canapeaua poziționată ciudat și pe vrăjitoarea bătrână care adormise.

– Hei! a zis Echo. Și-a mușcat buza de jos, ezitând. Seara în care a murit Win – seara în care urma să-mi dea banii. Chiar nu-ți mai amintești nimic de ea?

Am privit-o cu atenție, examinând fiecare șuviță de păr nelalocul ei și fiecare cataramă de pe ghetele ei. Ochii îi erau căprui-deschis și mai blânzi decât trăsăturile ascuțite ale feței. Am avut din nou aceeași senzație de „nu e tocmai amintire" – de stare de plutire. Ușoară ca o pană.

– Îmi pari oarecum cunoscută. Nu știu ce înseamnă asta, dar am o ușoară senzație de plutire.

Atunci a zâmbit larg, atât de larg, încât aveam impresia că fața i se va crăpa în două, apoi a început să plângă.

Le-aș fi putut lăsa în pace, să mă întorc și să ies afară pe ușă. Însă nu mă aștepta nimic în afară de înregistrări mai vechi cu mine dansând și prieteni care nu mai aveau încredere în mine. În mod ciudat, Echo îmi aducea aminte de Diana, de vechea Diana, care avea nevoie ca eu să fiu cea puternică, liderul. Chiar dacă era vrăjitoare. Chiar dacă acum eu aflasem un secret despre *ea*. Secretul o făcea să pară umană.

M-am întors în bucătărie și m-am așezat în fața ei. Echo plângea în continuare, iar lacrimile i se adunau în vârful nasului, amestecându-se cu sângele și picurând pe brațele-i acoperite de mânecile tricoului, pe care și le ținea încrucișate pe masă. Mă întrebam dacă așa aș fi arătat și eu fără vrajă, dacă aș fi jelit cu adevărat.

– Eu nu eram îndrăgostită de el, a spus ea după o vreme.

– Oh, e în regulă.

– Însă mă asculta, avea încredere în mine. Practic, sunt pe picioarele mele de mult timp. Mi-e dor... de el.

S-a şters la ochi cu mâneca tricoului.

– Cum era?

Şi-a privit mâncecile şi unghiile pe care le înfipsese în material.

– Juca baseball. Se comporta întotdeauna frumos cu sora lui.

– Am cunoscut-o, am spus.

Mi-am amintit de o fată mărunţică şi palidă care mă îmbrăţişase cu putere la înmormântare. Unde era acum? Oare vechea Ari ar fi căutat-o, şi-ar fi petrecut mai mult timp cu ea? Îi era dor de mine?

Echo s-a ridicat atât de brusc în picioare, încât am crezut că o să leşine. Deşi s-a clătinat, a reuşit să rămână în picioare. A luat farfuriile şi le-a trântit în chiuvetă. A vârât pucul într-un dulap, lângă un vraf de foi de copt rupte. A aruncat la gunoi bucăţile de tifon pătate cu sânge, iar pe cele curate le-a aşezat la loc. Îmi era greu să o urmăresc în acea bucătărie mică deoarece se mişca prea repede.

– Win a fost un frate bun, a zis ea. Nu că aş avea cu cine să îl compar. Sunt singură la părinţi, după cum se observă – şi nu ştiu exact cum a reuşit mama să mă aibă, deoarece este foarte greu pentru vrăjitoare să facă copii. Ceva legat de viaţa într-o comunitate, care nu este propice egoismului unui copil. Acesta este motivul pentru care cele mai multe vrăjitoare obişnuiau să intre în comunităţi când erau mai în vârstă, pe vremea când era legal. Aşteptau până după ce aveau copii.

S-a oprit în mijlocul bucătăriei, de parcă o şocaseră propriile-i cuvinte.

Şi eu eram şocată. Fără copii. Niciodată. În acel moment nu îmi doream unul şi mă îndoiesc că ea şi-ar fi dorit, totuşi era un gând greu de suportat.

– Dar ai vrut să afli despre Win, a zis ea repede. Nu despre mine. Mi-aş dori să îţi pot spune ceva despre el. Dar l-am cunoscut doar pentru o scurtă perioadă de timp – n-am avut ocazia să...

Mi-am dorit să n-o fi întrebat. A fost un impuls idiot şi egoist al acelei părţi din mine care privea înregistrările spectacolelor căutând dovezi... pentru ce? Secretele, săruturile şi privirile nu însemnau nimic pentru mine. Nu aveau niciun context. Eu căutam indicii despre Win cu detaşare şi egoism, în vreme ce alţi oameni care îl cunoscuseră îl jeleau.

– Nici măcar nu a apucat să ia vraja pe care i-o pregătisem, a zis ea. I-a aruncat o privire mamei ei, care dormea pe canapea, apoi s-a aşezat la masă şi şi-a rezemat faţa în mâini. Cred că, dacă ar fi luat-o... nu ştiu. Poate n-ar fi murit.

– Deci banii erau pentru vrajă? Ce fel de vrajă? A clătinat din cap, dar n-a răspuns. Cum ar fi putut preveni vraja ta un accident? am insistat eu.

A tăcut în continuare. Un alt secret, aşadar – încă un lucru pe care nu îl ştiam despre el.

– Îmi pare rău pentru pierderea ta, am spus.

Nu ştiam ce altceva să spun. Şi-a aşezat din nou capul pe masă, iar eu îi puteam auzi respiraţia întretăiată.

– Nu-mi place să recunosc, dar...

A inspirat adânc şi a vorbit în faţa de masă:

– Înţeleg de ce ai preferat să uiţi.

Mi-am strâns încheietura mâinii atât de tare, încât m-a durut muşchiul.

– Probabil că eşti singura persoană care va spune asta.

– Oamenii sunt nişte ticăloşi.

– Pun pariu că mă vor urî mai puţin dacă nu voi mai putea dansa vreodată.

Mi-am dorit să retractez cuvintele de îndată ce le-am rostit, să le prind din zbor şi să le vâr înapoi în gura mea spurcată. Mutarea la New York era singura bucurie care îmi mai rămăsese.

Acum, când toată lumea ştia că îl ştersesem pe Win din mintea mea, nu mai avea rost să mă prefac: nu mai fusesem la curs de săptămâni bune. Abia dacă reuşeam să-mi întind braţele deasupra capului. Îmi trecuseră toate băşicile şi bătăturile pe care le aveau dansatoarele, pentru că nu mai eram o dansatoare adevărată.

Nu mai puteam dansa.

– Cât de grav este?

Am împins scaunul în spate şi am rămas în picioare, în mijlocul bucătăriei, în poziţia a patra, cu un braţ deasupra capului şi cu celălalt întins în faţa mea. În mintea mea, mi-am imaginat o piruetă. O făcusem de mii de ori. Uşor. Inspiri adânc. Braţele întinse. Greutatea pe piciorul din faţă. Lasă impulsul momentului să te însoţească în timpul piruetei. Abia am reuşit s-o fac până la jumătate, înainte să mă lovesc de frigider.

Echo mi-a privit cu atenţie genunchii, braţele şi trunchiul, calculând.

– O vrajă puternică pentru a repara o astfel de neîndemânare ar avea efecte secundare majore.

– Asta mi-a spus şi mama ta. Mi-a mai spus şi că aş avea probleme suplimentare din cauza efectelor vrăjilor antecedente.

– O vrăjitoare atentă poate să găsească o soluţie.

– Dar există o mulţime de efecte secundare. Nu-i aşa?

Ea m-a privit cu atenţie.

– Există un risc, desigur. Dar dacă totul va decurge bine, vei fi puţin dată peste cap, însă vei fi, în mare parte, tu.

– O vrajă permanentă costă cinci mii de dolari, nu?

Ea a ridicat din umeri.

– Mi-i vei da când vei deveni o balerină faimoasă.

Inima mi-a sărit în piept, un „grand jeté" nesigur.

– Poftim?

– Te voi ajuta. Dacă voi putea.

Acum inima mea sărea în cercuri, făcând câte o piruetă de fiecare dată când ateriza. Mă învârteam, ameţeam. M-am chinuit să rămân în picioare.

– Nu râde pe seama mea, te rog! Ştiu că probabil mă urăşti...

– Nu te urăsc.

– ... dar să nu-ţi baţi joc de mine, ai înţeles?

– Nu te iau peste picior. S-a ridicat în picioare, înlăturând cu mâna firimituri invizibile de pe faţa de masă. O voi considera o favoare pentru Win.

Mi-am plimbat privirile prin încăpere ca şi când m-aş fi uitat după cineva căruia să-i spun vestea: totul se schimbase. Venisem la Echo furioasă, pregătită să o învinuiesc pentru tot ceea ce se întâmplase rău în acea vară. Îmi pierdusem memoria, puterea de a dansa şi pe cele mai bune prietene.

Însă aveam acum speranţa că mă voi putea bucura din nou de unul dintre aceste lucruri.

33

WIN

O persoană mai bună, mai deșteaptă, întreagă la minte v-ar spune că a mâncat afurisitul acela de sendviș, s-a împrumutat de bani și a trăit fericită în continuare. Dar pentru că eu sunt acela care povestește, vă anunț cu regret că nu s-a întâmplat așa. Cunoașteți sfârșitul, oricum: tragic.

Mai întâi de toate, nu am mâncat sendvișul. Am găsit un recipient cu capac, am așezat sendvișul înăuntru și am vârât recipientul în sertarul meu cu lenjerie. În fiecare zi, după ce reușeam cu chiu, cu vai să mă ridic din pat, mă uitam la el în timp ce mă îmbrăcam. Și în fiecare zi îmi ziceam: „Nu încă".

Poate se datora promisiunii pe care mă rugase Echo s-o fac – că îl voi mânca în loc să mă sinucid. M-am gândit că, dacă nu simțeam nevoia să mor în timp ce îmi trăgeam pe mine boxerii, nu aveam nevoie de el.

Apoi am început să mă gândesc la cât de permanentă era vraja. Dacă mâncam acel sendviș însemna că eu, cel „adevărat", se va schimba pentru totdeauna.

Ceva în legătură cu promisiunea pe care i-o făcusem lui Echo mi-a sucit mințile și am început să mă gândesc că dacă aș mânca sendvișul ar fi ca și când m-aș sinucide. Sendvișul l-ar ucide pentru totdeauna pe adevăratul Win. Aș fi un alt Win, mai fericit – acel

Win pe care îl vedeam în pozele din album pe care nu mi le mai aminteam, cel care zâmbea, sau acel Win care dansa cu Ari la bal pe întuneric, învăluiţi în clăbuci şi licăriri.

Plus că încă nu îi plătisem lui Echo. Nu mi se părea corect să apelez până atunci la vrajă.

Chiar dacă nu o luam, voiam să îi plătesc lui Echo, să le ajut pe ea şi pe mama ei, aşa cum puteam. La urma urmei, şi ea făcuse un efort. Aşadar, la câteva zile după ce Echo îmi dăduse sendvişul, am încercat pentru prima oară să-i cer lui Ari bani.

Le-am luat cu maşina de la sala de dans pe Ari şi pe Kara. Celelalte persoane erau femei între două vârste şi mi le imaginam – sau poate am văzut, dar nu pot fi sigur – cum îmi aruncă priviri suspicioase în oglinzile retrovizoare. Am început să tremur. Mâinile şi corpul îmi tremurau, iar dinţii îmi clănţăneau în gură. S-ar fi holbat cu siguranţă la mine dacă aş fi coborât din camionetă şi aş fi luat-o la fugă spre ocean, deoarece asta îmi transmitea acel tremurat, asta sau să vomit în maşină, sau să mă izbesc cu capul de volan. Simţeam că nu mai rezist – maşina se scutura, iar eu tremuram înăuntru, atât de tare încât trebuia să ne separăm. Apoi Kara a deschis portiera şi s-a aşezat pe bancheta din spate, iar o secundă mai târziu Ari s-a aşezat pe scaunul din dreapta şi mi-a dat un sărut pe care nu l-am simţit. Am pornit maşina.

Ari şi Kara au început să vorbească între ele, iar eu am avut răgaz câteva minute. Simţeam însă că Ari se uita la mine din când în când. M-a privit cu coada ochiului când am oprit la culoarea roşie a semaforului.

Ari era perspicace şi observa anumite lucruri la mine, ceea ce mă speria uneori. „Parcă ai înnebunit la prânz. Ai râs la spectacolul acela – înseamnă că ţi-a plăcut. De ce eşti îngrijorat?" Lucruri pe care nici eu nu le observasem la mine. Sigur văzuse şi faptul că

tremuram. Probabil că nu va fi surprinsă când îi voi cere bani; va fi surprinsă doar când nu îi voi putea spune motivul.

Pe Kara am lăsat-o acasă la o prietenă. A început să se strâmbe la noi, iar Ari i-a scos limba. Uneori mă lua prin surprindere acest gest al lui Ari – că se simțea atât de bine în preajma Karei, că râdea, că o necăjea, că îi scotea limba. Eu trebuia să mă gândesc bine chiar și cum să o salut pe sora mea.

– Ce vrei să facem? m-a întrebat Ari.

Eu eram atent la drum, însă privirea mi s-a încețoșat.

Ari era atât de fericită! Radia. Nici măcar nu era conștientă de asta. *Era*, pur și simplu.

– Ce vrei tu, i-am răspuns.

Și-a întins brațele deasupra capului, îndreptându-și coatele.

– Sunt dezastru. Înainte de toate, ar trebui să fac un duș.

– OK, am zis, întorcând mașina spre casa ei.

Ea mi-a zâmbit.

– Ai uitat, nu-i așa?

Dacă nu m-aș fi gândit la cum să fac rost de cinci mii de dolari, mi-aș fi stors creierii ca să-mi amintesc ce uitasem. Nu am reușit decât să clipesc.

– E aniversarea noastră. Un an.

– Of, Doamne! M-am frecat la ochi. Parcă trecuse o veșnicie de anul trecut, din mai. Îmi pare rău!

– Nu te scuza. Ești norocos că ai o prietenă de treabă, care nu se preocupă cu tâmpenii de genul aniversări.

– Sunt norocos.

Am oprit la un alt semafor, iar ea m-a sărutat pe obraz. Am crezut-o când mi-a spus că nu îi pasă. Însă își amintise. Dacă mi-aș fi amintit și eu... ce aș fi făcut? M-ar fi făcut să mă simt mai bine? Ori presiunea acelei zile importante m-ar fi copleșit la fel de rău?

Cu siguranță, nu aș fi intenționat să îi cer o sumă mare de bani.

Camioneta s-a scuturat din nou. Ușor. Poate de astă dată a fost vântul.

– Nu ne putem petrece timpul împreună în seara asta, am zis eu, rupând tăcerea. Sunt un nemernic. Îmi pare rău. Mă doare capul și... mama lucrează de noapte, iar Kara...

– Zău? a zis Ari.

Nu părea dezamăgită încă, doar surprinsă. Însă dezamăgirea avea să vină în curând.

– Știi, nu în seara asta este aniversarea noastră, am zis eu.

– Ba da.

– Ba nu. Calculezi din seara în care am fost acasă la Markos. Când am stat de vorbă și ne-am plimbat în grădină? Dar sunt convins că ne-am sărutat abia după miezul nopții.

Și-a dat ochii peste cap.

– Vorbesc serios. Mâine voi fi pregătit. Mă voi simți mai bine și ne vom distra de minune și va fi o aniversare adevărată. Mă gândesc că nu vrei să cobești, sărbătorind în ziua greșită, nu?

Am intrat pe aleea casei ei. Și-a așezat mâna pe genunchiul meu. Ar fi putut fi al altcuiva; părea îndepărtată.

– N-are importanță aniversarea noastră, Win. Nu trebuie să te simți prost. Totul e în regulă, știi?

– E doar o durere de cap, am mințit eu.

Și-a ridicat cealaltă mână și mi-a mângâiat obrazul. M-a privit cu atenție, iar eu i-am observat părul strâns în coc, pistruii de lângă ureche și ochii căprui-închis. Am observat tot, iar trăsăturile erau la fel de familiare ca întotdeauna. Nu înțelegeam cum puteam fi indiferent față de toată lumea, inclusiv față de mâna ei care-mi mângâia obrazul, ca o fantomă, însă știam că o iubeam, știam că nu voiam să o rănesc.

Îmi doream ca amorțeala să anuleze și acest sentiment. Nu îmi făcea bine.

Am deschis gura ca să îi cer banii pentru Echo, iar ea m-a sărutat.

Îmi aminteam celelalte săruturi. Pe ringul de dans la bal. Când stătuse ghemuită în camera ei şi plânsese. Nu îmi mai aminteam sentimentul trăit, însă ştiam ce făcusem. Şi am procedat întocmai, până când ea s-a retras.

– Ai dreptate, a zis ea, zâmbind. Mâine este aniversarea noastră. Desigur.

Am condus-o până la uşă. Ea s-a întors cu faţa la mine şi şi-a aşezat ambele braţe în jurul gâtului meu. M-am aplecat ca să o sărut din nou, încercând să mă concentrez asupra buzelor noastre, însă tot nu am simţit nimic. Mi-am plimbat mâinile pe talia ei, până sub sâni, care erau mai plaţi decât de obicei, din cauza costumului de balet; mi-am lipit şi mai tare buzele de ale ei; m-am gândit să mi-o imaginez din nou goală aşa cum o văzusem pentru prima oară în urmă cu câteva luni – de obicei era o amintire care mă putea scoate din amorţeală.

Însă n-am simţit nimic. Nici măcar o tresărire. Nici măcar atunci când ea a oftat şi s-a lipit de mine, iar eu i-am gustat pielea uşor sărată de lângă tâmplă.

– Te doare capul? m-a întrebat.

– Nu am nevoie decât de puţină odihnă, i-am răspuns.

– Serios, Win. Îmi vei spune dacă ceva nu e în regulă?

Îi simţeam îngrijorarea ca pe o forţă fizică, mai mult decât îi simţeam buzele sau pielea. Problema cu această întrebare era că, deşi aş fi hotărât să îi spun totul, să îmi deschid sufletul în faţa ei, aş fi fost nevoit să recunosc că existau multe zile – cu zecile – perioade cu adevărat întunecate, despre care nu îi povestisem niciodată. Ar fi suferit din pricina acelor zile trecute, chiar dacă îşi dorea să mă ajute azi. Asta ar fi însemnat să fiu egoist şi să nu mă intereseze de sentimentele ei. Voiam să i le cruţ.

Nu puteam fi atât de bolnav dacă voiam să îi cruț sentimentele. Nu aveam nevoie de vrajă dacă puteam să fac măcar asta. Nu?

– Mi-ar plăcea ca New Yorkul să fie mai aproape, a spus ea.

Mi-a trebuit o secundă să îmi dau seama că se referea la anul viitor și la faptul că ea și Jess se vor muta în alt oraș.

– Nu e chiar atât de departe, am spus eu.

– Mie așa mi se pare. Parc-ar fi pe o altă planetă.

– Nu e pe o altă planetă. E New York.

Ea s-a încruntat, iar trăsăturile i s-au înăsprit.

– E o prostie dansul. Ar trebui să poți să-l practici oriunde.

M-am lăsat pe spate ca să pot vedea îndeaproape mai mult decât fața ei. Încercam să-mi dau seama dacă va începe din nou să plângă, așa cum făcuse atunci când fusese acceptată la Baletul din Manhattan. Nu aș fi știut ce să fac dacă începea să plângă – m-ar fi putut distruge complet. Însă ochii îi erau limpezi, iar tenul palid. Nu se mai necăjise după acea zi. Ca și când nici nu s-ar fi întâmplat.

– Trebuie să mergi la New York, am zis eu.

– Știu. Jess se bazează pe asta.

– Nu, *tu* trebuie să mergi. Ca să dansezi.

– Mi se pare că vrei să scapi de mine.

– Nu. Nu! Doar că... ești o dansatoare foarte bună. Ai ceva pentru care să îți dedici viața.

Simțeam cum panica își face încet loc înăuntrul meu, cum vibrează în aerul din jurul capetelor noastre.

Ea a oftat, ignorând complimentul.

– Multă lume zice că depărtarea e o prostie.

M-a cuprins panica, iar tremuratul din mașină a revenit, însă de o mie de ori mai tare.

– Vrei să ne despărțim?

– Bineînțeles că nu. Doar m-am gândit că, dacă ești neliniștit în privința asta...

– N-aş fi mai puţin neliniştit dacă ne-am despărţi. Adică, m-aş simţi îngrozitor. Nici nu-mi pot imagina. Despărţirea ar însemna renunţare. Nu, sunt bine. Voi fi bine. Tu vei fi bine. Tu vei merge să dansezi, iar eu... A fost o zi ciudată. Am fost cam aiurit. Mâine vom sărbători aniversarea noastră. Ştiu că va fi minunat anul viitor. Voi veni în vizită pentru *ambele* aniversări. Mă bucur enorm pentru tine – voi veni să te văd în fiecare weekend.

– Bine, bine, a zis ea.

– Te iubesc, i-am spus, pentru că era adevărat şi pentru că nu ştiam ce altceva să-i spun decât asta, deşi cuvintele mi-au părut idioate şi lipsite de substanţă, dispărând de îndată ce mi-au ieşit pe gură.

Ea a zâmbit.

– Şi eu te iubesc.

M-a sărutat pe obraz, iar eu mi-am întors capul ca să îi dau un sărut adevărat, străduindu-mă să o sărut cât se putea de bine.

După ce ne-am sărutat, eu am luat-o la fugă spre maşină, înainte să mai spun sau să mai fac ceva care ar fi putut strica momentul.

Nu i-aş putea cere bani lui Ari pentru vrajă. Niciodată.

Panica aceea care pusese stăpânire pe mine în maşină nu m-a părăsit, însoţindu-mă în întunericul şi tăcerea nopţii până la ora trei dimineaţa, când priveam limba luminată a ceasului de pe peretele dormitorului meu. Panica m-a ros până când m-a sleit de puteri.

Însă nu mă simţeam suficient de prost ca să mănânc sendvişul.

34

KAY

Era o ușurare să fiu rea. Nu mai eram nevoită să fiu amabilă, amuzantă și drăguță și știam că nu voi fi niciodată singură. Mă puteam debarasa de acea greutate pe care o simțeam datorită sentimentelor, grijilor și responsabilităților. Nu mă temeam de ceea ce rămânea. Mă simțeam liberă. Faptul că mă „desprinsesem" era cel mai bun lucru care mi s-ar fi putut întâmpla.

Până și de Mina, care nu era afectată de vreo vrajă, mă puteam detașa. Doar mă părăsise. Nu îi eram datoare cu nimic.

Luni, am însoțit-o pe Mina la spital la controlul anual. M-am urcat în mașină, ca de obicei, deoarece o însoțeam mereu la controale, însă, de îndată ce am pornit la drum, mi-am amintit: nu eram nevoită să fac asta.

În timp ce parcurgeam străzile bine cunoscute, mi-am dat seama: Mina credea că o însoțeam pentru că voiam să o susțin, cum făceam mereu. Nu a spus nimic, însă mă privea cu coada ochiului când opream la semafoare sau când vira la dreapta. Credea că sunt aceeași Katelyn care o însoțise la atâtea controale de-a lungul anilor. Tânăra și prostuța Katelyn, care făcea întotdeauna ce i se cerea, care nu voia decât să o binedispună, care nu avea prieteni sau alte preocupări.

Doar pentru că nu mă umplusem de găuri şi nu mă răsesem în cap nu însemna că nu mă schimbasem. Acum eram o altă fată.

După ce am intrat în parcare şi am oprit în locul nostru obişnuit, lângă un gard viu diform, Mina a coborât şi m-a privit, aşteptând.

– Gata?

M-am rezemat de portiera deschisă.

– Du-te singură, i-am spus. Ne vedem aici într-o oră.

Dacă aş fi fost cea de odinioară, privirea de pe chipul Minei mi-ar fi frânt inima. Uimire, nedumerire, dezamăgire, îndurerare. Situaţia dintre noi fusese tensionată toată vara, însă nimic din ce făcusem nu adusese pe chipul ei o astfel de privire.

Nu-mi păsa. Nu trebuia să-mi pese.

– De ce te comporţi aşa, Katelyn? m-a întrebat ea pe un ton blând.

Am închis portiera şi m-am holbat la ea.

– Pe bune?

– Abia te-am văzut toată vara, îţi petreci mai tot timpul cu prietenele tale, iar când te văd, faci tot posibilul să spui lucruri îngrozitoare.

– Îmi pare rău dacă te incomodează faptul că am prietene.

Şi-a frecat capul ras, iar eu am încercat să-mi imaginez cum firele ei de păr se ridică în toate direcţiile, ca nişte ţepi frustraţi. Nici măcar nu mai ştiam cum ar fi arătat părul Minei în acel moment.

– Mă rog. Am întârziat. Fă ce vrei.

A luat-o spre aripa unde era oncologia. Am aşteptat să se facă nevăzută după uşa dublă fără să privească în urma ei, înainte de a mă îndrepta către „Urgenţă", care se afla în spatele clădirii.

Mulţi oameni care au trecut prin ce am trecut şi eu urăsc spitalele deoarece le asociază cu moartea, cu pierderea şi cu disperarea.

Însă chiar dacă Mina ar fi murit, lucru pe care l-am crezut inevitabil vreme de trei ani, tot mi-ar fi plăcut spitalul.

E adevărat că vezi multă suferință. Dar este și locul unde oamenii merg ca să se însănătoșească. Îmi plăcea să aud foșnetul hârtiilor și să arunc un ochi în debaralele cu așternuturi curate. Îmi plăceau acele mape speciale și paturile prevăzute cu mii de pârghii diferite. Îmi plăceau asistentele țâfnoase care erau prea ocupate ca să stea de vorbă cu tine și cele amabile chiar și atunci când știai că se prefăceau.

Îmi plăceau doctorii. Doctorii! Intrau într-un salon și deveneau stăpânii lui. Toată lumea aștepta răspunsuri de la ei și, dacă nu erau noi în breaslă sau dacă nu era un caz mai complicat, chiar *știau* răspunsurile. Și atunci când nu mai exista nicio speranță, tot ei erau aceia care ni le spuneau. Scriau rețete, puneau diagnostice. Purtau haine mai bune decât ceilalți, iar când le strângeai mâna le simțeai pielea uscată de la atâta spălat. Îi adoram. Le urmăream rutina, verificam fișele medicale după ce plecau, încercam să o fac pe Mina să râdă imitându-i.

Odată, după școală, am intrat în salonul ei, m-am uitat peste fișa ei, am zis ceva, Mina a râs, apoi, zece minute mai târziu, a venit un doctor adevărat, s-a uitat peste fișa ei și a zis exact același lucru. Mina a făcut ochii mari, aceștia ieșind în evidență în contrast cu fața ei trasă și pământie.

– Vei fi doctor, a zis ea.

– Mă rog.

– Nu, vorbesc serios, Kay. Trebuie să te faci doctor.

Nu am crezut-o. Eu nu eram prea bună la școală, iar doctorii trebuiau să meargă la școală o veșnicie. Și-apoi, singurul motiv pentru care îmi plăceau doctorii era acela că erau atât de diferiți de mine. Eu nu voi reuși niciodată să intru într-o încăpere și să o „umplu" așa cum făcea un doctor.

Mina n-a mai adus în discuţie subiectul, ceea ce a întărit convingerea mea: că nu se va întâmpla.

Însă îmi aminteam suficient de multe din anii petrecuţi imitându-i pe doctori şi ţinându-i companie Minei ca să ştiu cum să mă integrez. În timp ce Mina era la control, eu îmi petreceam timpul încercând să îi diagnostichez pe toţi care aşteptau la „Urgenţe". Câteva răceli, un puşti cu temperatură ridicată, un bărbat între două vârste cu cea mai gravă insolaţie din câte văzusem. O femeie care avea înfăşurat un prosop de bucătărie în jurul mâinii a fost preluată aproape imediat. Noi, ceilalţi, am rămas să aşteptăm.

Când mă plictiseam, treceam încrezătoare prin uşile glisante către pavilionul unde se aflau saloanele pacienţilor. Cunoşteam perimetrul şi ştiam că nimeni nu te întreba unde mergeai dacă lăsai să se înţeleagă că îţi cunoşteai destinaţia. Fusesem invizibilă pe aceste coridoare de sute de ori.

Nu se schimbaseră. Am trecut înadins pe lângă saloane de unde răsunau gemete sau plânsete, pe lângă saloane înfiorător de tăcute, pe lângă saloane unde membrii familiei se străduiau să râdă, pe lângă saloane de unde răsuna doar televizorul. Era totul atât de familiar, dar şi de îndepărtat, ca într-un vis.

Având în vedere că nu aveam o ţintă anume, paşii m-au purtat din instinct către secţia de oncologie pediatrică. Deoarece Mina trebuia să-l întâlnească pe doctorul Brown în cabinetul acestuia, am luat-o spre etajul rezidenţilor.

Odată ajunsă acolo, am încetinit pasul. Câţiva copii se uitau la televizor sau se jucau jocuri pe o tablă în sala de recreere. Din instinct, am căutat feţe cunoscute, dar firesc că nu am văzut niciuna; nu mai fusesem pe acolo de doi ani, iar copiii pe care mi-i aminteam eu fie fuseseră externaţi, ca şi Mina, sau muriseră.

Un copil s-a proptit în faţa mea. Deoarece era chel, nu îmi dă deam seama dacă era fată sau băiat, şi chiar dacă el (ea?) arăta în jur de zece ani, ştiam că locul acela îl (o?) făcea să pară cu doi ani mai mare. Vârsta pe care o avusesem eu când începusem să o însoţesc pe Mina aici.

– Locul tău nu-i aici, a zis copilul.

– Da? De unde ştii?

– Nu pari bolnavă.

– De unde ştii că nu vizitez pe cineva?

– Asta faci?

Am ridicat din umeri.

– De unde ştii că nu sunt o doctoriţă super sexy?

Ea m-a privit cu scepticism. (Am hotărât că era o ea.)

– Unde ţi-e halatul?

– Nu port aşa ceva.

– Unde-ai făcut şcoala de medicină?

– „Northwestern."

– Ce tip de cancer am?

M-am uitat la ea. Purta o pijama verde, simplă, pantaloni lungi şi bluză cu mâneca lungă. Nu vedeam nicio cicatrice. Era imposibil să-ţi dai seama de ce suferea doar privind pe cineva. Acesta era unul din lucrurile înfricoşătoare legate de cancer. Tu erai vesel, iar în interiorul tău celulele se transformau, creşteau. Brusc, gândul mi-a zburat la Mina, care se afla în cabinetul doctorului Brown, şi am simţit un spasm.

– Leucemie, am spus, deoarece existau şanse mari, ca şi procentaj.

– Frumoasă încercare! *Hepatocellular carcinoma.*

Nu auzisem niciodată de el, dar am recunoscut un termen.

– Ah, ficatul, am zis, dând din cap ca şi când aş fi făcut o constatare medicală.

Fata a râs, scurt, ca un lătrat. Câţiva dintre copiii care se uitau la televizor şi-au ridicat ochii la noi.

– Îmi place de tine, a zis ea. Eu sunt Hana. Dacă or să te prindă, poţi să le zici că ai venit să mă vizitezi pe mine.

Am simţit cum mă străbate un fior şi am făcut un pas în spate. Era un sentiment prea familiar. Mai fusesem aici, ridiculizând situaţia cu cineva care ar fi avut sau nu şanse să se însănătoşească.

– Nu mă placi. Nici măcar nu mă cunoşti.

Pe chipul ei a apărut emoţia. Am observat acest lucru şi în cazul Minei: fără păr, emoţiile erau mai vizibile pe chipul ei.

– Nu fi ridicolă!

– Îmi pare rău, am zis. Succes cu *hepatocellular carcinoma!*

– Hei! Unde pleci? Aşteaptă!

Nu m-am uitat în spate, iar ea nu m-a putut ajunge din urmă.

Inima îmi bătea să-mi sară din piept, în timp ce mă îndreptam către „Urgenţe". În timp ce vorbisem cu Hana, îmi atribuisem un rol mai vechi. Nu mai voiam să fiu fata aceea – cea care te înveseleşte atunci când eşti bolnav. Cea care nu are altceva mai bun de făcut decât să vină în vizită, zi şi noapte. Cea al cărei singur scop în viaţă era să te sprijine şi să te ajute să te însănătoşeşti. Cea care era lăsată în urmă. Şi *nu eram* ea. Cel puţin, nu eram nevoită să fiu. Puteam să plec.

De îndată ce am ajuns la „Urgenţe", m-am gândit unde mă aflam.

Paramedicii îl aduceau pe targă pe un tânăr care avea genunchiul zdrobit. Avea părul negru şi, preţ de o secundă, mi-am zis: „Cal", apoi m-am gândit: „Diana şi Ari" şi „nu aici, nu, nu aici, plec, promit, plec chiar acum!"

Era aceeaşi senzaţie ca atunci când mă dădusem în caracatiţă, doar că mult mai rea. Vrăjii nu i-ar fi greu deloc să facă astfel încât ei să dea peste mine la „Urgenţă".

Mi-am înfipt unghiile în palme în timp ce mă luptam să nu intru în panică. Dar poate că era o reacţie normală să te cuprindă panica.

Am luat-o la fugă spre uşile automate, încercând să ocolesc bolnavii şi pe prietenii şi familiile lor, renunţând complet la regula de a trece neobservată. Am auzit un strigăt de la recepţie, dar nu m-am oprit din fugă până nu am ajuns lângă maşina Minei.

Mă aştepta.

– Unde-ai fost? m-a întrebat.

– La „Urgenţă", am răspuns.

Nu ştiam ce altceva să-i spun. Inima îmi bătea atât de tare, încât îmi zvâcneau şi tâmplele.

– De ce?

– N-are importanţă. Putem pleca de-aici? Te rog!

Mina se juca cu manşeta din piele din jurul antebraţului.

– Doctorul Brown mi-a spus că sunt bine. Nici urmă de cancer. Dacă te interesează.

– Oh. Perfect. Să mergem!

Mina a râs amar şi nu s-a uitat la mine când a pornit motorul şi a scos maşina din parcare.

Bătăile inimii mi s-au mai liniştit. Puteam să respir.

Nici Cal, nici Diana şi nici Ari nu ajunseseră la „Urgenţă". Poate că vraja-cârlig avea vreo logică. Poate că nu era atât de periculoasă pe cât îmi imaginam eu.

Nu mai eram fata liniştită care şedea în sala de aşteptare şi îi imita pe doctori. Hana mă va uita până la sfârşitul zilei. Mina nu avea nevoie de mine. Era bine.

Mina a intrat pe autostradă, verificând cu atenţie „unghiurile moarte". Mi-a surprins privirea.

– Ce-i cu tine, Katelyn?

– Nimic, am răspuns, zâmbind pentru prima oară în acea zi. De fapt, totul e perfect.

35

MARKOS

M-am trezit mahmur şi cu un gust amar în gură. Cinci zile la rând.

Îmi aduceam aminte de ziua ulterioară morţii lui Win. Eram slăbit din cauza efectelor secundare ale vrăjii şi, după ce am băut o jumătate de sticlă de votcă, am distrus căsuţa din copac din curtea din spate. Am avut noroc că nu mi-am rupt gâtul în timp ce plângeam şi beam şi smulgeam scândurile putrede de pe ramuri şi îmi juleam pielea de pe mâini, însă e greu să te simţi norocos atunci când ţi se întâmplă cel mai mare ghinion din lume.

Vedeţi, îmi aminteam acea noapte îngrozitoare. Alcoolul nu şterge tot. Dimineaţa, totul este din nou limpede precum cristalul.

După ce vrăjitoarea mi-a spus despre vraja pentru memorie a lui Ari şi după ce am sărutat-o pe Kay, nu m-am mai dus la magazinul de bricolaj. Nu m-am mai dus nicăieri, de fapt, în afară de sufragerie, bucătărie şi baie. Era prea mare bătaia de cap ca să urc scările până în camera mea. Şi-apoi, era întotdeauna un film înspăimântător la televizor sau cineva pe care să ucid într-un joc video, sau o bere pe care să o fur din frigider.

Mama a încercat să mă îmbuneze şi să mă convingă să fac ceva, însă am ignorat-o complet. Îmi aducea hamburger sau se aşeza pe canapea lângă mine, sau striga la mine din pragul uşii. Plictisitor.

– Uite nişte porumb fiert, a spus ea într-o seară sau era zi, nu mai ştiu. A aşezat o farfurie pe măsuţă, lângă picioarele mele desculţe. Ar trebui să mănânci şi altceva în afară de chipsuri.

Am împins farfuria cu călcâiul.

– M-am săturat să tot faci pe Howard Hughes, Markos! Mănâncă.

– Nu mănânc nimic din ce-mi aduci tu.

Ea s-a retras.

– De ce?

– Dacă pui înăuntru o vrajă de genul „înveseleşte-te"?

Ea a pălit la faţă; mi s-a părut... nu bine, ci satisfăcător.

– Când mi-ai furat banii, a spus ea, pe un ton mustrător, te-am lăsat în pace. Acum îmi pare rău. Ai trecut prin multe, dar nu vorbim de bani sau pentru ce sunt, sau pentru *cine* sunt. Niciodată.

– De parcă m-ar interesa.

Mi-am tras peste cap pătura din lână, urât mirositoare, ca să nu mai aud ceea ce urma să-mi spună.

Apoi s-au apucat de mine şi fraţii mei, de la mare la mic. Brian a venit îmbrăcat în uniformă şi a început să-mi ţină o prelegere despre „a fi responsabil" şi „a trece peste". Dev a încercat să glumească cu mine, zicând să-mi ridic fundul de pe canapea şi să fac ceva, că eram laş şi nu-mi trăiam viaţa, că eu, cu faţa mea urâtă nu voi pune mâna pe nicio fată chiar dacă găseam duşul – apoi s-a oprit, pentru că am aruncat cu un suport de pahar din piatră în perete, chiar lângă capul lui.

Când a venit şi rândul lui Cal, eram deja obosit. Nu i-am oferit ocazia de a mă convinge să mă ridic de pe canapea. Cunoscându-l pe Cal, ştiam că tactica lui va fi, probabil, să zâmbească şi să se împiedice de ceva ca să ne facă să râdem. Aşa era Cal – probabil cel mai relaxat dintre noi toţi. Nu purta pică pe nimeni. Nu merita să suporte toanele mele proaste.

Pe vremea când eram copii, după moartea tatălui nostru, el a trecut printr-o perioadă care m-a speriat îngrozitor – sărea de pe acoperişul garajului direct pe *skateboard*, fura tot felul de chestii de la magazinul de bricolaj, încerca să îi impresioneze pe prietenii lui Brian şi ai lui Dev bând până vomita. Când ajunsese la liceu, iar eu în generală, se mai cuminţise. A devenit un Waters adevărat ca şi fraţii lui.

Şi-apoi, ieşea cu Kay. O însoţise la carnaval. Ea credea că erau împreună. Numai gândindu-mă la ea mi s-a făcut greaţă şi am stins-o cu o jumătate de cutie de bere.

Cal arăta la fel de nasol cum mă simţeam eu. Avea pielea lipicioasă şi privirea pierdută. Se legăna în pragul uşii.

– Lasă-mă în pace! i-am spus.

A tuşit şi şi-a acoperi gura cu braţul, scoţând un hârâit cu flegmă.

– Ce-i cu tine, frate?

– Am răcit, a răspuns el.

– Du-te şi trage un pui de somn.

– Cică trebuie să stau de vorbă cu tine. Pentru că eşti atât de trist.

Am aruncat pe jos cutia de bere pe jumătate golită.

– Am sărutat-o pe iubita ta. Ai de gând să faci ceva în privinţa asta?

Cal a ridicat din umeri.

– Nu e iubita mea. Nici măcar n-am mai văzut-o de o săptămână.

Uram cu câtă uşurinţă spunea asta..Ca şi când ar fi fost evident. Bineînţeles că nu era iubita lui. Bineînţeles că nu avea importanţă. Şi eu aş fi vrut să nu-mi pese.

Dar şi această dorinţă înseamnă, într-un fel, că îţi pasă.

– Spune-mi ce s-a întâmplat. Vom găsi împreună o soluţie, a zis Cal, ştergându-şi nasul cu mâneca bluzei de trening.

Poate că un altul – poate Brian sau Dev – i-ar fi acceptat sfatul. Şi-ar fi descărcat sufletul. Ar fi analizat problema. Ar fi plâns. S-ar fi simţit mai bine. Poate toate astea l-ar fi ajutat pe un frate normal să se simtă mai puţin singur. Poate că aş fi făcut-o şi eu, dacă s-ar fi obosit să comunice cu mine în ultimele două luni şi dacă n-aş fi rămas cu atâta încăpăţânare lipit de canapeaua aia şi atât de supărat pe toată lumea.

Mi-am amintit cum intrase mama în panică atunci când pomenisem de banii pentru vrajă. Nu voia ca eu să vorbesc despre asta. Deci, era perfect. Nu ştiam dacă banii şi vraja erau pentru Cal – sau pentru ce era, de fapt, vraja. Însă ar fi cumplit să îl învinuiesc pe el. Să-l umilesc pe Cal şi să o enervez pe mama, în acelaşi timp.

– Poate nu-i o simplă răceală, am spus. Pun pariu că mama a rămas fără bani şi nu ţi-a mai făcut rost de vrajă luna asta.

– De ce să-mi facă rost?

– De vrajă, prostuţule. E duminică, nu? Poate vei primi azi vraja. Cea în valoare de şase mii de dolari. Vraja e ca să te facă mai deştept? Pentru că ar trebui să măreşti dozajul.

Pe chipul lui Cal a apărut o expresie de nedumerire.

– Nu iau nicio vrajă.

– Prostii! am spus, aproape înveselindu-mă. Mama plăteşte pentru ea în fiecare lună. Am văzut banii – ba chiar i-am furat. Poate că datorită vrăjii nu eşti chiar un ratat. Aşa s-ar crede, pentru că pari cam disperat. Înainte să mă sărute pe mine, să fi auzit ce-a zis Kay despre...

S-a năpustit asupra mea, cu braţele îndoite. M-a prins de după gât cu antebraţul şi s-a pregătit să-mi tragă un pumn în faţă. Însă nici eu nu crescusem cu trei fraţi mai mari degeaba. Mi-am relaxat muşchii gâtului – doare mai tare dacă ţi-i încordezi – şi m-am pregătit pentru ce mă aştepta.

Cum nu s-a întâmplat nimic, am deschis ochii şi i-am văzut faţa schimonosită din cauza concentrării. Pumnul îi tremura din cauza efortului. A gemut. Nu reuşea să îşi mişte braţul ca să-mi tragă una. Chiar şi antebraţul cu care mă apucase de după gât părea să se retragă involuntar, în ciuda faptului că el îşi împingea corpul în faţă.

– Măcar avem răspunsul la o întrebare, am zis.

Mi-am ridicat mâinile şi l-am împins. El s-a împleticit, dar nu m-a atacat din nou.

Nu putea.

Culoarea i-a dispărut din obraji. El *era* cel vrăjit. Doar o bănuială. Vrăjile nu îl lăsau să mă lovească pe mine şi, probabil, pe nimeni. M-a privit uluit de parcă eu îl lovisem pe el.

Mi-aş fi dorit să-i fi putut spune Dianei.

Acela a fost momentul – şocul făcându-mă să mă simt slab – în care m-am gândit la numele ei şi mi-am imaginat-o, amintindu-mi cum mă simţisem când şezusem în faţa ei la masă în restaurant sau lângă ea, în maşină. Îmi era dor de ea. Doamne, cât de dor îmi era de ea! Îmi era dor şi de Win, însă dorul de o persoană decedată era diferit. Nu era doar faptul că nu ne mai puteam petrece timpul împreună. Îmi era dor de Win într-un mod stupid şi inutil, deoarece o parte din mine înţelegea situaţia, şi anume că moartea era eternă şi viaţa finită, că nu există îngeri etc., etc. Dar Diana. Simţeam dorul de Diana ca pe nişte pumni în stomac, pentru că ea era prezentă, vorbea cu oamenii, îşi mângâia părul şi, mai rău decât orice, era nefericită şi distrusă din cauza a ceea ce făcusem eu, din cauză că o îndepărtasem complet, iar eu mă sărutasem cu Kay şi făcusem acest lucru în mod voit.

Cal stătuse în încăpere în tot acest timp. Cal cel dezorientat, care nici măcar nu ştia că lua tranchilizante pentru cai sau mai ştiu ce altceva.

– Plângi? m-a întrebat el.

Nu i-am răspuns, deoarece trebuia să-şi dea seama singur, iar întrebarea fusese lansată ca să mă necăjească.

– Am făcut o prostie, am zis.

Când mi-am ridicat privirea, m-am aşteptat ca el să încuviinţeze, însă îşi cerceta cu atenţie mâinile, întorcându-le şi strângând pumnii. Şi-a pişcat pielea din interiorul încheieturii stângi cu mâna dreaptă şi s-a încruntat.

– N-are importanţă vraja ta, am spus. Nu e nevoie să mă baţi-măr, deoarece mă pedepsesc eu suficient de mult.

Cal a clătinat din cap.

– Nu-mi vine să cred că mama mi-ar face una ca asta.

– Zice că are grijă de tine.

– De când?

– De câţiva ani. Cel puţin.

Cal nu s-a mai obosit să mă întreţească. A plecat, lăsându-mă singur în camera de zi. Însă nu eram singur, deoarece gândurile îmi dădeau mereu târcoale.

„– E nasol.

– Da.

– Adică, e nasol rău.

– Faptul că nu ies din camera de zi face ca totul să fie şi mai nasol.

– Dar îmi place aici. Mă simt în siguranţă.

– În siguranţă?

– Da, în siguranţă. Protejat.

– Hm. Aşa să fie?"

36

ARI

Neştiind ce să fac, m-am dus la lucru la „Sweet Shoppe" ca de obicei. Însă ritmul cu care serveam înghețata încetinise, iar răceala nu mă mai amorțea – mă făcea să tremur.

Când a venit Diana, mi-am așezat brațele de-a lungul sticlei tonetei cu înghețată, gândindu-mă la vraja promisă de Echo. Dacă mă va ajuta să dansez din nou, voi putea pleca la New York peste o săptămână. Totul va reveni la normal. Mai rezistam o săptămână dacă la sfârșitul ei reușeam să dansez.

– Ți-am primit mesajul, a spus ea.

– Mulțumesc că ai venit. Am vrut să îmi cer iertare – știu că Markos a aflat despre vrajă. Nu am apucat să-i spun eu prima.

Ea a ridicat din umeri.

– Nici nu intenționai să-i spui adevărul. Asta mi-ai spus doar mie ca să mă faci să tac.

– Nu este adevărat.

– E în regulă, Ari. Ai avut dreptate în privința lui Markos. Nu eram îndrăgostiți. Hai să lăsăm lucrurile așa.

Nu îmi plăcea vocea ei, stinsă și calculată. Uram faptul că Markos era vinovatul și, mai ales, uram faptul că prevăzusem una ca asta.

– Vrei o înghețată? am întrebat-o.

– Sigur, a zis ea.

Ar fi acceptat orice – o înghețată, un tatuaj pe față, să se înece. Am umplut un cornet cu „Rocky Road" și i l-am întins.

Diana s-a uitat la înghețată, dar nu a mâncat.

– M-am gândit mult de când mi-ai spus despre vraja ta. Lucrurile au fost atât de ciudate între noi, iar eu nu am știut de ce.

– Mi-a fost greu... să aleg ce să spun și ce să nu spun.

Ea a clătinat din cap.

– Nu la asta mă refer. Cred... *știu* că lucrurile au fost ciudate între noi înainte să apelezi la vrajă. N-ai... a trebuit să o sun pe Kay. Nu mă mai puteam baza pe tine. Întotdeauna am simțit că exista acest club „Ari-Win-Markos" în care eu nu fusesem invitată. A oftat. O mică parte din mine, cea geloasă, credea că vrei să îl distrezi pe Markos doar pentru tine și că nu voiai să ai rivale.

– Diana, îți jur că nu îl privesc pe Markos astfel.

– Atunci de ce nu mă chemai și pe mine? Cu o seară înainte ca Win să moară, ați ieșit doar voi trei. Cum făceați mereu. Nu m-ai inclus niciodată și pe mine – și nu numai în seara aceea. Niciodată.

Am închis ochii, încercând să-mi amintesc. Mă imaginam petrecând timpul cu Markos, distrându-ne – Markos tachinându-mă, Markos dat afară din restaurante și din popicării, Markos cântând cât îl țineau bojocii cântece rock pe scaunul din dreapta... vid.

Aceste amintiri erau amuzante, însă eu le percepeam mai mult din exterior, fără să existe un monolog interior, iar ele se amestecau și erau vagi.

– Nu știu de ce nu te-am inclus și pe tine, Diana. Nu-mi mai aduc aminte.

Ea a încuviințat din cap.

– M-am gândit eu. Dacă ai fi avut aceste amintiri, mi-ar fi fost teamă să întreb. Nu sunt convinsă că vreau să aflu adevărul.

– Chiar așa de rea am fost?

– Nu eşti rea. Tu eşti tu. Iei o hotărâre şi, odată ce-ai luat-o, aşa rămâne.

Nu îmi dădeam seama dacă era adevărat – exceptând hotărârea de a apela la o vrajă ca să mi-l şterg din minte pe Win.

– Îmi pare foarte rău, am zis.

S-a uitat la îngheţată şi a clătinat din cap.

– Nici măcar nu ştii pentru ce-ţi ceri iertare.

Când Jess s-a întors de la muncă, eu zăceam întinsă pe jos, în camera de zi. Începusem să simt crampe în muşchii spatelui în timpul unui *plié*, iar aceasta era singura poziţie în care nu le simţeam. Mă durea chiar dacă stăteam întinsă, dar cel puţin nu mă chinuiau şi nu mă scuturau ca pe o păpuşă din cârpe. (Singurul lucru care mă liniştea era gândul că vraja lui Echo mă va salva. Am fost nevoită să aştept destul de mult după ea.) Îi vedeam încălţămintea neagră lui Jess, însă doar atât.

– Salut, am zis eu.

Ea a îngenuncheat şi m-a îmbrăţişat, aşezându-şi capul pe mochetă. Hainele îi miroseau a cafea, iar părul a gel.

– Salut. Ce faci? am întrebat-o, încercând să mă eschivez.

– Îmi pare atât de rău, Ari, a zis ea, vorbind în mochetă.

– De ce?

– Cred că te-a durut foarte tare.

Am închis ochii.

– Ai aflat.

– Am aflat.

– De la cine?

– De la nişte puştani care stăteau de vorbă în cafenea. Ei aflaseră de la Markos şi de la fraţii lui.

Îmi şi imaginam un grup de colegi de clasă ai mei – mai multe grupuri – savurând vestea. Toată lumea mă văzuse la înmormântare. Toată lumea îşi făcuse o părere despre cât de nefericită arătam.

– Apoi m-am dus să vorbesc cu Rowena. Mi-ai spus că n-ai fost toată vara la cursuri.

– Vai, nu, Jess...

– Ar fi trebuit să fac asta mai demult. Jess mi-a dat drumul şi s-a legănat pe călcâie. Ar fi trebuit să fiu mai atentă. Să observ unele lucruri. Sunt o proastă.

– Nu eşti proastă, Jess.

Jess a clătinat din cap.

– Ar trebui să am grijă de tine.

– Nu tu ai cerut să faci asta.

– Asta înseamnă că e în regulă că nu mă descurc deloc? Jess şi-a frecat ochii cu mâinile. Îmi amintesc cum arăta în următoarea zi după ce am luat eu vraja – plânsese şi simţea nevoia să vorbească. Iar eu m-am dus la balet. Am îndepărtat-o. Uneori mă gândesc că, dacă mama ne-ar fi putut vedea, ar fi încredinţat altcuiva această sarcină.

Încheietura mâinii îmi pulsa de durere, iar eu mi-am ţinut respiraţia, încercând să alung durerea.

– Nu spune asta, am zis, însă nu eram sigură că mă auzea, chiar dacă şedea atât de aproape de mine.

– Întotdeauna am văzut doar ce e la suprafaţă. Dacă în mod evident ceva nu este în regulă, atunci pot rezolva problema. Dar dacă pari a fi în regulă, chiar cred că eşti în regulă. Această înţelegere, însă, trebuie să aibă vreo legătură cu acel instinct matern pe care eu nu îl am. Katie îl avea. Aşa a chemat-o pe mama; nu o mai auzisem de mult pe Jess rostindu-i numele. Ştia întotdeauna ce gândea toată lumea. Eu am alte gene.

– Dacă arăt bine înseamnă că *sunt* bine.

– Mda – până şi eu ştiu că nu este adevărat. Ridurile din jurul ochilor şi gurii ei reţineau umbrele ca şi când cineva i-ar fi desenat durerea cu un creion de ceară. Ţi-am făcut o programare la dr. Pitts şi am sunat la companie să nu mai trimită camioanele de mutare.

M-am rezemat într-un cot.

– Ce-ai făcut?

– Ar trebui să vorbeşti cu cineva, iar eu am dovedit că nu mă prea descurc în astfel de momente delicate, aşa că...

– Nu asta. New York.

Pe chip i se citea atâta vină şi compătimire, încât abia mă puteam uita la ea.

– Nu putem merge la New York.

– Ba da, putem. Nici măcar nu m-ai întrebat.

– Poţi să dansezi în acest moment, Ari? Arată-mi. Nu m-am clintit de jos. Jess a dat din cap. Rowena mi-a spus că nu te-a mai văzut de când ai căzut în timpul orei. Chiar după ce-a murit Win.

Jess nu era supărată pe mine. Nici nu ţipa, nici nu părea dezamăgită. Poate se aştepta să eşuez, să mă opresc brusc din ce îmi plăcea mai mult să fac. M-am ridicat în şezut şi mi-am cuprins genunchii cu braţele cum am putut mai bine.

– Voi putea dansa în curând.

Jess nu a spus nimic, m-a privit doar cu o milă îngrozitoare, nefirească. M-a apucat de încheietura care mă durea şi mi-a ridicat-o; durerea zvâcnea odată cu bătăile inimii mele.

– Îmi pare atât de rău că ţi-am făcut asta, a spus ea, mângâindu-mi încheietura cu degetul ei mare. Vechea ta vrajă. Uneori e bine să suferi. E bine să ai amintiri urâte.

Mi-am tras încheietura din mâna ei şi am gemut când durerea mi-a străbătut cotul.

– Încetează. Ai făcut ce trebuia.

A clătinat din cap.

– Poate că, dacă nu aş fi făcut asta, nu ai fi simţit nevoia să îl uiţi pe Win.

– Asta nu e important. New York e important. Nu eram de acord cu Jess; nu era numai vina ei. Vraja ca să-l uit pe Win a fost o greşeală colosală – dar a fost greşeala mea. Nu a ei. Greşeala ei ar fi aceea de a renunţa la mutare. Trebuie să ne mutăm la New York.

– Dr. Pitts te aşteaptă.

– Nu, Jess. Exagerezi. Ne mutăm la New York. Spune-mi că ne vom muta la New York.

– Mai întâi vom merge la dr. Pitts. Apoi, mai vorbim.

Nu voiam să vorbesc cu nimeni – nu cu ea, aşa de ciudată şi tristă cum era, şi cu siguranţă nu cu dr. Pitts. Dar am urmat-o la maşină.

Jess nu era supărată pe mine, ca Markos, sau dezamăgită, ca Diana. Atunci de ce simţeam ca pe o povară atât de grea mila şi dragostea ei?

După ce i-am explicat ce făcusem, dr. Pitts s-a lăsat pe spătarul scaunului, fixându-şi privirea pe peretele din spatele meu. Între noi s-a aşternut o tăcere lungă. În cele din urmă, eu am fost cea care a întrerupt-o:

– Acum înţelegeţi de ce toate eforturile dumneavoastră de a mă convinge să dau frâu liber durerii nu aveau cum să dea roade. Dar poate e un lucru bun. Nu trebuie să vă învinuiţi pentru că nu m-aţi putut repara. Nu a fost vina dumneavoastră.

Ea a clătinat din cap, afişându-şi pe faţă compătimirea ca şi un machiaj de scenă. Nu mai suportam. Preferam momentele în care încerca să mă facă să strig la ea.

– Ari, noi nu „reparăm" oamenii în cadrul terapiei.

– Glumeam.

– Eu nu cred că glumeai. Genul acesta de atitudine – că durerea poate fi „reparată" – ar putea fi motivul care te-a determinat să apelezi la vrăjitoare în loc să îţi înfrunţi sentimentele.

– Durerea *poate* fi reparată. Sunt convinsă că luaţi Tylenol, doamnă doctor Pitts!

– Chiar crezi că o vrajă care îţi afectează creierul este acelaşi lucru cu a lua o pastilă de Tylenol?

Am ignorat şicana cu „îţi afectează creierul".

– Spun doar că nu ţine de a *crede* sau nu în ceva. Este adevărat. Iei o pastilă, trece durerea de cap. Eu am apelat la vrajă, am scăpat de suferinţă. Nu ştiu dacă e bine, dar ştiu că a funcţionat.

– Din punctul tău de vedere, faptul că nu poţi dansa înseamnă că a funcţionat?

– Voi dansa din nou.

Mi-am dus încheietura rănită în dreptul inimii. Vraja lui Echo. A promis. În curând. Trebuie să am răbdare.

Dr. Pitts emana în continuare acea atitudine falsă de milă. Mi-era greaţă. Nu ştiu cum de nu vomam din cauza ei.

– Cum? m-a întrebat.

– Pur şi simplu.

A clătinat din cap.

– Nu poţi alege să scapi dintr-o astfel de situaţie, Ari. Nu poţi da totul la o parte. Există consecinţe.

– Cum ar fi că sunt nevoită să stau aici cu dumneavoastră.

Expresia de compasiune de pe faţa ei s-a schimbat uşor. Dacă tot trebuia să mă aflu în acea încăpere, am hotărât să o fac duşmanul meu. Duşmanii nu încearcă să te înţeleagă. Duşmanii te lasă în pace.

– Nu ştiu ce a sperat Jess să realizeze prin faptul că m-a făcut să vin aici. Ştiu că totul este dat peste cap. Le voi cere scuze lui Jess,

Dlunei, lui Kay, chiar și lui Markos și tuturor locuitorilor acestui oraș dacă vreți. Bine?

Dr. Pitts s-a uitat la mine. Poate trebuia să-mi cer scuze și față de ea.

– Să vorbim despre părinții tăi.

– De ce?

– Și ei au murit.

– Nu îmi mai amintesc.

– Nu îți mai amintești incendiul. Dar tot ai putea avea acel sentiment că lumea este haotică și periculoasă.

– Credeți că, doar pentru că părinții mei au murit într-un accident, sunt mai predispusă la a-mi controla viața prin orice mijloc? Foarte perspicace! Mă voi gândi la asta contemplând cerul la ora trei dimineața, întrebându-mă dacă există rai.

– Ai observat că apelezi deseori la sarcasm ca să schimbi subiectul?

Am ridicat din umeri.

– Orice funcționează.

Dr. Pitts a clătinat din cap.

– Nu funcționează. Într-o bună zi vei rămâne doar tu cu tine și vei fi nevoită să înfrunți adevărul.

– Care adevăr?

– Că ai trecut printr-o suferință. Care te-a schimbat.

Am înăbușit un alt răspuns sarcastic. Ea și-a împreunat mâinile și a inspirat adânc.

– Spune-mi, Ari. De ce nu poți să vorbești despre părinții tăi?

– Ce-ar trebui să spun?

– Orice.

– Abia dacă mi-i amintesc.

– Ce îți amintești?

Puteam aşeza amintirile pe care le aveam cu părinţii mei pe şase portative.

– Mama avea părul lung şi subţire, ca al meu. Tata avea barbă.

– OK.

– Ascultam deseori muzică împreună.

Muzică în maşină, muzică în casă, muzică în curte. Clasică, indie rock, pop, teme muzicale. Când mi-i imaginam pe părinţii mei, mi-i imaginam cântând.

– Asta te-a atras spre dans? Muzica?

– Poate.

Mi-am amintit de ziua în care tata mi-a dăruit primul meu iPod – unul mai vechi al lui. Lăsase o mulţime de melodii pe el, însă eu eram extrem de încântată să le adaug şi pe ale mele. Obişnuiam să adorm cu căştile pe urechi.

Nu ştiu sigur şi nu am pe cine să întreb, dar bănuiesc că acesta fusese motivul pentru care nu auzisem alarma de fum. Flăcările cuprinseseră întreaga casă când tata m-a scos afară şi a fugit înăuntru după mama.

Însă având în vedere că uitasem ziua respectivă, nu eram nevoită să ştiu exact.

– Interesant. Îţi mai aminteşti altceva despre ei? m-a întrebat dr. Pitts.

– Vedeţi, trebuie să vă contrazic. Mie nu mi se pare interesant. Este singurul lucru pe care mi-l amintesc, dar asta nu înseamnă că e important. Ascultam muzică. Şi ce-i cu asta?

– Te simţi vinovată?

Îmi simţeam gura uscată. Nu pomenisem nimic despre căşti, nici ei, nici altcuiva, niciodată.

– Nu. De ce m-aş simţit vinovată?

– Că tu ai supravieţuit, iar ei, nu.

– Nu sunt vinovată. Încetaţi să mă încadraţi în vreo listă a suferinţelor!

Dr. Pitts mi-a întins o cutie de Kleenex. Nu plângeam, însă faţa mea arăta că eram pe punctul s-o fac. Gestul ei m-a făcut să-mi înghit durerea, apoi să inspir adânc şi să îmi ţin respiraţia, mai hotărâtă ca niciodată să nu cedez.

– Nu încerc să îţi impun nicio teorie, Ari, a zis ea cu blândeţe. Nu aveam nevoie de mila ei. Îţi ofer o altă perspectivă asupra situaţiei tale.

– Alta decât cea în care eu sunt acea nenorocită deplorabilă şi slabă care şi-a şters din minte iubitul şi apoi i-a minţit pe toţi? Sau o să dăm vina pe părinţii decedaţi?

– Situaţia poate fi privită din mai multe unghiuri. Dacă vei şti motivul pentru care te simţi aşa cum te simţi, atunci vei şti şi cum să faci faţă emoţiilor.

– Dar nu vreau să ştiu, am zis eu fără să gândesc.

Dr. Pitts a rămas tăcută mult timp, lăsând cuvintele să plutească în aer.

– Ce nu vrei să ştii, Ari?

– Nimic. Vorbeam în contradictoriu.

– Ce nu vrei să ştii? Pe tine însăţi?

– Nu mai contează. Mi-a ieşit pur şi simplu pe gură.

– Spune-mi, te rog. Nu vrei să ştii...

– Nu vreau să ştiu de ce-am făcut-o! De ce l-am şters din mintea mea pe Win. Nu vreau să ştiu nimic.

Expresia serioasă a doamnei doctor Pitts s-a schimbat şi cred că era într-adevăr curioasă când m-a întrebat:

– De ce?

De teamă că, dacă voi privi mai atent, voi descoperi că mă schimbasem într-un mod pe care nu îl puteam controla. Vechea Ari mi se părea o cu totul altă persoană. O abandonase pe Diana,

renunţase la tot, inclusiv la dans, pentru un băiat. Până şi vechea Ari – micuţa Ari, cea cu iPod-ul şi cu părinţii care cântau – nu mai era eu, din moment ce ştersesem amintirea cu incendiul. Însă acelea erau schimbări pe care le plănuisem, schimbări pe care le alesesem, chiar dacă nu mai înţelegeam de ce făcusem această alegere. Nu voiam să ştiu ce alte schimbări mai apăruseră fără ştirea sau permisiunea mea.

Voiam să fiu un set de reacţii previzibile la un set finit de situaţii; voiam să ştiu că eram o fată care făcea mereu aceleaşi alegeri pe care le făcuse şi înainte. Gândul că puteam să fac schimbări bruşte şi negândite mă speria îngrozitor.

I-am zâmbit doamnei doctor Pitts, deşi acel zâmbet era dureros.

– Pentru că e mai bine în întuneric.

37

KAY

Lumina verii târzii arunca umbre lungi pe verandă. Diana stătea chircită într-un hamac la un capăt, iar Ari își trăsese un scaun lângă ea. Pe gazon, aspersoare automate ticăiau, dând naștere în aer unor curcubeie micuțe. Mama era undeva la marginea proprietății, în echipamentul murdar de grădinărie în care trăia, practic. Stătea în grădină până când era prea întuneric să mai vadă ceva. Tata, care își petrecea săptămâni la rând în Boston deoarece avea funcție de CEO, glumea zicând că grădina era copilașul ei, doar că într-adevăr grădina era *singurul* ei copil.

Am lovit ușor cu degetul ecranul telefonului. Primisem un mesaj de la Cal. Nu mai vorbisem și nu ne mai văzuserăm de vreo trei zile, însă îi citeam mesajele scrise și le ascultam pe cele vocale, gândindu-mă că era suficient ca să împiedic vraja să mi-l scoată în cale. Cu cât trecea mai mult timp fără să îl văd, cu atât îmi doream mai puțin, mai ales că mesajele lui începuseră să devină ciudate.

– Haideți, am zis eu. E toiul verii. Haideți să facem ceva!

Diana se legăna tăcută în hamac, iar Ari și-a schimbat poziția capului.

– N-avem chef, a spus ea.

– Sunteţi deprimante, fetelor, am zis. Şi ce dacă Ari a minţit în legătură cu vraja, iar Diana a avut un iubit secret? Acum am aflat de vrajă, iar Markos nu mai e prin zonă. Şi ce dacă?

Ari şi-a ridicat capul pe jumătate.

– Frumos, Kay! Ce vrei de la noi?

– Vreau să vă reveniţi! am spus. Diana a oftat, iar Ari şi-a dat ochii peste cap. Ari, cândva mi-ai spus că eşti minunată şi că nu te împrieteneşti decât cu oameni minunaţi.

– Nu cred că m-am exprimat aşa...

– Ce vreau să spun este că sunteţi tot Ari Madrigal şi Diana North. Comportaţi-vă ca atare!

Nu au zis nimic şi, înainte să mai încerc să le conving să se ridice ca să facem ceva, soneria a sunat de şase ori ca şi când cineva şi-ar fi sprijinit întreaga greutate pe ea. Le-am lăsat pe verandă şi am traversat în grabă casa, ca să deschid uşa de la intrare.

Cal stătea postat pe treptele din faţă. Avea tenul cenuşiu, era tras la faţă, iar părul îi era atât de unsuros de parcă l-ar fi dat cu cerneală.

– Salut, Kay, a zis când m-a văzut, apoi s-a aşezat pe prima treaptă.

Am închis uşa în urma mea şi m-am aşezat în faţa lui.

– Ce-ai păţit?

– Am fost bolnav. Tu pe unde-ai umblat? Nu mi-ai răspuns la mesaje.

– Oh. Poate că vraja voia ca eu să-i răspund. Whoops! Scuze.

– Nu ştiu cu cine să vorbesc. Nu mai mănânc acasă, ceea ce înseamnă că am fost bolnav şi înfometat, până când mi-am dat seama că pot să merg la cumpărături şi să ţin mâncarea sub cheie, dar nu asta-i problema.

Vorbea normal, ca şi când i-aş fi înţeles cuvintele, doar că nu le înţelegeam. Am aruncat o privire spre casă.

– Şi care *este* problema?

– Capul meu şi vraja asta.

Am tras aer pe nas şi m-am ridicat cu greu în picioare.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

El a râs, iar râsul lui s-a transformat într-o tuse puternică.

– Nici eu nu ştiu despre ce vorbesc. Am crezut că e doar faptul că nu l-am putut lovi pe Markos, însă lucrurile se mută în capul meu: vopseaua se decojeşte sau ferestrele murdare se sfărâmă, şi nu îmi mai dau seama ce e real şi ce...

– Ai încercat să-l loveşti pe Markos?

– Stă bosumflat. Cred că şi-a dorit să-l lovesc. Poate am să reuşesc acum. N-am încercat.

– Despre ce vrajă vorbeşti?

– Nu ştiu. O vrajă. Asta încerc să spun.

M-am retras spre uşă.

– Nici eu nu ştiu. Dar te vei face bine, nu, Cal? Vorbim mai târziu. Mă poţi suna în toiul nopţii, promit să-ţi răspund.

Cal a clătinat din cap.

– Asta-i altă chestie. Dorm buştean toată noaptea.

– Perfect!

– Nu, nu e perfect. Întotdeauna am crezut că sufăr de insomnie... A clătinat din cap, aproape furios, şi şi-a încrucişat braţele pe piept. Nu ştiu de ce-am venit aici. N-am să te mai deranjez.

L-am privit cum se îndepărtează şi mi-am încleştat dinţii când el a coborât scările, aşteptându-mă să se împiedice şi să cadă. Apoi m-am detaşat de această grijă şi am aşezat-o lângă celelalte; nu îmi foloseau la nimic. Cal nu s-a împiedicat. Umbla normal. Era bolnav, dar îşi va reveni acum că stătuserăm de vorbă.

În timp ce traversam casa spre verandă, am auzit râsete. Poate că discursul meu motivant dăduse roade; poate că Ari şi Diana erau pregătite să uite trecutul şi să revină la normal. Apoi, în timp ce mă

apropiam, am auzit trei voci în loc de două. Am recunoscut cea de-a treia voce:

– ... mi-am dat seama că era complet diferit şi înspăimântător, uneori şi aglomerat, şi necunoscut. Mă simţeam singură.

– Dar a meritat? s-a auzit vocea lui Ari.

– Oh, da. E bine să fii singur uneori. Ajungi să te cunoşti.

Lacrimile mi s-au adunat în ochi şi mi-am acoperit gura cu mâinile. Mina nu ştia ce însemna să fii singur.

– Pare un *cliché* când vorbesc despre asta, însă nu cred că am înţeles înainte cât de mare e lumea asta. Şi cât de bătrână. Am vizitat cetăţi care au rezistat de-a lungul secolelor. Munţi care sunt aici de-o veşnicie. A râs uşor. A fost oarecum plăcut să mă aflu în acele locuri şi printre acei oameni cărora nu le păsa că fusesem bolnavă şi care nu se uitau la mine de parcă eram muribundă.

– Te înţeleg, a zis Ari. Nu că oamenii ar crede că sunt pe moarte. Însă toată viaţa mea, lumea m-a considerat fragilă. Ca şi când aş putea izbucni în hohote de plâns în orice secundă. A tăcut o clipă. Exceptând momentele în care dansez.

– Eu nu te privesc aşa, a spus Diana.

– De aceea te iubesc.

Ştiam că trebuia să mă opresc din ascultat şi să mă duc la ele. Vraja nu trebuia să-mi aducă prietenele acasă ca Mina să stea în compania lor. M-am rezemat de un scaun din bucătărie şi mi-am ţinut respiraţia.

– Chiar ai plâns în hohote? a întrebat-o Mina.

– Nu! a răspuns Ari cu asprime.

– Plâng eu suficient pentru amândouă, a spus Diana.

– Nu e chiar atât de rău să plângi. Eu am plâns o săptămână în India. După vreo trei sau patru luni, eram sătulă de trenuri şi de hoteluri ciudate şi de privirile tuturor, care se uitau la mine de parcă ar fi trebuit să ştiu hindi. Şi îmi era dor de casă. Apoi m-am

simțit vinovată pentru că mă supărasem, deoarece reușisem, scăpasem de boală, îmi trăiam visul, deci de ce să-mi pese că exista disconfort, nu? Însă nu poți fi liniștit, recunoscător și *zen* în fiecare secundă din zi. Este pur și simplu imposibil.

– Îmi place când vă aud vorbind despre *a-ți îngădui* să plângi, a zis Diana. Îi auzeam vocea tremurândă, ca și când discuția despre plâns era suficientă ca să le trezească la viață. Apare un moment în viața ta când spui: „Of, sunt atât de supărată, dar nu voi plânge, nu azi".

– Diana! a exclamat Ari.

Am auzit foșnete și râsete și mi-am dat seama că Ari se aruncase în hamac lângă Diana. Cerul se întunecase complet. Mă ascunsesem prea mult; ar fi trebuit să se întrebe deja unde plecasem. Însă nu au făcut-o.

Am împins scaunul de care mă țineam, care a zgâriat podeaua, și am ieșit grăbită pe verandă. Diana și Ari și-au ridicat privirile din hamacul în care stăteau întinse una cu capul la picioarele celeilalte. Mina ședea pe un scaun, iar lumina din casă făcea să îi scânteieze cercelul din sprânceană. Am început să vorbesc, înainte ca ea să apuce să deschidă gura:

– Hei, fetelor, îmi cer scuze. Ah, Mina, ce faci aici?

– Am venit să vă salut.

– Salut. Eram în toiul unei discuții.

– Ba nu eram, a zis Ari. Mina, te-ai întors acasă de tot sau doar pe perioada de vară?

Mina s-a lăsat pe spătarul scaunului, ca să stea mai confortabil.

– Am terminat în mai primul an de facultate la Universitatea din Michigan. Ar trebui să încep anul al doilea, dar chimioterapia mă mai ține în loc.

– Ca și călătoriile în jurul lumii, am spus eu, însă ele au luat tonul meu vesel de bun.

Mina, care ar fi trebuit să știe ce însemna, mi-a zâmbit.

– Nu știam că s-a stabilit un program, a zis ea, neînțelegând ideea pentru a mia oară.

Iar ideea era următoarea: nu numai cancerul îi răpea pe oamenii de lângă tine. Uneori era nenorocita aia de Indie. Mina s-a însă nătoșit și m-a părăsit. Punct.

– Cine era la ușă? m-a întrebat Mina.

– Cal.

Diana s-a crispat.

– Încă mai ieși cu el?

– *Ai ieșit* cu Cal Waters? m-a întrebat Mina.

– Nu – adică, da, poate că, dar nu mai ieșim.

– Dumnezeule, Katelyn, nu-mi vine să cred că nu mi-ai spus.

– N-am ce să spun. „Doar că l-am sărutat pe fratele lui, Diana – îmi pare rău."

– Ce voia? Doar nu v-ați despărțit chiar acum? a întrebat Mina.

– Nu, bineînțeles că nu.

S-au uitat toate trei la mine, așteptând mai multe detalii. Dar cum le puteam spune că era bolnav și că nu știa de ce *trebuia* să mă vadă?

– Mi-a spus... mi-a spus că Markos a încercat să-i tragă un pumn.

– Poftim? De ce? a întrebat Ari.

Diana arăta de parcă era gata să se scurgă prin hamac și să intre în pământ.

– Mi-a zis că Markos e supărat. Poate... poate îi e dor de Di. Asta ar fi de bine, nu? Pentru că îi pasă?

Pe fața Dianei a apărut o expresie de durere și și-a întors capul către frânghiile hamacului.

– Cal a venit aici ca să-ți spună că lui Markos îi e dor de Diana? a întrebat Ari.

– Ăăă... da. Ştiam că nu avea nicio logică, însă nu mi-a venit nicio altă idee. Hei, ascultaţi, veţi veni toate la ziua mea de naştere, nu?

– Iisuse, Kay! a zis Ari.

– Ce?

– Puţină sensibilitate.

Ari a arătat către Diana, care începuse să plângă în tăcere. Preţ de o secundă m-am simţit îngrozitor, ca o ratată, apoi mi-am adus aminte că vraja funcţiona perfect şi nu îi păsa dacă eram bună sau rea. M-am simţit mai bine.

– Eu cu siguranţă o să vin, a zis Mina.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Tu nu eşti invitată.

– Bineînţeles că sunt, a zis Mina. Tocmai ai spus: „toate". Şi eu fac parte din „toate".

– Are dreptate, a zis Ari, rânjind. Şi ea face parte din „toate". Nu-i aşa, Diana?

Diana şi-a şters lacrimile şi i-a zâmbit slab Minei.

– Face parte din „toate" ca şi mine.

Am inspirat adânc. Zilele de naştere erau o chestie a noastră, a mea şi a Minei. Mâncam tort şi ne machiam una pe cealaltă. Îmi scria o poveste ca să mă facă să râd, apoi mi-o citea, imitând toate vocile. Chiar şi atunci când era extrem de bolnavă. Chiar şi în anul în care mi-a dat patru poveşti şi mi-a spus că, dacă nu va mai fi anul viitor, să citesc câte una pe an şi să mă prefac că ea imita toate vocile. Apoi s-a scuzat că nu avusese timp să scrie mai multe, dar că se simţea atât de obosită! Am plâns amândouă şi am adormit în patul ei.

Dacă mi-ar scrie o poveste anul acesta – ceea ce nu va face, nu o mai făcuse de ani buni – voi ţipa şi o voi lua la fugă.

Însă nu avea importanţă că Mina îşi anunţase în gura mare prezenţa la ziua mea de naştere şi nu avea importanţă că Mina se împrietenise cu Ari şi cu Diana, deoarece inevitabil va pleca – asta făcea Mina. Nu avea importanţă. Cal era puţin nebun, dar nu avea importanţă sau că îl sărutasem pe băiatul de care se îndrăgostise Diana şi o minţisem şi o făcusem să plângă, sau că nu mai suportam spitalele sau carnavalurile. Nimic din toate astea nu mai avea importanţă.

Vraja funcţiona şi nimic nu mai conta.

38

MARKOS

Sunt singurul dintre fraţi care nu are nicio amintire cu tatăl nostru. Niciuna. Nici măcar amintirea vagă de a fi ridicat pe umerii unui uriaş sau vreun alt moment emoţionant. Aveam doi ani şi jumătate când a murit din cauza unui infarct. Cal avea şase ani, Dev opt, iar Brian zece.

Nu vreau milă sau lacrimi, sau îmbrăţişări din cauza asta. E un adevăr: sunt mezinul. Nu am avut niciodată tată.

Nu partea cu „a duce dorul unui tată pe care nu l-am cunoscut niciodată" m-a dat peste cap. E în regulă – pare să fi fost un tip minunat şi ar fi fost minunat să-l cunosc, dar mă descurcam şi aşa. Partea care mă deranja pe mine era că restul - Brian, Dec şi Cal - făceau parte din acelaşi club. Clubul „Îţi aminteşti când tata..." Ceva de genul: „Îţi aminteşti când tata ne-a fiert crenvurşti în fiecare seară timp de o săptămână?" sau „Îţi mai aminteşti când tata a construit căsuţa din copac în curtea din spate?" Până şi Cal, care avea şase ani când a murit tata, îşi amintea Crăciunul când am primit cu toţii Lego şi ne-am dus la Legoland. Fraţii mei împărtăşeau toate aceste amintiri. Şi le aduceau unul altuia aminte. Însă eu nu puteam. Chiar şi atunci când eram prezent în aceste poveşti, de cele mai mult ori dormeam în braţele mamei sau plângeam îngrozitor în fundal.

Într-un fel, aveam impresia că făceam parte din două familii diferite: cei trei, care avuseseră ambii părinți cândva, și eu, care întotdeauna a avut unul singur.

Ceea ce îmi doream eu, mai mult decât a-l avea pe tata, era să fiu acceptat în acea familie, a celor care avuseseră doi părinți. Îmi doream acest lucru cu ardoare. Îi priveam și încercam necontenit să fiu cu ei. Cu frații Waters.

Ajunsesem să mă prefac destul de bine că sunt unul dintre ei. Eram încrezător, amuzant, flirtam, dar nu eram niciodată serios. Luam 9 pe linie și câte un 8 din când în când. Făceam sport, jucam în echipă. Nu mă supăram, nu mă întristam, nu îmi pierdeam răbdarea, nu mă emoționam. Îmi păstram calmul. Ei, însă, își dădeau seama că mă prefăceam și mă luau peste picior, dar nimeni din afară nu vedea că nu eram la fel.

Ciudat era – sau, nu știu, poate nu era atât de ciudat – că nu mă gândisem deloc la tata întreaga vară. Ai crede că, îndurând moartea și suferința, mă gândisem câteva minute și la tata. A fost prima mea pierdere importantă, dar, după cum ziceam, nu e o pierdere atât de mare atunci când nu îți amintești nimic.

După ce am aflat că Ari îl șterse pe Win din mintea ei, am început să mă gândesc la creierul meu de sugar care abia reușea să înregistreze că îmi era foame sau că trebuia să-mi fac nevoile, darămite să înregistreze moartea unei persoane. Ari era ca și mine, sugarul – gângurea, fără să conștientizeze nimic. Nu își mai amintea de cineva care ar fi trebuit să însemne totul pentru ea, așa cum nu mi-l aminteam nici eu pe tata.

Ea și cu mine formaserăm o familie a noastră: cei care l-au iubit pe Win. În sfârșit, făceam și eu parte dintr-un club exclusivist – ceea ce îmi dorisem întotdeauna în ceea ce îi privea pe frații mei. Apoi ea alesese să părăsească de bunăvoie grupul.

Înţelegeam acum de ce fraţii mei mă ţineau departe din acest punct de vedere. Nu pentru că erau egoişti sau răi. Îşi doreau ca eu să fi putut face parte din club, ca să păstreze mai bine acele amintiri comune. Dar ori faci parte, ori nu faci parte. N-ai cum să te prefaci.

Cel mai rău lucru este să fii de unul singur.

Când ea şi-a făcut apariţia în camera de zi a casei noastre, stăteam întins pe canapea, înfăşurat într-o pătură roşie şi îl urmăream pe un tip blond care făcea o demonstraţie cu un set de douăsprezece cuţite de ceramică, mai tari decât oţelul, garanţie 100%, pentru doar 49.99 $. A oprit televizorul şi s-a postat în faţa mea, încruntată.

O parte din mine voia să sară de pe canapea şi să o strângă de gât pentru că îl uitase pe Win, însă cealaltă parte era prea extenuată ca să se mişte.

– Ce naiba cauţi aici? am întrebat-o.

– Am auzit că eşti posomorât. Am vrut să mă conving singură.

– Poftim? Cine ţi-a spus?

Ari nu a răspuns. Am văzut-o uitându-se în spatele canapelei, la sticlele de Gatorade golite pe jumătate, apoi la faţa mea, care era probabil unsuroasă şi palidă, nu că m-aş fi uitat în oglindă în ultima vreme.

– De ce te-ai jucat cu Diana? m-a întrebat.

Am înghiţit în sec. Dacă eu arătam rău, ea arăta îngrozitor. Avea cearcăne adânci în jurul ochilor, iar mâinile îi erau îndoite ciudat pe lângă corp, nu suple şi flexibile ca altădată.

– A crezut că eşti sincer, a spus Ari. Cred că ai făcut eforturi uriaşe ca s-o convingi. De ce atâta osteneală?

– Taci, i-am spus. Taci naibii din gură, Ari! Nu eu şi Diana suntem problema. Tu *l-ai uitat pe Win*. Te-ai dus şi l-ai extirpat ca pe cancer. Nu mureai dacă îi păstrai amintirea vie. Nu a fost un cancer. El... *te-a iubit*. Dar ţie nu ţi-a păsat.

– Cred că l-am iubit mult dacă am putut să fac ceea ce am făcut.

– Asta e o prostie.

Ea a ridicat din umeri.

– Ai dreptate, a zis ea. Vechea Ari a făcut numai prostii.

Am închis ochii, dar faptul că nu o mai vedeam nu însemna că plecase. Îi simţeam prezenţa, respiraţia. N-am ştiut ce să mai zic, aşa că între noi s-a aşternut tăcerea.

– Spune-mi de ce i-ai frânt inima Dianei, a zis ea.

Am deschis ochii.

– Ce-ţi pasă ţie?

– E prietena mea.

– Eşti o prietenă jalnică, lucru pe care cred că l-am stabilit deja.

– Iar tu eşti mai ticălos decât de obicei. De ce-ai făcut-o? Doar ca să te simţi iubit şi special pentru cinci minute? E inuman.

M-am ridicat în capul oaselor şi mi-am înfăşurat pătura în jurul umerilor.

– Aşa sunt eu, Ari, în caz că ai nevoie de o reîmprospătare a memoriei. Eu sunt cel care se joacă. Eu sunt cel neserios. La ce s-a aşteptat?

M-a lovit cu piciorul în fluierul piciorului. M-a durut, însă durerea a fost ascuţită, intensă şi mulţumitoare. S-a împleticit, ca şi când s-ar fi dezechilibrat.

– Înţeleg că eşti supărat pe mine, a spus ea. La naiba, şi eu sunt supărată pe mine. Dar e o tâmpenie să te despărţi de Diana doar ca să te răzbuni.

Am încremenit – mi s-a părut o veşnicie – apoi am izbucnit în râs. Nimic nu mă mai amuzase atât de tare în ultimele săptămâni.

Apoi, pentru o fracţiune de secundă, am avut impresia că Ari, cea cu care fusesem prieten odinioară, era aceeaşi cu cea care stătea acum în faţa mea şi că, dintr-o clipă într-alta, va izbucni şi ea în râs. Că se va aşeza lângă mine pe canapea şi că ne vom amuza împreună

de ce vedeam la televizor, că le va spune fraţilor mei să mă lase în pace, că o voi face să dea sucul carbogazos pe nas afară.

Dar ea n-a râs. Nu mai era fata aceea.

– Aici nu e vorba numai despre tine, psihopato, i-am spus pe un ton cât se poate de frumos, având în vedere situaţia. Ce-ar fi să-mi spui, doar din curiozitate – ce-ai vrea să fac? Hai să-ţi spun eu variantele: o las pe Diana în pace, lucru pe care l-am şi făcut până să vii tu. Sau îmi cer scuze, dar nu prea văd ce rost ar avea. Şi-ar da seama că nu sunt sincer şi că tu m-ai obligat.

Astea erau cele mai bune variante pe care i le ofeream, însă ea tot părea dezamăgită.

– Vreau să te comporţi altfel, a zis ea.

Am pufnit, deşi nu mai era amuzant.

– Mda, păi atunci suntem doi care ne dorim asta.

Am pornit din nou televizorul.

– Markos... a început ea, ridicând tonul ca să acopere reclamele, deşi ciudat de ezitantă. De ce crezi că am făcut-o?

„Pentru că eşti o ticăloasă.

Pentru că nu l-ai iubit niciodată pe Win.

Pentru că eşti slabă."

– Ca să scapi de suferinţă, i-am răspuns.

Ea a clătinat din cap, deşi ştia că aveam dreptate.

– Dacă l-ai fi iubit cu adevărat, ţi-ai fi dorit să păstrezi amintirile şi durerea. Ai refuzat să fii o fiinţă umană.

Nu m-am uitat la ea. Urmăream cu privirea cuţitul de pe ecran care tăia o felie.

– Ce ştii tu despre dragoste? m-a întrebat ea.

Văzând că nu îi răspund, m-a lăsat în pace.

Însă ceva din ce îmi spusese ea a pătruns uşor în mintea mea şi nu mai puteam uita. Făcea ca reclamele să pară idioate; făcea ca

planul meu de a rămâne pentru totdeauna pe canapea să pară copilăresc.

Voia ca eu să fiu diferit. Ei bine, şi eu îmi doream acelaşi lucru. Pe bune, să fiu diferit până în măduva oaselor. Îmi doream să fiu o persoană pe care nu o mai cunoscusem până atunci. Îmi doream să fiu o persoană care nu mă cunoscuse *pe mine*.

M-am dus sus, am făcut un duş şi am dormit în patul meu. A doua zi dimineaţă, m-am furişat din casă înainte să se trezească toată lumea şi m-am îndreptat spre casa Dianei.

„– O să-mi trântească uşa în nas.

– Gândeşte pozitiv.

– O să arunce cu o veioză în mine, apoi o să-mi trântească uşa în nas.

– Sau poate te va asculta.

– Da, vezi să nu. După cum i-am spus şi lui Ari: nu-mi stă în fire să-mi cer scuze. Diana ştie asta. Mă cunoaşte.

– Şi asta e rău?

– Da, pentru că am stricat totul aşa cum am ştiut că o voi face încă de la petrecerea din jurul focului de tabără. Au existat mereu două variante: să mă ţin departe de ea sau dezastru total. Am ales varianta B.

– Atunci de ce te duci la ea?

– Pentru că trebuie.

– De ce?

– Pentru că... poate mă va ierta.

– Dar ai spus...

– Dacă există şi cea mai mică şansă ca ea să mă ierte, trebuie să încerc.

– De ce te-ar ierta?

– Pentru că mă cunoaşte.“

39

WIN

Echo a început să mă aştepte după antrenamentul de baseball. De fapt, urmărea tot antrenamentul, un punct negru de-a lungul celei de-a treia baze, iar după aceea mă aştepta lângă camionetă. Dacă ieşeam afară însoţit de Markos sau de alt coleg, se făcea nevăzută. Dar dacă ieşeam singur, trecea în partea din dreapta a maşinii şi stăteam de vorbă.

Nu insista să îi dau banii. Mai întâi de toate, voia să ştie dacă luasem vraja, apoi, deoarece eu răspundeam mereu negativ, mă întreba cum mă simţeam.

Aşa că i-am spus. I-am povestit despre zilele proaste şi nopţile nedormite, despre faptul că o minţeam pe Ari ca să nu sufere şi că nu îi cerusem banii de care ştiam că aveam nevoie, despre îngrijorarea care se citea pe chipul mamei şi despre nedumerirea de pe faţa Karei. I-am spus că îmi doream vraja mai mult decât orice, dar problema era că nu îmi doream nimic cu adevărat, prin urmare, acea dorinţă slabă nu era suficientă ca să mă facă să o iau. Faptul că vraja se afla chiar acolo, în sertarul cu şosete, nu o făcea să fie mai accesibilă. Ari era chiar acolo, în faţa mea. Viaţa mea reală era chiar aceea. Nimic nu era uşor.

– Nu te pot obliga s-o iei, mi-a spus ea într-o după-amiază. Şe dea pe scaunul din dreapta cu spatele lipit de portieră şi cu capul rezemat într-o parte de tetieră. Dar mi-aş dori s-o faci.

– O voi face. O voi face. Mi-am dat jos geaca de piele şi am aruncat-o pe bancheta din spate. În camionetă se încălzişe, deşi eram doar noi doi, iar motorul era oprit. Dar ar trebui să te plătesc mai întâi.

Echo s-a uitat la mine când mi-am dat jos geaca şi a încercat să se lipească şi mai tare de portieră, să se îndepărteze de mine.

– Ţi-am zis să nu-ţi faci griji în privinţa asta. Probabil că vei găsi mai repede o metodă prin care să faci rost de ei după ce o vei lua.

– Poate că, odată ce vei primi banii, mă vei lăsa aici de unul singur şi vei uita de mine, am zis, încercând să glumesc. Poate nu vreau să te plătesc pentru că îmi place să stăm de vorbă.

Echo n-a râs. Gâtul şi obrajii i s-au înroşit, iar ea privea fix torpedoul.

Am încercat să nu mă mişc. Spusesem ceva îngrozitor fără măcar să-mi dau seama.

– Îmi cer scuze, am zis.

Nu a răspuns.

– Chiar îmi place să stăm de vorbă, am zis. De fapt, eşti singura persoană cu care vorbesc. Mi-e greu să vorbesc cu ceilalţi.

Tot nu a zis nimic, dar şi-a luat privirea de la torpedo şi s-a uitat la mine. Ochii ei erau atât de limpezi, de calzi şi de trişti, încât m-au făcut să-mi întorc privirea.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat-o. Spune-mi, te rog! Sunt un nemernic, ştiu. Te-am supărat.

– Nu sunt supărată. Doar că... vreau să iei vraja. Vreau să te simţi mai bine. Însă... nu sunt convinsă că vreau să-mi dai banii. Nu mai vreau.

– Oh, am făcut.

Asta însemna că îşi dorea să fie în camionetă cu mine, să îmi verifice starea. Asta însemna că voia să rămână în oraş, să-şi amâne călătoria, să nu mai caute alte comunităţi de vrăjitoare ca să-şi salveze mama şi pe ea însăşi.

Pentru mine.

S-a întins şi mi-a luat mâna cu care băteam agitat în volan. Mâna ei era rece. Am expirat şi am simţit un gol în piept, ceea ce însemna că trebuia să inspir imediat, adânc, complet, iar aerul mirosea a piele, de la geaca lui Echo, şi a levănţică, de la şamponul ei, iar eu mi-am ridicat capul şi m-am întors către ea, iar ea era aici şi dacă m-aş fi mişcat un centimetru, aş fi putut-o săruta.

Pentru o fracţiune de secundă am crezut că o s-o fac. Am simţit cum mă mistuie această posibilitate, am simţit cum mă străbate un fior din cap până-n picioare, întreaga mea fiinţă fiind conştientă de prezenţa acestei fete şi de trupul ei care se ascundea sub geaca de piele, care acum o atingea pe a mea.

Apoi mi-am retras brusc mâna şi m-am îndepărtat de ea, expirând pe gură ca să nu mai simt miros de piele şi de levănţică. Mi-am acoperit ochii cu mâinile ca să mă întorc la amorţeală şi întuneric. M-am lovit cu ceafa de fereastră şi am simţit o durere ascuţită care era nimic comparativ cu cât de mult mă uram în acel moment.

Nu am sărutat-o. Dar n-avea importanţă. Am vrut să o sărut şi era suficient de rău.

– Îmi pare rău, am zis.

Şi ea respira greu. Era tot ce auzeam în maşină – asta şi inima care îmi bătea să-mi sară din piept.

– Şi mie îmi pare rău, a zis.

– Nu pot.

– Ştiu.

– Dar... te plac.

– Nu, nu. Nu spune asta.

– Apreciez tot ce ai făcut pentru mine...

– Asta chiar te rog să nu spui. Vorbesc serios, Win, hai să nu mai vorbim. Hai să tăcem, să nu mai scoatem o vorbă. Te rog să mă duci acasă şi să nu mai pomenim niciodată despre momentul acesta. OK?

Am dat din cap şi am întors maşina. A trebuit să cobor geamul, deoarece afară se răcorise, iar înăuntrul maşinii geamurile se aburiseră. Secundele în care am aşteptat ca geamurile să se dezaburească mi s-au părut cele mai lungi secunde din lume, fiecare dintre ele echivalând cu o mie de bătăi ale inimii sau mai multe.

Am ocolit terenurile de sport ca să o las acasă, apoi am luat-o şi eu spre casă. În tot acest timp eram convins că în *acel* moment voi lua vraja, că în *acel* moment eram cu siguranţă cea mai nefericită şi mai jalnică fiinţă umană, încât trebuia să o iau – nu aveam de ales.

Când am ajuns acasă, am scos sendvişul din sertar şi m-am holbat la el. Dacă îl mâncam şi vraja funcţiona, în ziua următoare îmi puteam reveni la normal. Probabil că sentimentul de vină nu îmi va trece, dar cel puţin puteam să o sărut pe Ari şi să simt ceva, la fel cum simţisem acel fior când fusese cât pe ce să o sărut pe Echo.

Nu le meritam pe niciuna.

Am căzut pe gânduri. Am vârât sendvişul la loc în sertar.

40

ARI

Echo m-a sunat după ce am plecat de la Markos. Mă învârtisem în cerc în cartierul lui, ca să treacă timpul până când urma să merg la cina organizată de ziua de naştere a lui Kay, gândindu-mă la Win. Gândindu-mă la puţinele lucruri pe care le ştiam despre el, la puţinele indicii pe care le aflasem. Cât de dor îi era lui Markos de el. Cum mă schimbasem când eram împreună. Toate acestea formau conturul unei persoane, definite de efectul pe care îl avea asupra celorlalţi, însă nu erau suficiente pentru a da naştere unei fiinţe umane adevărate.

Markos mi-a spus că, dacă l-aş fi iubit pe Win cu adevărat, mi-aş fi dorit să îl ţin minte. M-am gândit la părinţii mei. Poate că nu i-am iubit suficient de mult. Poate că, dacă mi-ar fi păsat mai mult, aş fi putut păstra amintirea cu incendiul. Cel puţin aş fi avut o cicatrice, dovadă a durerii.

Am realizat că era 1 august.

Trebuia să fiu în New York, însă nereuşind să îi dovedesc lui Jess că puteam dansa, nu a mai sunat la firma de mutări după ce anulase comanda. Încetase să mai împacheteze lucrurile în cutii. Farfuriile şi cărţile au apărut la loc pe rafturi peste noapte.

Vocea lui Echo mi-a răsunat limpede în ureche. Un contrast ciudat cu gândurile referitoare la Win şi la New York.

– Poţi trece pe la mine? m-a întrebat Echo.

– Acum?

– Am încercat de mai multe ori şi cred că sunt pregătită să-ţi fac o vrajă.

Părea încântată, aproape că jubila. Şi eu eram încântată, însă nu reuşeam să-mi scot din minte tăieturile de pe braţul ei şi ţipetele ei.

– Vin imediat, am spus, luând-o la fugă.

Apoi am încetinit ritmul de teamă să nu mă împiedic şi să cad grămadă în mijlocul drumului.

Echo mi-a povestit ce plănuise pentru vraja mea, despre fazele lunii şi despre tipul de mâncare, şi cum va încerca să restrângă efectele secundare, oferindu-mi graţie doar cât era nevoie.

– Şi efectele secundare?

– Este o vrajă fizică, aşa că va avea un efect secundar mintal. Graţie şi control şi putere... s-ar putea să fii mai emotivă decât de obicei, poate? E greu de spus, mai ales pentru că este complexă.

Îmi doream să fiu încântată despre tot ceea ce îmi povestea, dar ceva nu îmi dădea pace. Era o parte din profilul lui Win care lipsea. Într-un sfârşit, am întrerupt-o:

– Spune-mi ce vrajă i-ai făcut lui Win.

Ea a ezitat.

– Nu cred că ar vrea asta.

– De ce? A fost o vrajă pentru iubire?

Dacă Win îmi făcuse vreo vrajă ca să îl iubesc, asta ar explica tot ce făcusem – îmi schimbasem complet ţelurile şi viaţa pentru el.

– Nu. N-a avut nicio legătură cu tine.

Am încercat să nu fiu dezamăgită.

– Dar urma să îţi dea cinci mii de dolari pentru ea – trebuie să fi fost ceva important. Scump, deci trebuie să fi fost o vrajă

permanentă, corect? Niciun răspuns. Am ştiut despre ce era vorba înainte să îl uit? Sau a rămas secret?

– Nu ai ştiut.

Aşadar, Win avea secrete. Dacă vechea Ari ştiuse asta, s-ar mai fi ostenit să îl uite?

– Ari? Mai eşti acolo?

– De ce ai aşteptat atât timp până să mă şantajezi? am întrebat-o.

La capătul celălalt al firului s-a aşternut tăcerea.

– Ce vrei să spui?

– Win a murit la sfârşitul lui mai. Eu am apelat la vrajă o săptămână mai târziu. Însă tu m-ai căutat abia în 3 iulie, la focul de tabără.

Am încetinit ritmul pe măsură ce tăcerea se adâncea şi mai tare.

– Nu m-am mai putut gândi la nimic în primele câteva săptămâni.

– După ce-a murit Win?

– Da. Eu... N-a fost uşor.

– De ce?

Vocea ei s-a transformat într-o şoaptă.

– Felul în care am crescut... n-am avut niciodată prieteni. N-am spus niciodată nimănui că sunt vrăjitoare. Nici nu trebuia să deschid uşa atunci când mama nu era acasă.

– Dar i-ai deschis lui Win.

– Eram disperată. Mama începea să se stingă. Trebuia să fac rost de bani pe care ea să nu îi ascundă sau să îi cheltuiască – aşa că i-am spus lui. Nu m-am aşteptat... I-am auzit respiraţia la telefon. Nu ştiam cum e să faci cuiva mărturisiri. Să ai pe cineva care să te cunoască. El mă cunoştea. Având în vedere că mama era aşa de bolnavă... era singurul care ştia.

M-am oprit pe loc. Simţeam un nod în stomac. Ea îmi furase suferinţa, chiar dacă renunţasem la toate drepturile asupra ei.

– Ştii, nu pot să vin la tine chiar acum, i-am zis. Trebuie să iau cina împreună cu prietenele mele.

– Oh. OK.

– Mulţumesc. Mulţumesc că ai făcut vraja asta pentru mine.

– E în regulă.

– Prietenele mele abia au aşteptat această cină, altfel m-aş fi sustras de la ea. Jur.

– Nu e nevoie să te scuzi. Ne vedem mai târziu.

– Îmi pare rău, am spus din nou, deşi, cu cât repetam mai des, cu atât mai convingătoare păream. Trebuie să o iau pe Diana. Ne vom întâlni cu Kay la restaurant. Probabil că sunt deja în întârziere, aşa că...

– Stai, m-a întrerupt Echo. Vocea nu îi mai tremura; părea să fie din nou ea însăşi. Pe prietena ta o cheamă Kay?

– Da. Kay Charpal.

– O fată indiană drăguţă? Naivă? Puţin cicălitoare?

– În principal. Echo n-a răspuns. O... cunoşti?

Ea a oftat, lăsând să-i scape un şuierat prelung în receptor:

– Da, o cunosc. Ţi-a făcut o vrajă-cârlig.

41

KAY

Prietenele mele au aflat despre vraja-cârlig chiar de ziua mea de naştere.

Era într-o luni şi trebuia să ne întâlnim la restaurantul din oraş unde se servea homar şi trebuia să porţi baveţică şi să împarţi farfurii pline cu fructe de mare şi unde ţi se aduceau cartofi drept garnitură. Restaurantul era deschis doar vara, când fructele de mare erau proaspete şi când existau suficienţi turişti ca să merite. Era o seară liniştită, cu aer uscat, nu prea cald; prin ferestrele restaurantului puteai zări luna care strălucea precum un reflector. Eram ultima dintre noi care împlinea şaptesprezece ani; de fapt, Diana urma să împlinească optsprezece ani peste două luni, prin urmare, toate aveam aceeaşi vârstă pentru o perioadă scurtă de timp. Totul părea perfect.

Mina şi cu mine le-am aşteptat o oră pe Ari şi pe Diana. Nu mi-au trimis nici mesaj, nici e-mail, nici nu m-au sunat; m-am gândit că poate le spusesem ora greşită. În cele din urmă am comandat mâncarea şi le-am trimis un mesaj pe sub masă.

– Poate au avut ceva de rezolvat în ultimul moment, a zis Mina, încercând să fie amabilă.

M-am zburlit când am auzit acest comentariu. Nu aveau nimic de rezolvat. Nu puteau să aibă nimic de rezolvat. În cele din urmă, vraja le va aduce la mine, deoarece funcţiona. Funcţionase mereu.

Prima persoană care şi-a făcut apariţia nici măcar nu fusese invitată.

Cal Waters s-a înfiinţat în uşa restaurantului, clipind şi privind în jurul lui. Arăta în continuare îngrozitor: slăbit, agitat, transpirat. I-am făcut semn să plece; ce altceva puteam să fac? Va arăta mai rău dacă îl ignoram. Când a ajuns lângă noi, am simţit că mirosea a tequila.

– Bună, Cal, eu sunt Mina, a zis sora mea zâmbind şi întinzându-şi mâna. Am fost împreună la ora de algebră în clasa a opta?

S-a uitat la mâna ei întinsă, dar a ţinut-o pe-a lui pe lângă corp.

– Ce cauţi aici? l-am întrebat.

A dat să vorbească, dar s-a răzgândit.

– Nu ştiu. M-am trezit pur şi simplu aici...

Uşa s-a deschis în spatele lui Cal şi le-am văzut intrând pe Ari şi pe Diana. Am sărit în picioare, dându-l la o parte pe Cal cel beat.

– Ari! Diana!

Ari s-a întors către mine, iar pe chipul ei se citea furia. A apucat-o pe Diana de braţ şi a tras-o spre masa noastră. Diana părea în stare de şoc.

– Ari Madrigal, a zis în şoaptă Cal, făcând un pas în spate.

– Unde-aţi fost? le-am întrebat.

Ari mi-a aruncat o privire dușmănoasă.

– Încetează cu prostiile, Kay. Am aflat despre vrajă.

– Aţi aflat? s-a bâlbâit Cal.

A pălit şi mai tare sub broboanele de transpiraţie.

Ari abia dacă s-a uitat la el şi a strâmbat din nas.

– Da, am aflat. Kay ne-a făcut o vrajă-cârlig şi nu putem să o părăsim. Tu, eu şi Diana.

– Oh, a făcut Cal, legănându-se uşor. Oh, asta nu e bine.

– Despre ce vorbeşti, Ari? a întrebat-o Mina, care şedea la masă.

Ari ne-a explicat că prietena ei vrăjitoare îi spusese ce îi povestisem eu când încercasem să o conving să desfacă o parte din vraja lui Cal.

– Mersi, a spus Cal. Mai multe vrăji.

– Dumnezeule! a zis Mina.

M-am aşezat la masă şi mi-am încrucişat braţele peste piept.

– Şi ce-i cu asta?

– Eu vreau să merg la New York şi să dansez. Diana vrea să poată ieşi cu maşina din oraş fără să îşi învinetească obrajii. Ari a arătat spre Diana, care privea fix peretele, părând absentă. Ari a părut o clipă îngrijorată, apoi s-a întors din nou la mine, furioasă: Nu-i corect.

– Şi ce-ai vrea să fac?

– Să rupi vraja. Să mergem!

– E aproape imposibil să rupi o vrajă. Nu ştii asta? am întrebat-o. Ari s-a înroşit la faţă şi şi-a lipit încheietura mâinii de marginea mesei. Şi, oricum, nu vreau s-o rup. Suntem prietene.

– Nu, nu suntem.

– Toate am făcut greşeli. Diana a minţit că este cu Markos. Tu ai ascuns că l-ai uitat pe Win – dar noi te-am iertat. Aşa că iertaţi-mă şi să trecem peste asta.

Mina clătina din cap, nevenindu-i să creadă.

– Nu-mi vine să cred că ai făcut aşa ceva.

– Pe tine de ce te interesează, Mina?

Am rostit aceste cuvinte prea tare. Oamenii de la masa de lângă noi şi-au întors capetele şi s-au holbat la noi.

Ari i-a aruncat o privire Minei.

– Ar fi bine să te asiguri că nu ţi-a făcut şi ţie vraja, căci, dacă vei dori să pleci din nou în India, s-ar putea să ajungi iar la spital.

Minei i s-a tăiat respiraţia şi a încremenit.

Chelnerul s-a apropiat de masa noastră cu un tort plin cu lumânări aprinse, dar când a văzut expresiile de pe feţele noastre, a suflat în lumânări şi s-a retras încet.

Toată lumea aştepta ca eu să spun ceva, însă ştiam că, indiferent ce voi spune, va fi greşit.

– La mulţi ani mie! am zis.

– Ceva tot nu e în regulă, a spus Cal, emanând aburi de alcool. Nu tu şi vraja ta de „agăţat". Altceva. Mi-e atât de... foame. Aveţi ceva de mâncare?

– Taci din gură, Cal! i-am spus.

– S-ar putea să nu fie o amintire, i-a spus el lui Ari ca şi când ea i-ar fi adresat o întrebare. S-ar putea să nu fie. S-ar putea să delirez, să fiu schizofrenic. Nu-mi dau seama. S-a uitat pe rând la feţele noastre, fără să ne vadă, apoi s-a oprit asupra mea. Şi pe Markos l-ai vrăjit?

Am simţit un gol în stomac.

– Nu, fireşte că nu. Cal, ce-ar fi să mergi acasă?

Diana l-a apucat pe Cal de mânecă şi s-a apropiat de el. El nu a părut să observe acest lucru.

– De ce ai întrebat dacă l-a vrăjit şi pe Markos?

– Pentru că s-au sărutat. Iar acum Markos s-a închis în el.

Diana şi Ari s-au uitat la el, apoi una la cealaltă, apoi, în acelaşi timp, la mine. După privirile lor, mi-am dat seama că orice speranţă de înţelegere şi iertare se spulberase; chiar şi acea mică speranţă dispăruse. Nu mai rămăsese nimic în afară de betonul rece şi urât. Toate neliniştile pe care le simţisem până atunci se declanşaseră. Abia mai puteam respira.

– Nu ştiu despre ce vorbeşte, am spus.

– S-au sărutat, a insistat Cal, apoi a râgâit. Mi-a spus Markos. Nu m-ar minţi.

Mi-am muşcat buza de jos, dorindu-mi să am un dram de înţelepciune ca să ştiu ce să spun şi cum să spun ca ele să mă înţeleagă şi să mă ierte.

– Dacă este adevărat – nu spun că este – dacă el spune adevărul, atunci s-a întâmplat înainte să aflu că Diana iese cu Markos. Dacă mi-ar fi spus că sunt împreună...

– Ce naiba, Kay!

– Ari, nu, a spus Diana.

Ari nu a băgat-o în seamă, ridicând din ce în ce mai mult tonul:

– Te dai drept prietena perfectă care este mereu alături de noi când tu, de fapt, ne vrăjeşti şi te săruţi cu prietenul Dianei – e o nebunie. *Tu eşti* nebună.

– Te rog, opreşte-te, a spus Diana.

Clienţii de la mesele celelalte le şopteau ceva chelnerilor, arătând în direcţia noastră.

– Măcar ştii ce înseamnă să fii prieten? Oi fi uitat eu multe în ultimul an, dar măcar ştiu să nu fac o prostie monumentală care să îl afecteze pe cel mai bun prieten pe care am avut norocul să...

– Taci, Ari! a exclamat Diana. Era roşie la faţă. Îl ţinea în continuare de mânecă pe Cal, ca şi când ar fi uitat să-i dea drumul. Nu îmi mai lua apărarea! Nici tu nu eşti întruchiparea prietenului perfect.

Ari s-a înroşit la faţă şi şi-a îndreptat umerii.

– Nu sunt la fel de rea ca ea, a ţinut Ari să sublinieze.

– Mai gândeşte-te. N-are importanţă ce-a făcut Kay. Markos s-ar fi despărţit oricum de mine pentru că l-am minţit în legătură cu vraja ta nenorocită.

Ari a făcut un pas în spate, împiedicându-se de canapea.

– Mă învinuieşti *pe mine* pentru ce a făcut Markos?

Diana a inspirat adânc.

– Vei fi mereu cea mai bună prietenă a mea, Ari. Dar, uneori, o mai şi dai în bară. Diana s-a întors către Cal şi l-a tras de braţ. Haide! Îţi chem un taxi.

Cal s-a lăsat condus afară din restaurant.

Mi-aş fi dorit să îi fi putut urma. În timpul conversaţiei, localul devenise urât şi lipsit de romantism, cu feţe de masă ieftine şi ornamente marine vulgare. Ar fi trebuit să aleg un alt restaurant. Un local mai puţin estival. Un bistro cu feţe de masă albe, unde se aude în surdină muzică clasică. Poate nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă aş fi făcut o altă alegere.

Ari şi cu mine stăteam faţă în faţă.

– Am încercat să fiu o prietenă bună, am zis. Ari a pufnit, iar eu am adăugat repede ca să nu apuce să vorbească peste mine: Chiar am încercat. Vă iubesc, fetelor. Am încercat să vă ajut toată vara. Vocea îmi tremura, lucru pe care îl uram. Nu eram obligată să-i dau vreo explicaţie, cu toate acestea am făcut-o. Am stat pe-aproape. Chiar şi atunci când m-aţi ignorat sau când aţi râs de mine, am ştiut că trebuie să stau pe-aproape. Sperând că poate într-o bună zi totul va reveni la normal. Că mă veţi aprecia. Că vom fi prietene adevărate.

Mă umileam până în măduva oaselor, ca şi când m-aş fi descotorosit de haine, de piele şi de muşchi ca să ajung la adevăr.

Îmi venea să plâng, mai mult din cauza furiei decât a tristeţii, dar am reuşit să mă abţin.

Ari a clătinat din cap.

– Diana e nebună, dar ea şi cu mine vom fi bine. Delirezi crezând că la fel va fi situaţia şi cu tine.

Au!

Desfă vraja. Renunţă la ea.

M-am ridicat în picioare. Mina s-a ridicat şi ea în picioare, dar am refuzat să o privesc, iar ea m-a lăsat să plec din restaurant singură.

Le-am lăsat pe Ari şi pe Mina să „fiarbă" în restaurant - mă urau. Cal şi Diana, care aşteptau taxiul pe trotuar, mă urau şi ei. Foarte bine. Şi eu îi uram.

Doar că eu nu îi uram cu adevărat.

Toate sentimentele cărora le dăduserăm frâu liber erau încă prezente. Le puteam da frâu liber, dar asta nu însemna că vor dispărea. Înlăuntrul meu mă simţeam ruşinată. Văzuseră cea mai rea parte a mea, cea reală. Mă puteam preface că îmi era de ajuns să le controlez şi să le determin să facă tot ce voiam eu, cum ar fi să sărbătorim ziua mea de naştere sau să stăm posace în curtea din spate a casei mele, însă ceea ce îmi doream cu adevărat era ca ele să realizeze cât de mult îmi vor simţi lipsa. Acest lucru însă nu îl puteam impune.

În schimb, le-am pedepsit. M-am ţinut de cuvânt şi nu le-am sunat patru zile.

Ştiind ce ştiam despre vrajă, eram conştientă că se întâmplase totul măcar parţial, dacă nu în întregime, din cauza mea.

42

MARKOS

Era atât de devreme, încât căldura nu apucase să intre încă în pământ; un bărbat între două vârste care conducea o camionetă livra ziarele. Şoseaua era pustie, iar liniştea făcea ca serenada greierilor să se audă şi mai tare. Când am ajuns acasă la Diana, mama ei mi-a deschis uşa îmbrăcată într-un capot şi afişând un zâmbet larg pe faţă, de parcă i-aş fi adus potul cel câştigător. Asta însemna că Diana nu îi spusese ce făcusem. Am urât-o pentru că n-a ţipat la mine.

A strigat-o pe Diana şi a încercat să pălăvrăgească cu mine, însă eu am afişat o mină serioasă şi i-am evitat privirea, aşteptând ca Diana să îşi facă apariţia.

A apărut, în cele din urmă, îmbrăcată într-un maiou şi pantaloni scurţi de pijama, cu părul strâns în coadă şi cu ochi goi, care mă priveau după mai bine de o săptămână ca şi când aş fi fost un străin. Nu era supărată. Nu a aruncat cu nicio veioză în mine. Nimic.

Preţ de o secundă chinuitoare am crezut că apelase la o vrajă ca să mă uite, însă apoi a întrebat-o pe mama ei: „Ne laşi puţin singuri?". După ce mama ei a plecat, am surprins pentru o fracţiune de secundă o umbră de durere sub acea mască inexpresivă.

– Ce doreşti, Markos? m-a întrebat.

– Îmi pare rău, am spus. Îmi pare atât de rău! Sunt un nemernic – nici nu îmi vine să cred ce nemernic sunt – şi trebuie să-ţi spun că îmi pare rău.

– Ai sărutat-o pe Kay.

– A fost o greşeală idioată.

– M-ai înjurat. Nu ai mai vorbit cu mine de aproape două săptămâni.

Mi-a înşirat greşelile liniştită, ceea ce a fost mult mai devastator decât dacă ar fi ţipat la mine.

– Îmi pare rău, Diana.

A inspirat adânc şi şi-a îndreptat spatele.

– În regulă. Te iert.

Cred că am închis gura şi am deschis-o de câteva ori.

– Mă... ierţi?

– Da. Mulţumesc că ai trecut pe la mine. Ai făcut bine. Pa!

A dat să închidă uşa, însă eu mi-am întins mâna ca să o opresc. S-a uitat la mâna mea, apoi la mine, iar eu m-am simţit ca un intrus sau poate ca un intrus care murise şi care acum se descompunea pe treptele casei ei.

– Stai puţin. Putem fi din nou prieteni?

– Nu prea cred.

– Dar ai spus că m-ai iertat.

– Aşa e.

– Nu mi se pare că m-ai iertat cu adevărat dacă nu mai vrei să mă vezi niciodată.

Ochii ei scăpărau.

– Ai venit să-mi ţii morală despre cum trebuie să ierţi cu adevărat pe cineva? Dintre toţi, tu te-ai trezit să vorbeşti despre asta. Ciudat.

Nu mă puteam concentra suficient ca să îmi dau seama la ce se referea.

– N-am venit aici să-ţi ţin morală, nu. Am venit ca să urli şi să ţipi la mine pentru că ţi-am dat viaţa peste cap.

Parcă se înălţase cu doisprezece centimetri, deoarece ajunsese la nivelul ochilor mei.

– Nu ţi-o lua în cap, Markos. O să-mi revin.

– Trebuie să-mi acorzi a doua şansă!

– De ce? m-a întrebat, tonul ei semănând mult cu cel al vocii lui Win din mintea mea.

– Pentru că eu.... m-am oprit, am înghiţit şi am avut unul dintre acele momente în care te vezi de undeva de sus şi ţi se pare că semeni cu un ratat jalnic, care cerşeşte şi imploră. Dar ajunsesem până aici. Trebuia să continui. Fără prostii, doar sinceritate. Chiar dacă sinceritatea era nasoală:

– Pentru că mi-e dor de tine şi pentru că nu mă gândesc decât la tine şi pentru că am nevoie de tine ca să pot trăi. Mi-e teamă de tipul în care m-aş putea transforma fără tine, pentru că insul ăla a fost un dezastru. Ea a deschis gura ca să se împotrivească, poate, aşa că am continuat să vorbesc, nu pentru că aş fi crezut că o voi convinge, ci ca să amân acel refuz inevitabil. De fapt, dacă e să fiu sincer, ceea ce sunt, sau cel puţin încerc să fiu, cred că te iubesc oarecum, dar nu ştiu pentru că nu cunosc acest sentiment. Încerc să îmi dau seama ce ar spune Win, fără nicio şansă, pentru că el a fost mai bun decât mine. Cred că ar spune că asta înseamnă iubire şi că ar trebui să-ţi spun, aşa că asta şi fac. Te iubesc. Cred.

M-am străduit să o privesc în ochi, dar a trebuit să mă opresc, deoarece plângea. M-a lovit ca un trăsnet: eu o făcusem să plângă. Expresia de pe chipul ei era din cauza mea.

Nu mirosea a bine. N-oi fi avut eu experienţă în mărturisirea dragostei, dar mă îndoiam că lacrimile ar putea fi răspunsul dorit.

– Te rog, lasă-mă în pace, Markos, mi-a zis. Nu pot fi eu motivul pentru care tu să devii o persoană bună. De ce nu *eşti* pur şi simplu o persoană bună?

Am făcut un pas în spate de la uşă, împiedicându-mă. M-am cutremurat şi am simţit o răceală bruscă. Am încercat să inspir, însă durerea ascuţită pe care am simţit-o în piept m-a făcut să respir greu.

– Am... am spus adevărul, am zis eu.

– Mulţumesc pentru asta.

A închis uşa.

Am îngenuncheat pe peluza ei.

Trebuia să mă ridic de acolo, altminteri va veni mama ei şi mă va găsi.

Trebuia să mă ridic ca nu cumva Diana să se uite afară pe fereastră şi să mă vadă îngenuncheat.

Trebuia să mă ridic şi să găsesc o sticlă de Maker's Mark care să mă facă să uit de ceea ce se întâmplase aici.

Trebuia să mă ridic.

Trebuia.

43

WIN

După cele întâmplate în mașină cu Echo, am știut că trebuie să fac rost de bani. Nu mai puteam lăsa lucrurile așa. În curând voi face o greșeală atât de mare, încât nu voi mai putea reveni la situația de dinainte.

În cele din urmă, nu mi-a fost atât de greu să-i obțin. Eram la Markos acasă și ne jucam jocuri pe calculator. Nici măcar nu am întrerupt jocul.

– Dacă aș avea nevoie de bani, mi-ai putea împrumuta? l-am întrebat eu.

– Câți?

Niciunul din noi nu și-a desprins privirea de la ecran. Markos omora cu mitraliera câțiva pietoni.

– Cinci mii.

Nu mi-a dat un răspuns imediat, iar eu m-am gândit că ar putea începe să râdă, caz în care eram nevoit să râd și eu, iar apoi să îi plătesc lui Echo în fișele pe care le găseam pe sub automatele de sucuri în următorii treizeci de ani.

– OK, a zis Markos. Chiar ai nevoie de ei?

– Da.

– Bine, atunci.

Luni, între repriza a patra şi a cincea mi-a dat plicul. L-am pus în dulapul meu din vestiar şi l-am simţit bătând ca o inimă întreaga zi.

Dar apoi ce-am făcut? Credeţi că m-am dus acasă la Echo ca să i-l dau imediat? Credeţi că m-am gândit să muşc din sendvişul care începea să râncezească în sertarul meu cu şosete? Credeţi că am făcut ceva?

Nu.

Mai întâi i-am dus acasă, am golit bancnotele din plic pe patul meu şi am privit îndelung grămada de bancnote – nu mai văzusem niciodată atâţia bani într-un singur loc. Erau *mult mai mulţi* decât îmi imaginasem eu. O grămadă cu vârf. Bancnote de douăzeci, în marea majoritate, dar şi câteva bancnote şifonate de zece şi de cinci şi de un dolar, precum şi o bancnotă de o sută care părea contrafăcută – zic contrafăcută, pentru că bancnota de o sută de dolari era unul dintre acele lucruri pe care doar bogaţii din filme o aveau în portmoneele lor.

Cu cinci mii de dolari îi puteam cumpăra Karei un aparat dentar. Îi puteam cumpăra mamei o nouă maşină (folosită), ca să o înlocuiască pe cea care se tot oprea în intersecţii. Dacă îi depuneam într-un cont de economii, puteau face alţi bani *doar ţinându-i acolo*. Cinci mii de dolari ar fi făcut-o atât de fericită pe mama sau cel puţin ar fi scăpat-o de griji pentru câteva zile sau săptămâni. Măcar o dată aş putea s-o ajut în loc să îi fiu o povară.

Însă plănuiam să îi folosesc pentru fericirea mea.

Cât egoism! Câtă risipă!

Aceiaşi cinci mii de dolari ar putea s-o ajute pe Echo să plece din oraş, să găsească alte vrăjitoare şi să le convingă să salveze viaţa mamei ei. Să-i salveze şi ei viaţa. Şi pe a mea.

Aşadar, cum să aleg? Mama şi Kara versus Echo şi mama ei – nu mi se părea normal să aleg. Sau ar fi trebuit să ignor toate acestea şi să aleg pentru mine?

Am vârât banii înapoi în plic. Am auzit-o pe mama la uşa de la intrare, strigându-mi numele. Am vârât plicul la brâu şi l-am ascuns sub cămaşă.

Dacă va afla banii asupra mea sau în camera mea, va vrea să ştie de unde îi aveam. Se va gândi la grozăvii: droguri sau furt, sau mai rău. Se va învinui pentru că fusese o mamă denaturată. Va vrea să vorbim despre asta şi va încerca să mă convingă să îi spun ce însemnau.

Toate astea m-au făcut să iau decizia. Cum îi puteam explica de unde aveam atâţia bani? Se va simţi umilită dacă ar şti că i-am luat de la Markos. Îmi va strica acea plăcere de a-i oferi ceva care să îi facă viaţa mai uşoară.

Seara, m-am dus acasă la Ari. În timp ce ea povestea cu mătuşa ei, eu am ascuns plicul în fundul dulapului ei, într-o cutie de pantofi pe jumătate mototolită. Ştiam că îi puteam lua de acolo oricând dacă era nevoie, iar mama nu îi va găsi din întâmplare şi nu va începe să pună întrebări. Faptul că banii se aflau acasă la Ari, şi nu la mine mă făcea să mă simt mai puţin un ticălos egoist pentru că mă alesesem pe mine în detrimentul familiei mele. Puteam să uit complet de acei bani.

Mă apropiam de sfârşit. Ultimul detaliu. Aveam banii, vraja, îi aveam pe Markos, pe Ari şi pe Echo, încă puţin până la rezolvarea perfectă a situaţiei – repriza finală.

Este acel moment de linişte înainte să se destrame totul.

PARTEA a IV-a

· toate lucrurile ·

44

ARI

La trei zile după ziua de naştere a lui Kay (la trei zile după ziua în care *ar fi trebuit* să mă mut la New York), am căzut în timp ce încercam să execut un *fouetté*[1] în camera mea. Nu mai vorbisem cu Diana sau cu Kay din seara de la restaurant, iar pe Jess o evitam, deoarece mă copleşea cu îmbrăţişări de când mă obligase să merg la doamna doctor Pitts. Nu fusesem nici acasă la Echo, deşi ştiam că era pregătită să îmi facă vraja – ceva din conversaţia pe care o avusesem mă neliniştea, neştiind ce puseseră la cale ea şi Win, neştiind cum ar fi trebuit să reacţionez. În „globul meu de sticlă", aveam suficient timp la dispoziţie să mă gândesc că de fiecare dată când mă loveam la degetele de la picioare sau când ratam o treaptă, sau când mă tăiam cu hârtie era consecinţa acelei vrăji malitioase.

Când am căzut, am aterizat pe pat, împingând salteaua de pe rama patului. În acel moment, un jurnal necunoscut, ascuns într-un loc de care nu ştiam, a căzut pe jos, însă paginile sale erau pline cu scrisul meu de mână. Am deschis jurnalul cu aceeaşi curiozitate cu care urmăream înregistrările cu dansurile mele: poate că voi

[1] (Coregr.) rotaţie rapidă şi continuă a corpului efectuată de un dansator sau o dansatoare pe poante, cu ajutorul elanului imprimat prin mişcarea braţelor ori a unui picior. (n.tr.)

găsi, în sfârşit, un indiciu care să îmi explice de ce făcusem ceea ce făcusem.

Însă n-am găsit nicio explicaţie în jurnal. Cel puţin, nu una clară.

În faţa cărţii am găsit o pagină ruptă – era bileţelul pe care îl scrisesem în seara în care luasem vraja. Apoi, pe la mijloc, câteva pagini erau scrise cu litere înghesuite.

„Nu m-am dus azi la balet; mi-am petrecut timpul cu Win. Nici măcar n-am făcut-o intenţionat – pur şi simplu am uitat să mă duc. Nu mi-am adus aminte decât atunci când Rowena m-a sunat acasă. M-am săturat de Rowena şi de cocuri, şi de perfecţiune. M-am săturat.

Win zice că este un har să fii atât de priceput la ceva cum sunt eu la dans. Şi că voi regreta dacă nu voi pleca la New York. Însă Win face pe «iubitul înţelegător» şi ştiu că îi va fi dor de mine. Se comportă atât de ciudat! E mai trist decât de obicei. Sunt îngrijorată. Nu vrea să-mi spună despre ce e vorba. Şi am şi eu grijile mele. Jess este atât de încântată! Caută frenetic de muncă. Vorbeşte despre Greenwich Village, despre MOMA, despre concerte în Central Park. Mutarea la New York este modul meu de a o răsplăti pentru ultimii nouă ani. Să o scot de aici. Nu-mi imaginez cum e să fiu departe de Win şase ore pe zi. Altădată visam la asta, acum mi se pare o pierdere de timp."

După ce am terminat de citit, mi-am dat seama că şedeam pe marginea patului şi îmi strângeam încheietura mâinii atât de tare, încât mi se înroşise. Durerea era atât de ascuţită, încât aveam impresia că îmi înfigeam carnea în ţepi de metal. Cuvintele lui Ari, cea de odinioară, erau atât de puternice, încât simţeam că ameţesc.

Nu îi plăcea să danseze.

Mie nu îmi plăcea să dansez.

Am încremenit.

Crezusem că ea și cu mine aveam multe lucruri în comun. Ea îl avea pe Win, eu, nu, însă împărtășeam dragostea pentru dans. Ceva atât de important nu putea să se schimbe atât de mult. Nu?

Doar dacă nu exista ceva în relația mea cu Win care să mă facă să nu mai vreau să dansez. Sau să nu simt nevoia. Deoarece așa considerasem înainte dansul, o nevoie.

Jess a crezut că vraja mă salvase – mă refer la vraja care îmi șterse amintirea despre incendiu. Însă se înșelase. *Dansul* mă scosese din hăul în care căzusem după moartea părinților mei. Fără el, aș fi rămas tot acolo, bâjbâind și căutând o scăpare.

M-am uitat la ceas. Urma să ia sfârșit un curs de balet pentru avansați. M-am urcat în mașină și am condus până la studio, apoi m-am ascuns după volan și am rămas acolo până când au plecat cursantele.

Rowena a ieșit ultima, a încuiat ușa în urma ei și s-a îndreptat către singura mașină rămasă în parcare.

Era cât pe ce să cad când am coborât în grabă din mașină, deoarece membrele nu mă ascultau. Nu a părut surprinsă să mă vadă, poate și pentru că fusese mereu imperturbabilă.

– Ariadne! Mă bucur să te văd. Privirea i-a căzut asupra picioarelor și brațelor mele – eu m-am încordat și nu m-am mișcat, astfel încât să nu mă dau de gol. (Pentru o fracțiune de secundă, mi-am imaginat cum era când dansam, când îmi coordonam și îmi controlam toate mișcările și, odată cu această amintire, am căpătat certitudinea că nu mă voi mai simți niciodată așa, indiferent ce va repara vraja lui Echo.) Arăți bine.

– Sunt bine, am zis eu. Ai auzit... despre vraja mea pentru memorie.

Ea a dat din cap.

– Am vorbit cu Jess. Iar fetele – câte bârfe! Înțeleg acum de ce ți-a fost atât de greu. Efectele secundare, nu?

– Mi-am dorit... Rowena, mi-am dorit să continui să dansez? Înainte de moartea lui Win?

Rowena s-a rezemat ușor de portiera mașinii, obosită, dar calculată, cu spatele drept, sigură pe ea.

– Nu, a răspuns. Nu cred.

– Din cauza lui Win? am întrebat-o, simțind cum mă cuprinde amărăciunea.

– Nu neapărat. Nu ai spus niciodată motivul, dar te-ai schimbat. A zâmbit. M-am obișnuit ca fetele mele să-și schimbe atitudinea; este interesant să vezi cum cineva descoperă ce fel de persoană va deveni.

– Chiar și dacă acea persoană vrea să renunțe la dans?

– Chiar și atunci. O persoană poate deveni la fel de importantă, poate chiar mai importantă decât o dansatoare. Țelurile se schimbă. Ai fost mereu talentată, iar cei de la Baletul din Manhattan au văzut asta vara trecută, însă, în decursul unui an, ți-ai pierdut interesul pentru dans.

M-a străbătut un val de rușine.

– Am renunțat.

– Lumea unui dansator poate fi foarte îngustă. A ta s-a extins. Privea tufișurile care încadrau parcarea, ca și când ar fi văzut păduri întinse, munți și râuri. Apoi, după ce Win a murit, iar tu te-ai întors la studio – m-am bucurat să te văd, desigur, însă nu am fost surprinsă că trupul nu mai voia să te asculte. Raționamentul meu a fost greșit, dar era logic, cel puțin pentru mine.

Mi-am dat seama că Rowena considera această discuție încheiată, dar nu aveam de gând să o las să plece atâta vreme cât eu mă chinuiam să găsesc o logică.

– Deci... chiar dacă m-aș gândi să mă reapuc de dans... dacă aș cunoaște un alt băiat, ar exista posibilitatea ca în șase luni să mă răzgândesc din nou?

– Nu ştiu, a zis Rowena. Poate că a existat o chimie unică între tine şi Win. Însă teama de schimbare este cea mai neîntemeiată pe care o poate avea cineva, cred eu. Schimbarea survine oricum, Ariadne. Răni. Iubiri. Moarte. Nu există un moment în care să poţi spune că nu mai există schimbare, deoarece aceasta este veşnică.

Ştiam că ar fi trebuit să îi mulţumesc – pentru că îi păsa de mine, pentru că mă învăţa, pentru că mă băga în seamă –, dar dacă mi-aş fi deschis gura, m-ar fi podidit plânsul, aşa că m-am îndreptat cu spatele către maşină, încuviinţând neajutorată din cap. A încuviinţat şi ea din cap.

Am părăsit parcarea studioului, convinsă că era pentru ultima oară.

45

MARKOS

Cu fiecare seară pe care o petreceam pe iarba din faţa casei Dianei, uitându-mă la fereastra ei, coboram încă o treaptă a umilinţei. Însă, cu toate acestea, o făceam, seară de seară. Dacă fraţii mei ar fi ştiut ce făceam, m-ar fi închis în cameră pentru binele meu, însă nu îmi mai făceam apariţia la micul dejun, prin urmare nu eram nevoit să îi ascult cum hotărăsc ei să-mi trăiesc eu viaţa.

Am sosit în faţa casei Dianei după ce s-a întunecat şi am rămas acolo până când am adormit pe iarbă. De obicei mă trezeam înainte să se crape de ziuă şi mă îndreptam agale spre casă, ca un somnambul, apoi o luam de la capăt. Această veghe nu avea nici scop, nici ţintă. Pur şi simplu trebuia s-o fac.

Nu mi se părea a fi o declaraţie. Nu voiam să îi dovedesc Dianei cât de mult o iubeam. Nu speram ca o voce să-i şoptească la ureche: „Uite! Tipul acela îşi petrece nopţile în curtea ta! Trebuie să fie serios". Nu simţeam că eram mai serios decât în ziua precedentă. De fapt, era relaxant. Probabil credeţi că sunt nebun.

Şedeam rezemat cu spatele de un stejar, mâncam alimente preambalate şi beam Gatorade. În prima noapte, mama Dianei a ieşit afară pentru câteva minute imediat după ce mă instalasem eu. S-a uitat la picnicul meu cu dezgust, iar la mine, cu milă. Să fii

compătimit de o mamă. Uneori, noile trepte de umilinţă erau aproape amuzante.

– Markos, dragule? Ce se întâmplă?

M-am gândit să nu îi răspund, însă eram pe proprietatea ei şi nu voiam să cheme poliţia. Diana îmi spusese cât era de protectoare.

– Nimic.

– Pentru că nu cred că Diana vrea să te vadă.

– Ştiu. De aceea n-am sunat la sonerie.

– Deci... o să stai aici, afară?

– Da.

– De ce?

„Pentru că, dacă n-o fac, nu cred că voi mai ieşi vreodată din casă."

– Poate o să se răzgândească.

Doamna North a încuviinţat din cap.

– Mda, sper să se răzgândească... dar poate ar fi mai bine să aştepţi să te sune? Acasă la tine?

– Prefer să aştept aici.

Ea a încuviinţat din nou din cap, apoi a cules o frunză din ramura de deasupra capului şi s-a jucat cu ea.

– Mă bucur să văd cât eşti de dedicat, doar că... mi se pare că îţi dai prea multă osteneală.

M-am rezemat din nou cu spatele de trunchiul copacului şi am închis ochii. Parcă încerca să mă momească, însă eu eram cufundat prea adânc în rahat ca să fiu scos la suprafaţă de ceva atât de copilăresc.

– Nu mă băgaţi în seamă, doamnă North! N-o să vă deranjez nici pe dumneavoastră, nici pe Diana. Doar voi sta aici o vreme.

După o secundă, ea a ridicat din umeri şi a luat-o spre casă, lăsând din mână frunza şi ştergându-şi mâinile una de cealaltă ca şi când ar fi vrut să şteargă problemele dintre mine şi fiica ei.

„– Ar fi trebuit să mă alunge.

– De ce?

– Pentru că sunt o ameninţare.

– Păi, atunci, pleacă.

– Dar n-am s-o mai rănesc niciodată.

– De unde ştii?

– Ştiu.

– Oamenii se rănesc unii pe alţii. Asta fac. Nimeni nu poate hotărî că nu va mai răni niciodată.

– Voi încerca să n-o fac. Asta nu contează?

– De aceea stai aici, afară? Ca să dovedeşti ceva?

– Nu. Doar că nu am găsit altceva mai bun de făcut.

– Dar... să te zgâieşti la o fereastră e o variantă mai bună.

– Să mă zgâiesc la o fereastră.

– Ce se va întâmpla?

– Fie va ieşi afară şi va vorbi cu mine...

– Puţin probabil.

– Fie n-o să mai aştept aici. Voi pleca şi nu îmi va mai păsa. Mi-e totuna."

În seara următoare, am găsit o pătură sub copac, pe care cred că o lăsase mama Dianei. Aceasta era persoana care îi purtase toată viaţa de grijă Dianei. Era ciudat de reconfortant că aceeaşi persoană îmi purta acum mie de grijă.

Cum şedeam învelit în pătură sub copac, neavând altceva mai bun de făcut, mi se părea că aveam doar semne-rele şi amintiri urâte la care să mă gândesc şi pe care să le cataloghez. Erau greşelile pe care le făcusem eu, cum ar fi faptul că o sărutasem pe Kay, sau trădările celorlalţi, cum ar fi faptul că Ari apelase la o vrajă ca să-l uite pe Win, iar Diana îmi ascunsese acest lucru. Apoi erau amintirile pe care le crezusem frumoase la momentul

respectiv, dar care între timp se deterioraseră: orice avea legătură cu Win, ceea ce însemna, practic, toată viaţa mea, începând cu vârsta de cinci ani, şi cele mai recente amintiri legate de momentele petrecute alături de Diana, începând cu seara din parcare şi până la focul de tabără. Toate acestea erau pătate, prea fierbinţi pentru a putea fi atinse.

Am încercat să îmi golesc mintea. Cred că se numeşte „a medita". Însă mintea mea nu voia să se golească. Nu exista nicio cămăruţă goală în care să evadeze.

Puteam să vorbesc doar cu mine însumi şi să-mi imaginez un viitor mai puţin îngrozitor decât cel care mă aştepta.

Îmi imaginam că adormeam sub copac şi mă trezeam cu Diana ghemuită lângă mine.

Îmi imaginam că intram în magazinul de bricolaj şi îi vedeam pe fraţii mei şi pe mama dereticând locul şi organizând totul cu sectoare etichetate şi rânduri care nu duceau într-o înfundătură, obligându-te să faci cale întoarsă.

Îmi imaginam că aveam alţi fraţi: care mă înţelegeau aşa cum mă înţelesese şi Win.

Îmi imaginam că adormeam şi mă trezeam înapoi în luna mai, înainte ca toate acestea să se întâmple, şi că îi dădeam înapoi mamei banii pe care îi furasem, ceea ce însemna fără vrăji făcute de vrăjitoare, fără ultima noapte petrecută pe plajă şi fără înmormântare.

În tot acest timp – al călătoriei în timp – îmi imaginam că insistam pe lângă Ari să o aducă şi pe Diana cu ea atunci când ne petreceam timpul împreună. Îmi imaginam că nu eram persoana din acea vreme – şi că îi acordam Dianei o şansă şi nu mă jucam cu sentimentele ei şi că eram cu toţii fericiţi.

Da, vezi să nu.

În restul timpului, aşteptam şi priveam.

Vineri, era a patra noapte petrecută în curtea Dianei, telefonul a început să îmi sune de îndată ce m-am instalat. Era Brian. M-am întors cu capul spre copaci şi i-am răspuns:

– Ce-i?

– Unde eşti, Markos?

– Pe-afară.

El a oftat. În fundal auzeam voci şi telefoane sunând; probabil, era la muncă.

– Cal a dispărut.

– Cum adică?

– Adică nu reuşim să dăm de urma lui, prostule.

– Probabil se va întoarce acasă dimineaţă.

– Nimeni nu l-a mai văzut de aseară, dinainte de cină. N-a mers să deschidă magazinul. Mama e disperată.

M-am lovit cu capul de un trunchi de copac: *buf, buf, buf.*

– Şi ce vrei să fac eu?

– Să-l ajuţi pe Dev să îl caute. S-a dus să îl caute pe plajă. Termin şi eu într-o oră şi ne întâlnim acolo.

– Descurcă-te singur, doar eşti poliţist, am spus.

Ştiam că eram nesimţit, dar nu voiam să-mi părăsesc postul.

– Îmi pare rău, a zis Brian, fără să-i pară rău deloc. Te-am întrerupt de la ceva? Faci o operaţie pe cord deschis chiar acum? Dacă e aşa, atunci te sun mai târziu.

– Ei, haide, Brian...

– Mama mi-a zis că umbli brambura toată noaptea, iar când te întorci acasă nu vorbeşti cu ea. Niciunul dintre noi nu a zis nimic, dar poate că ar trebui. Nu e deloc bine, Markos. Ar fi timpul să te maturizezi, la naiba. Să devii membru al acestei familii. Nu este deloc adorabil să faci pe infantilul când ai optsprezece ani.

M-am lovit cu capul de trunchi prea tare şi am gemut.

– Am şaptesprezece ani.

– Fă un singur lucru, Markos. Termină cu atitudinea asta şi ajută-l pe fratele tău. Apoi te poţi întoarce la prostiile pe care ţi le-ai pus în plan să le faci.

Mi-am ridicat ochii la fereastra Dianei. Lumina era aprinsă. Dacă va privi de după draperie, nu mă voi duce. Dacă îi voi vedea umbra pe perete, nu mă voi duce. Dacă draperia se va mişca fie şi un centimetru, nu voi merge.

– Markos? Mai eşti acolo?

Mă holbam la fereastră, dorindu-mi acest lucru cu ardoare. Sperând.

Dar draperia nu s-a mişcat şi nu i-am zărit chipul deloc.

– Bine, am răspuns eu, apoi am închis.

Am încercat să nu mă uit la fereastra Dianei în timp ce mă îndepărtam, însă nu m-am putut abţine să nu îmi imaginez că am văzut draperia mişcându-se uşor. Bineînţeles că, atunci când m-am oprit la capătul aleii şi m-am uitat în urmă, nu am văzut pe nimeni.

46

KAY

Vineri seara, nemaiputându-mă abține, le-am sunat pe Diana și pe Ari. Însă Ari nu a vrut să vorbească cu mine mai mult de câteva secunde, iar Diana nu mi-a răspuns deloc. I-am lăsat mai multe mesaje, dar nu m-a sunat înapoi.

„Hei, sunt Kay. Te-am sunat... da. Hai să vorbim."

„Diana, sunt Kay. Mă gândeam la tine. Sună-mă."

„Nu e nevoie să ne întâlnim. Nu e nevoie să vorbești cu mine. Doar trimite-mi un mesaj că ești bine."

„Sunt eu, din nou. Sună-mă."

„Sună-mă."

„Când primești mesajul, sună-mă."

Nici Ari nu a fost de prea mare ajutor. Mesajul ei a fost cât se poate de limpede.

– Nu vreau să vorbesc cu tine, Kay.

– Dar Diana?

– Probabil că nici ea nu vrea să vorbească cu tine.

– Dar trebuie. Din trei în trei zile. Dacă încearcă să plece din oraș și pățește ceva? Dacă e rănită și nu poate să vină să mă vadă?

– Mie mi se pare că, mai degrabă, e supărată pe tine, a zis Ari. Poate ar trebui să îi respecți alegerea.

– Nu înțelegi – nu are de ales.

La capătul celălalt al firului s-a așternut o tăcere lungă. Îmi dădeam seama cum suna, foarte grav, dar asta nu însemna că era mai puțin adevărat.

– Tu ai vorbit cu ea? am întrebat-o.

O altă tăcere lungă, dar diferită.

– Nu. Lucrurile sunt cam... ciudate. Asta în caz că nu ai observat.

– Deci, nu știi, am spus eu, aproape strigând. Nu știi dacă e bine sau nu! Nu știi și nu-ți pasă ce se întâmplă cu ea!

Ari mi-a răspuns pe un ton rece:

– Nu este adevărat.

– Atunci, sun-o. Te rog! Înțeleg de ce mă ignoră pe mine, dar ție ar trebui să-ți răspundă...

– Nu sunt mesagerul tău.

– Nu vreau să știu decât că este bine! Ari? Alo? Mai ești acolo?

Îmi închisese telefonul în nas.

Mina a intrat în încăpere în timp ce vorbeam cu Ari și a rămas să asculte. Eram în bucătăria întunecată, lângă insula de granit. Mama și tata ieșiseră să ia masa în oraș și ne lăsaseră patru bancnote de douăzeci pe insulă ca să ne comandăm ceva de mâncare. Excesul parental tipic.

– Ce-i? am întrebat.

– Nimic.

– Dacă vrei să țipi la mine, țipă. Nu mă judeca.

– Poate ar fi mai bine să le lași în pace.

I-am făcut semn cu mâna să plece.

– Nu pot.

– Nu cred că Diana vrea să vorbească cu tine.

– Trebuie să vorbească cu mine.

– Probabil îi este greu. Abia dacă-mi vine și mie să vorbesc cu tine, și ești sora mea.

– Atunci nu vorbi cu mine! am izbucnit eu. Nu te mai preface că îţi pasă şi lasă-mă în pace.

– Îmi pasă, a zis ea.

– Da, cum să nu.

– Nu-mi vine să cred că le-ai vrăjit. Ce-a fost în capul tău, Kay?

Am simţit un junghi în inimă, în ciuda a tot ce se întâmplase şi a faptului că nu îmi păsa deloc de părerea ei.

– Nu e chiar atât de diferit de vraja pentru frumuseţe. Mă ajută să nu fiu singură.

– Ai apelat la o vrajă pentru frumuseţe?

Mi-am dat ochii peste cap. Glumea?

– Ţi-am scris şi ţi-am povestit despre asta. Este evident că ai fost prea ocupată ca să observi.

Ea a clătinat din cap.

– Nu mi-ai spus aşa ceva.

– Ba da! Ce, crezi că am devenit superbă peste noapte?

– Întotdeauna ai fost frumoasă, a spus ea.

– Nu vorbi prostii.

– Eşti surioara mea drăgălaşă. Oricine te va iubi odată ce te va cunoaşte.

– N-ai fost atentă? Nu sunt micuţa şi drăgălaşa Katelyn. Sunt personajul negativ. Fac oamenii să sufere. Distrug vieţi.

Mina şi-a desfăcut braţele de la piept şi a înconjurat insula ca să vină lângă mine. Am făcut un pas în spate.

– Nu eşti personajul negativ.

– Zău? Dacă sunt atât de minunată, de ce m-ai părăsit?

Parcă dispăruse tot aerul din bucătărie. Mina nu a zis nimic.

– Ţi-am fost de folos când ai fost bolnavă, am spus. Tonul meu era aspru. Eram la îndemână. Dar acum că eşti sănătoasă, cui îi mai pasă de Katelyn cea idioată, urâtă şi fără prieteni?

Mina s-a prins cu mâna dreaptă de braţul stâng. Acela era braţul cu probleme. Odinioară o durea atât de tare, încât dacă se lovea la el din greşeală, ţipa.

– Nu asta s-a întâmplat, a zis ea.

– Ba da. Minţi. Te-ai însănătoşit şi abia *ai aşteptat* să pleci de-acasă. Să schimbi totul la tine. Ştiam că ar fi trebuit să inspir adânc ca să mă calmez, însă mă săturasem deja; trebuia să mă descarc. Aşa că m-am schimbat şi eu. Mi-am schimbat faţa. Mi-am făcut prieteni care să nu mă părăsească dintr-un simplu capriciu, care nu mă pot părăsi.

Am format din nou numărul Dianei, murmurând în barbă: „Răspunde, răspunde". Mina m-a lăsat singură în bucătărie şi a ieşit afară pe uşa din spate. Şi-a pornit maşina şi a plecat înainte să ajung eu la fereastră. „Pleacă, mi-am zis, n-ai decât." Nu aveam nevoie de ea ca să-mi distragă atenţia.

„Hei, Diana, sunt Kay. Îmi fac griji în privinţa ta. Sună-mă... da."

Atât de multe lucruri s-ar fi putut întâmpla! O răceală subită, o treaptă alunecoasă. Să lase gazul pornit sau să scape uscătorul de păr în toaletă. Diana ar fi putut să coboare bordura fără să se uite sau s-ar fi putut încăiera cu un străin fără să ştie de ce.

Doar pentru că o îndepărtasem eu.

47

ARI

Când am sunat-o pe Diana, m-a întâmpinat căsuța vocală. Doamna North a răspuns la telefonul fix.

– Îmi puteți spune unde este Diana? am întrebat-o.

Era vineri și începea să se însereze. Eram în bucătărie și aruncam o privire afară, pe fereastra din spate, de parcă m-aș fi așteptat ca Diana să își facă apariția din curtea vecinilor.

– Oh, Ari. Nu cred că ar vrea să îți spun.

– Dar știți unde e?

– Are nevoie de timp. Sunt sigură că vei înțelege.

– Doamnă North, am spus, încercând să vorbesc mai rar. Mă cunoașteți, practic, de-o viață. Îmi spuneți, vă rog, unde s-a dus Diana?

La capătul celălalt al firului s-a așternut tăcerea.

– Cred că s-a dus să îl caute pe Markos.

– Markos? am zis. Era cât pe ce să râd, deși nu era amuzant. De ce ar face asta?

– Păi... poate că l-a iertat.

Nu. Diana nu era atât de proastă. Markos se sărutase cu Kay și îi frânsese inima.

– Imposibil.

– Markos s-a străduit din greu ca să fie iertat. Nu oricine ar face asta.

Am simţit mustrarea din vocea ei, deşi îmi vorbea pe un ton blând.

– Nu oricine ar săruta pe altcineva, iar apoi să întrerupă orice legătură cu ea.

După o clipă de tăcere, doamna North mi-a spus pe un ton mai relaxat:

– Vrei să vorbesc cu mătuşa ta?

– Sunt bine, am spus. Mulţumesc că mi-aţi spus despre Markos.

– Vorbeşte cu Diana mâine. Sunt convinsă că veţi reuşi să lămuriţi lucrurile.

Am aruncat telefonul pe blatul mobilei din bucătărie. Jess a strigat din camera de zi:

– E totul în ordine?

– Desigur! am răspuns eu pe un ton atât de nesincer, încât păream nebună.

– Mama ta şi cu mine aveam şi noi astfel de certuri, a zis Jess, intrând în bucătărie. Ea era sora mai mare, pleca la distracţie şi nu voia să mă ţin mereu după ea.

– Lucrurile nu stau la fel între mine şi Diana, am răspuns eu.

– Ştiu. Tu erai cea care ieşea în oraş şi o lăsai *singură* acasă. Acum roata s-a întors. Jess zâmbea. După ce Katie te-a avut pe tine, eu am ajuns să fiu fata care se distra, care ieşea în oraş, flirta cu fetele şi o suna în toiul nopţii. Era o schimbare atât de mare pentru mine, încât îi făceam mereu în ciudă. Probabil că şi Diana procedează la fel acum.

Întrebarea pe care am vrut să i-o adresez – „De ce alegi tocmai acum să îmi vorbeşti despre mama decedată, când timp de nouă ani te-ai prefăcut că nici nu a existat?" – a fost înlocuită de o cu totul alta.

– Jess, cum a reuşit Win să mă facă să o las baltă pe Diana şi să renunţ la dans?

Jess a rămas uimită o secundă, ca şi cum ar fi uitat de vrajă – sau poate nu ştiuse că Ari de altădată renunţase la dans.

– Nimeni nu te-a obligat niciodată să faci ceva, Ari.

Nu era deloc un răspuns lămuritor.

Am luat telefonul şi l-am sunat pe Markos.

48

MARKOS

Cal nu era nici pe plajă, nici la sala de sport, nici în vreunul din magazinele care mărgineau strada principală. Dev verificase deja la magazinul de bricolaj şi vorbise cu prietenii lui Cal. Dev glumea în timp ce intram şi ieşeam împreună din cafenele, baruri şi bănci, însă, pe măsură ce se întuneca, iar Brian ni s-a alăturat, glumele au încetat. Nu îmi dădeam seama după chipurile lor dacă erau într-adevăr îngrijoraţi sau dacă doar se prefăceau.

Eu cu siguranţă eram îngrijorat în privinţa lui Cal. Nu eram un monstru. Nu într-atât de îngrijorat încât să împart fluturaşi prin staţiile de autobuz, dar era fratele meu – cel mai de treabă. Cel căruia mama îi dăduse o vrajă. Când îl văzusem ultima oară, în urmă cu câteva zile, era bolnav, iar părerea mea era că leşinase pe undeva.

Trebuia să fiu idiot să nu observ că nu se mobilizaseră nici măcar o dată ca să mă caute atunci când îmi petrecusem nopţile în curtea Dianei. M-au lăsat să dispar. Mi-am impus să nu îmi mai fac griji şi am încercat să mă retrag, chiar dacă ei mă trăgeau după ei.

Brian ne-a condus prin oraş, pe alei şi străduţe lăturalnice pe care nu mă gândisem niciodată să le explorez, deşi lui îi erau extrem de cunoscute. Vagabonzi cu pungi maro de hârtie, copii ai străzii, oameni subjugaţi de alcool sau de droguri, sau de vrăji. Dincolo de

orașul pe care îl cunoșteam eu, exista unul cu totul diferit. Toată lumea îl cunoștea pe Brian; nimeni nu îl văzuse pe Cal.

Ari m-a sunat tocmai când ieșeam din ultimul bar și ne îndreptam către mașina de patrulă a lui Brian, parcată la capătul străzii. Am lăsat telefonul să sune până a intrat căsuța vocală, însă a început să sune din nou.

O uram pe Ari. Nu voiam să mai vorbesc niciodată cu ea. Își bătuse joc de prietenul meu.

Însă cel mai bun prieten al meu o iubise.

„– N-are decât să se ducă naibii.

– Nu te comporta așa.

– Bine, atunci. Spune-mi ce să fac.

– Măcar vezi de ce te sună.

– Dar e cea mai rea.

– Ba nu. Știi bine asta.

– Sunt în continuare supărat pe ea.

– Bine, fii supărat, dar iart-o.

– Și dacă nu pot?

– Ba da, poți.

– Și dacă nu vreau?

– Taci și fă ceea ce trebuie să faci, prostule."

– Ce vrei? am întrebat-o.

– Ești la magazin? m-a întrebat ea.

Vocea ei era mai ascuțită decât de obicei.

– Nu. De ce?

– Bicicleta Dianei e aici. Nu răspunde la telefon. Ușa e încuiată, așa că nu îmi dau seama cum ar fi putut intra. Nu știu *de ce* ar intra în magazin dacă nu să te caute pe tine.

M-am oprit în loc, lăsându-i pe Brian și pe Dev să urce în mașină fără mine.

– Diana nu e acasă?

– Nu, a plecat să te caute pe tine, din câte mi-a spus mama ei.

Îmi dădeam seama din tonul ei că era de părere că Diana făcuse cel mai stupid lucru din lume plecând în căutarea mea. Şi, preţ de o secundă, am fost de acord cu ea – situaţia trebuia să fie alta: Diana să rămână pe loc, iar eu să o aştept.

Doar că eu îmi părăsisem postul; prin urmare, plecase şi ea. Nu a înţeles ideea. Ce, a crezut oare că, dacă stau în curtea ei, *ea* mă supraveghează *pe mine?*

Brian a claxonat, atenţionându-mă să urc în maşină şi atunci mi-am dat seama de ce îi supravegheasem casa aşa cum nu o mai făcusem niciodată până atunci. Nu pentru că aş fi crezut că mă va ierta sau pentru că mă pedepseam singur. Eram un fel de GPS pentru Diana. Atât timp cât ştiam unde se afla, nu era complet pierdută pentru mine. De fapt, ştiam unde mă aflam: alături de ea.

Însă acum ea dispăruse, iar eu eram pierdut.

49

KAY

Nu am putut să dorm. Stăteam întinsă pe pat, cu telefonul pe piept, aşteptând să mă sune Diana şi să-mi spună că era bine – aşteptând să se salveze, dacă putea. Ore în şir am privit întunericul din încăpere. Farurile maşinilor care treceau pe stradă proiectau lumina pe tavanul camerei mele. Ea nu mă sunase încă. Mă întrebam dacă vraja ar putea s-o ucidă din întâmplare pentru a o ţine aproape de mine.

Este un obiect contondent, mi-am zis. Nu face decât să ţină oamenii aproape. Poate că, în cele din urmă, nu va reuşi să se restrângă suficient de mult şi se va opri din a-i aduce pe oameni înapoi la mine înainte să fie prea târziu.

După miezul nopţii, am auzit maşina Minei intrând pe alee, apoi, după câteva minute, ea a intrat tiptil în camera mea şi s-a aşezat pe marginea patului.

– Te-a sunat? m-a întrebat.

Am clătinat din cap.

– Nici eu n-am avut noroc. Am căutat în fiecare restaurant şi bar pe o rază de treizeci de kilometri.

– Ai plecat să o cauţi?

– Am verificat şi câteva plaje, însă nimeni nu a văzut o adolescentă cu părul roşu-intens.

– De ce te-ai...

– Erai îngrijorată. Am vrut să te ajut.

M-am întors pe o parte şi m-am ghemuit în poziţie fetală.

– Va păţi ceva rău sau va rămâne blocată undeva. Nu mă poate contacta. Vraja nu va funcţiona altfel, doar aşa.

Mina a cules o pană de pe plapumă.

– Nu o cunosc foarte bine. Dar mi se pare a fi... o fată obişnuită.

– Cum adică?

– Chiar ai crezut că te poţi împrieteni cu ea doar dacă apelezi la vreo vrajă?

Mi-am aşezat telefonul în dreptul inimii, lăsându-l să mă încălzească.

– Dacă până şi sora mea a vrut să scape de mine, atunci de ce şi-ar dori altcineva să rămână lângă mine?

– Katelyn!

A tras de plapumă şi a aşteptat să mă uit la ea înainte să continue:

– Când am încercat eu să scap de tine?

– Ai plecat de îndată ce te-ai însănătoşit. Ai făcut înconjurul lumii fără mine. Odinioară ne făceam planuri să călătorim împreună. Bănuiesc că acelea au fost vorbele unei muribunde, nu o promisiune.

– Erai la şcoală.

– Şi tu, dar nu te-ai dus. Tot planul ni s-a schimbat. Tu te-ai schimbat. Uită-te la tine.

Şi-a muşcat cercelul din buză şi s-a foit uşor.

– Când am aflat că boala a dispărut... Da, cred că ai oarecum dreptate. Am crezut că regulile se schimbaseră, ca să trăiesc. S-a încruntat în timp ce îşi aducea aminte. Trebuia să profit de ocazie. Pentru prima oară de ani buni, nu eram pe moarte. Nu ştii...

– Nu, înţeleg. Nu ştiu cât este de greu să fii bolnav. Am inspirat adânc şi am continuat în şoaptă: Mina, mi-am dorit să te însănătoşeşti. Asta a fost tot ce mi-am dorit. Ani la rând. Mama şi tata şi-au petrecut tot timpul alături de tine, la fel şi eu, pentru că te-am iubit. Am încercat să respir din nou, dar n-am reuşit din

cauza mucilor care îmi curgeau din nas. Sunt sentimente egoiste şi îngrozitoare pe care nu ar trebui să le am, dar le am. Deci, după cum îţi spuneam, sunt îngrozitoare.

– Voi rămâne în continuare prietena ta, indiferent cât de îngrozitoare vei fi.

Cunoaşteţi acel sentiment când cineva spune ceva foarte frumos şi sincer, iar tu ştii că este adevărat şi că acea persoană nu are motiv să mintă, însă în loc să te simţi uşurat, te simţi îngrozitor?

Mina a făcut asta. Ar fi trebuit să fiu fericită că sora mea s-a obosit să îmi acorde din timpul ei – ar fi trebuit să şteargă ultimii doi ani sau, cel puţin, să îi facă mai puţin îngrozitori.

Diana se afla, însă, pe undeva şi avea necazuri din cauza mea. Ca să nu mai pomenesc de Ari şi de Cal, care se puteau afla în pericol. Din cauza a ceva ce le făcusem eu.

Nu cred că Mina va mai dori să fie prietena mea dacă Diana păţea ceva sau murea.

Sau poate că îmi va sta alături, mă va înţelege şi îmi va fi loială mereu – însă nu voiam să fiu acea persoană pe care era nevoită să o ierte în fiecare secundă. Voiam să fiu o persoană mai bună. Să merit toate astea. Să fie mândră de a-mi fi alături pentru tot restul vieţii.

Telefonul mi-a vibrat, primisem un mesaj. Ştiam că nu era de la Diana şi ştiam ce voi face înainte să îl citesc. Era de la Ari:

„Vino la magazinul de bricolaj ACUM".

Mina l-a citit peste umărul meu.

– Vreau să mă duci cu maşina undeva, i-am spus.

– Lasă-mă să ghicesc...

Am clătinat din cap.

– Trebuie să opresc undeva mai întâi.

Mina a încuviinţat din cap şi m-a luat de mână.

Totul va fi în regulă. Voi repara ceea ce stricase vraja.

50

MARKOS

I-am lăsat pe fraţii mei şi am luat-o la fugă spre magazinul de bricolaj, lucru deloc uşor după două săptămâni de cartofi prăjiţi şi bere. Când am ajuns acolo, se făcuse deja miezul nopţii, iar străzile erau pustii şi magazinele închise şi cu storurile trase. La câteva străzi distanţă, se auzeau valurile oceanului spărgându-se la mal. Ari şi-a făcut apariţia de unde stătea, ascunsă în cadrul uşii magazinului. S-a împleticit, cât pe ce să cadă, însă s-a prins cu mâna de literele „WA" din „WATERS" ale etichetei de pe uşa de sticlă.

Am crezut că mă voi înfuria văzând-o din nou, însă mă simţeam uşurat. Preţ de o secundă, nu a mai contat că uitase de Win – îi păsa de Diana la fel de mult ca şi mie. Asta însemna ceva.

– Arăţi îngrozitor, mi-a zis ea cu o voce răguşită.

– Mersi. De ce nu cazi mai mult?

– N-ai tu norocul ăsta. Voi cădea ca un înger.

Mi-am scos cheile şi i-am făcut semn să se dea la o parte.

– Crezi că e înăuntru? am întrebat eu.

– Nu strică să verificăm.

După ce-am deschis uşa, am proptit-o cu o cărămidă.

– Dev a fost aici în urmă cu câteva ore şi a verificat, atunci când îl căutam pe Cal, şi a zis că nu era nimeni înăuntru.

Ari a clipit de câteva ori.

– Şi Cal a dispărut? Nu îi vedeam faţa pe întuneric. Am dat să răspund, când m-a apucat cu putere de braţ. Simţi mirosul? m-a întrebat.

L-am simţit imediat: un miros chimic ascuţit şi sec, care venea din interiorul magazinului.

Nu era a bună.

– Diana! am strigat eu. Înăuntru mirosul era mai puternic, iar în aer plutea ceva – ceva ce îţi pătrundea în gât şi te făcea să tuşeşti de parcă ai fi inhalat fumul a cincizeci de ţigări. Diana, eşti aici?

Ari se ţinea aproape, în spatele meu. Ştiam că nu îi plăcea magazinul şi, pentru prima oară, nu o învinuiam: arăta ameninţător pe întuneric, rafturile inegale stăteau îngrămădite, umbre ciudate se materializau în întuneric, mirosul de fum în aer. Străbăteam cu paşi repezi culoarele, strigând-o pe Diana.

– Nu reuşiţi să îl găsiţi pe Cal? m-a întrebat Ari.

– Nu. Nu ştiu ce se întâmplă cu el. Am aflat că mama îi plăteşte unei vrăjitoare bătrâne în fiecare lună ca să îl vrăjească – de ani buni îi plăteşte şase mii de dolari în fiecare lună.

– Şase mii de dolari?! Ari a făcut ochii cât cepele. Este mai mult decât am auzit vreodată pe cineva zicând că a plătit pentru o vrajă permanentă. Şi asta în fiecare lună? Pentru ce?

Nu îmi dădusem seama că era atât de scump. Singura vrajă pe care o cumpărasem fusese cea din ultima seară din viaţa lui Win.

– Nu le poate face rău oamenilor. Nu m-a putut lovi nici pe mine. Dar dacă e vorba de o sumă atât de mare, poate că este şi pentru altceva.

– Hm. E foarte ciudat, pentru vraja lui Kay...

M-am strâmbat.

– Hai să nu vorbim despre Kay.

A căzut pe gânduri o clipă şi am ajuns la capătul unui alt culoar înainte să vorbească din nou:

– Hei, pot să te întreb...

A expirat pe nas, frustrată. Nu eram obişnuit ca ea să îşi ceară permisiunea să pună o întrebare, aşa că mi-am făcut curaj pentru ce avea să mă întrebe:

– Chiar îţi place de Diana?

Am privit drept în faţă.

– Sunt îndrăgostit de ea, am răspuns.

N-a mai zis nimic câţiva paşi, apoi s-a împiedicat de un furtun de grădină lăsat la voia întâmplării şi a zis printre dinţi:

– Îmi pare rău.

M-a cuprins un sentiment de tristeţe.

– Îmi pare rău pentru tot. Chiar îmi pare rău.

– Da, am înţeles.

Nu era iertată. Încă nu. Însă acum îmi era mai uşor să fiu lângă ea. Dacă blocam o parte a creierului meu, puteam crede că Ari şi cu mine era din nou prieteni, ca înainte. Dacă nu mă uitam în stânga, mi-l puteam imagina pe Win lângă noi – un membru tăcut al grupului nostru.

Am zărit lumina care împrejmuia cadrul uşii aproape ascunse a magaziei de lemne. Când a zărit-o şi ea, Ari m-a apucat de braţ.

– Diana? am strigat. Eşti aici?

Am deschis uşa cu mâna liberă – am simţit o înţepătură. În magazie lumina era atât de puternică, încât a trebuit să clipesc de câteva ori ca să pot vedea. Nu erau doar luminile fluorescente; câteva dintre lăzile aliniate de-a lungul peretelui erau cuprinse de flăcări.

– La naiba! Trebuie să plecăm de aici, am spus, retrăgându-mă cu spatele de lângă uşă. În curând, întreaga magazie şi restul

magazinului vor fi cuprinse de flăcări – vom rămâne blocaţi înăuntru.

Ari a inspirat adânc şi a trecut pe lângă mine, dând buzna în magazia care ardea. Am început s-o fac idioată până când am văzut ce văzuse şi ea: pe Diana, dincolo de cuşca din sârmă unde păstram, de obicei, aparatul de sudură.

Inima îmi bătea cu putere în piept, *nu, nu, nu, nu, nu, nu, nu* şi aveam impresia că rafturile din lemn, uneltele şi focul mă împresoară.

Când ne-a văzut, Diana s-a ridicat în picioare şovăind şi a început să plângă şi să vorbească în acelaşi timp. Însă nu auzeam nimic din ce spunea din cauza vâjâitului din urechi.

Am traversat magazia în fugă, împleticindu-mă, am apucat lanţul şi am început să îl scutur – am fost oarecum mirat că nu se desfăcea. *Cheia, cheia, cheia, cheia* – ştiam unde era cheia, lângă uşă, agăţată într-un cârlig; trebuia să iau cheia ca să descui lacătul cuştii ca Diana...

Diana plângea. Ari şi-a vârât mâinile prin găurile cuştii ca să ajungă la ea.

– Te căutam pe tine, mi-a zis Diana. Nu erai sub copac. Am venit să te caut pe tine.

M-am întors şi am luat-o în fugă spre uşă, unde ştiam că trebuia să fie cheia. Lăzile ardeau şi am văzut cum capătul unei stive de cherestea începuse să se înnegrească şi să iasă fum. Am alunecat pe ceva – diluant? alcool? Pardoseala lucea – cineva împrăştiase ceva pe jos.

Când am ajuns la uşă, mi-am întins mâna după cheie, deşi vedeam limpede că nu era acolo. Cineva o luase.

Spuneam întruna „cineva", deşi nu exista decât o singură persoană care ar fi putut să facă asta, să intre în magazin după ce plecase Dev, să ştie unde se afla cheia, să o încuie în cuşcă şi să dea

foc magaziei – deşi nu îmi puteam imagina motivul şi nici nu voiam să cred.

În stânga mea, pe un suport cu decupaje se aflau nişte unelte. Flăcările ardeau sub el, dar nu îl cuprinseseră încă. (Va arde în curând. Întreg magazinul va fi cuprins de văpăi, iar Diana era închisă în cuşcă.) Am inspirat adânc, dar am început să tuşesc din cauza fumului. Am apucat în grabă o rangă.

Era fierbinte; îmi ardea mâna. Am scos un ţipăt şi am aruncat-o, apoi, după ce mi-am învelit mâna în mâneca de la cămaşă, am ridicat-o de jos şi m-am întors la Diana.

Stătea în spatele grilajului şi mă privea. Lacrimile îi şiroiau pe obraz.

Nu mă ura. În regulă.

Respiraţia mi se accelerase. Mirosul de lemn, de diluant şi de sulf îmi umplea nările; abia mai respiram. Am vârât ranga în lacăt – însă am scăpat-o din mână şi a căzut cu zgomot pe jos. Am dat să mă aplec ca s-o ridic – abia dacă suportam să-mi dezlipesc privirea de la Diana fie şi pentru o secundă – când Ari a scos un strigăt şi m-am întors.

Cal stătea în pragul uşii. Într-o mână ţinea bricheta argintie, iar în cealaltă o canistră cu diluant.

– Dă-mi cheia! am strigat eu.

Era greu să auzi cuvintele; flăcările vuiau, iar focul devenise mai puternic.

Cal a venit spre noi, iar eu m-am uitat la Diana.

– E în regulă, e în regulă, te vom scoate...

– Markos, nu... trebuie să pleci de aici...

– Nu plec fără tine.

Cal s-a oprit la câţiva metri de noi şi a aşezat canistra pe jos. Nu a spus nimic. Nu m-am uitat prea atent la faţa lui – avea o

privire ciudată – şi nu mi-am îngăduit să gândesc altceva decât că avea cheia.

– Repede! Repede! Cheia!

– Nu mai sunt vrăjit, a spus Cal.

Diana a inspirat adânc, iar eu m-am întors ca să mă uit la ea. Ceea ce înseamnă că nu l-am văzut pe Cal când a luat ranga de jos, nu l-am văzut când a ridicat-o în aer; nu am văzut nimic în afară de groaza din ochii Dianei înainte de a simţi o durere cumplită şi apoi întuneric complet.

51

ARI

– Cal, nu! am strigat eu, însă el își luase deja avânt.

I-a aplicat o lovitură puternică și directă cu ranga în cap lui Markos, care s-a prăbușit la pământ. Cal a lăsat să-i cadă din mână ranga și și-a acoperit ochii cu ambele mâini, vârându-și bricheta în orbita ochiului. Markos zăcea nemișcat pe jos, iar Diana stătea în genunchi în spatele grilajului și îi vorbea în șoaptă. Limbi de foc se prelingeau de-a lungul scândurilor și pereților.

– De ce-ai făcut asta? l-am întrebat.

– Pentru că înainte nu puteam, a răspuns Cal, ținându-și în continuare fața acoperită cu mâinile. Și e vina lui că îmi pot *aminti*.

A rostit acest cuvânt ca și când ar fi avut un gust rău.

Mi-am simțit inima extrem de ușoară, bătându-mi ca nebuna în piept, iar încăperea a început să se încline în timp ce încercam să respir normal, deși îmi era greu din cauza fumului. Era limpede că era ceva în neregulă cu Cal. Dar mai important, trebuia să deschid cușca și să îi scot pe Diana și pe Markos afară, înainte de a se răspândi focul.

– Cal... cheia... am spus eu, cu ochii pe rangă, în caz că el s-ar fi gândit să mă atace și pe mine.

Cal și-a ridicat privirea.

Ochii lui...

Semăna atât de mult cu Markos, doar că părea schimbat. Ca și când prin ochii lui ar fi privit un animal, și nu o ființă umană.

A încercat să inspire adânc, însă respirația i s-a oprit în gât și a gâfâit.

– Înainte eram supărat, a spus el. Nici nu îmi dădeam seama dacă știa cine eram sau dacă înțelegea ce spunea. Eram supărat pe tatăl meu, pe tot – apoi, timp de nouă ani nu am mai fost supărat. A clipit; orice nebunie se ascunsese în forul lui interior ieșise la suprafață, înfuriindu-l și orbindu-l. Știi cum e să nu ai sentimente? Înseamnă să nu poți respira, nici măcar să îți amintești cum *este* să respiri. Însă acum pot, doar că este... prea mult. Prea copleșitor. Înțelegi?

Nu am încercat să îi dau un răspuns. Ceva de pe perete i-a atras atenția – monitorul de securitate, care afișa zecile de unghiuri surprinse de camerele de supraveghere din magazin. Majoritatea erau întunecate, însă intrarea în magazin era suficient luminată de felinare ca să pot discerne doi oameni care tocmai intrau pe ușa larg-deschisă. Unul din ei avea o haină lungă și păr scurt.

Cal a scos un sunet, ceva între strigăt și țipăt, și a ieșit în fugă afară din magazie.

– Ari, a zis Diana. Focul.

M-am apucat de treabă. Am luat o haină aruncată sub unul dintre aparate și am folosit-o ca să sting flăcările ce cuprinseseră cheresteaua și grămezile de resturi. Flăcările nu se uniseră încă într-o vâlvătaie. Dimpotrivă, am simțit că mi-e frig, bănuind că era din cauza șocului; simțeam broboanele de transpirație ca pe niște cuburi de gheață.

Am avut nevoie de câteva clipe să realizez că, în timp ce alergam de colo-colo ca să sting focul, Diana mă striga pe nume.

– Nu! Ari! Nu! striga ea.

Stătea în genunchi cât putea ea de aproape de locul unde Markos zăcea inconștient pe jos și mă privea cu o tristețe în ochi cum nu mai văzusem până atunci.

– Nu te îngrijora, i-am spus. Vom scăpa de aici. A venit Echo. Ne va găsi. Totul este în regulă.

– Nu, Ari. Focul. Nu focul *acesta*.

– Focul?

Singurul foc de care îmi aduceam aminte era acela care îmi arsese casa până în temelii în urmă cu opt ani. Diana nu aducea niciodată vorba despre el. Nu vorbeam niciodată despre asta. Aparţinea trecutului.

– Am venit aici ca să-l caut pe Markos, a spus Diana. Am găsit uşa deschisă, aşa că am intrat. Am simţit miros de kerosen sau de benzină, sau ce-o fi fost, iar când am ajuns aici, l-am văzut pe Cal stropind magazia. Când am încercat să îl opresc, şi-a ieşit din minţi. M-a închis aici.

Mi-am apăsat pieptul cu mâna, încercând să-mi împing inima la loc în cutia toracică. Îmi doream să o pot împinge ca să iasă prin partea cealaltă.

– La început, am crezut că vraja pe care i-o făcuse Kay îl determina să se comporte atât de ciudat. Dar dacă ar fi fost vraja, ne-ar fi dus la Kay, însă el ne ţinea departe. Aşa că m-am gândit că nu poţi interveni asupra unei „vrăji-cârlig" decât cu o altă vrajă, nu? Prin urmare, cred că el a primit şi alte vrăji.

– Da, am răspuns eu. Markos mi-a spus că le ia de ani buni.

Diana a tăcut. Eu încercam să gândesc.

Vrăjitoarele fac, de obicei, vrăji temporare, prin urmare, oamenii se întorc în fiecare lună. Le plăteşti sume constante. Markos mi-a spus că mama lui plătea de ani buni vrăji pentru Cal – însă o sumă fabuloasă în fiecare lună, nu una nesemnificativă.

Nouă ani, spusese Cal. Trecuseră nouă ani de când nu mai fusese supărat.

Era ceva ce mă depăşea. Mă trăgeam de păr, ţinând ochii strâns închişi.

Nouă ani. Prin urmare, avusese unsprezece ani când începuse totul. Doar un puștan la școala gimnazială. Am încercat să îmi amintesc cum era pe vremea aceea. Când el avea unsprezece ani, eu aveam șapte.

S-o fi încăierat de câteva ori în timpul școlii. O fi intrat în bucluc din cauza farselor. Mare scofală. Nimic care să necesite o vrajă împotriva violenței, nimic ce ar fi trebuit să uite. Doar nu omorâse pe nimeni.

Mi-am dus mâna la gură.

Am simțit cum se deschide un hău în fața mea, dar nu cădeam dacă nu mă uitam.

Nu.

– Cheia, m-am auzit spunându-i Dianei. Trebuie să iau cheia de la...

Nu îi puteam pronunța numele.

O bucată mare de lemn continua să ardă, însă din restul ieșea doar fum. Puteam să ies din încăpere și să plec în căutarea lui – să aflu dacă această bănuială îngrozitoare pe care o aveam era adevărată.

Am fugit la ușă. Pe drum, m-am împleticit și am căzut în genunchi.

La ora de balet, înainte să sosească Rowena, râdeam de fetele care aveau genunchii juliți sau fluierele picioarelor și șoldurile învinețite. Dansatorii nu se loveau de mese, nici nu se împiedicau pe scări. Uneori, ne învinețeam din cauza anumitor mișcări scăpate în timp ce executam un *pas de deux,* dar asta era cu totul altceva. Ele reprezentau „insigne de onoare". Era o diferență între vânătăile unui civil, care erau stupide și puteau fi evitate, și rănile căpătate în timpul luptei.

De când luasem vraja pentru memorie, devenisem civil și eram plină de vânătăi. Crezusem că vânătăile erau o greșeală și că, dacă

totul va reveni la normal, pielea mea va fi curată şi fină ca a dansatoarei din mintea mea.

Dar nu – vânătăile se transformaseră în răni căpătate în timpul luptei. Le meritasem. Exteriorul corpului meu arăta ca şi interiorul, nu avea nimic curat şi fin.

Înainte să mă ridic în picioare, îmi trecuse prin minte să rămân acolo, pe jos, şi să aştept ca Echo să ne găsească – putea deveni eroina care ne salva. Apoi, dacă mâine voi mai fi în viaţă, mă puteam duce la o vrăjitoare cu fiecare bănuţ economisit din salariul meu de la „Sweet Shoppe", plus banii din asigurarea de viaţă a părinţilor mei şi cei strânşi pentru mutarea la New York, ca să îmi şteargă această amintire din minte. Cal Waters şi lucrul îngrozitor pe care îl făcuse. Secretul pe care îl tăinuiseră de-a lungul anilor mama lui şi mama lui Echo. Markos zăcând inconştient pe jos. Diana rostindu-i neîncetat numele în şoaptă. Mirosul de fum, de diluant şi de benzină. Aş şterge-o chiar şi pe Kay din mintea mea, ca măsură de precauţie.

Nu voiam să ştiu adevărul.

Singurul impediment era că, dacă aş fi şters toate aceste amintiri din mintea mea, cine ştie ce fel de persoană aş fi devenit sau ce mi-aş fi dorit.

Vrăjile mele nenorocite! Mă descompuneau strat cu strat. Am şters amintirea legată de moartea părinţilor mei şi am umplut vidul cu dans. Am şters amintirea legată de Win, iar nevoia de dans îşi face din nou simţită prezenţa. Ce alte dorinţe reprimate, dar acum uitate, se aflau dincolo de toate acestea?

Trebuia să caut şi mai adânc şi să mă descotorosesc de dorinţe ca de nişte haine vechi. La un moment dat, voi ajunge să nu îmi mai doresc nimic.

Însă acel moment nu sosise încă.

52

MARKOS

Cât timp am zăcut leşinat pe jos, nu pot spune că am visat, dar nici nu am fost complet inconştient. Intram şi ieşeam din corp precum nişte valuri. Înăuntru – panică, panică. Afară – amorţeală, nimic. Înăuntru, afară. Între respiraţii şi bătăi ale inimii, ştiam unde mă aflam şi ce se întâmplase.

Ştiam cum mirosea în magazie, a lemn, a benzină şi a cărbune; auzeam lemnul trosnind.

Ştiam că mă aflam la ananghie. Ştiam că ne aflam cu toţii la ananghie.

Ştiam că Ari era rănită şi că nu se mişca, dar mai ştiam că, într-un final, se va ridica în picioare şi nu ne va lăsa, pe Diana şi pe mine, blocaţi aici, să ardem de vii.

Ştiam că Ari era prietena mea.

Ştiam ce făcuse Cal.

Ştiam întreaga poveste. Tatăl lui Ari o scosese afară din casa cuprinsă de flăcări, apoi se întorsese după mama ei, care leşinase din cauza fumului. Apoi casa s-a prăbuşit pe ei. Persoana care stârnise incendiul nu era un vagabond sau un hoţ, aşa cum ne închipuisem întotdeauna, nu era un trecător fără chip. O cunoşteam de-o viaţă pe persoana care făcuse asta. Fusese unul dintre fraţii mei mai mari, pe care îl idolatrizasem toată viaţa. Fusese unul dintre fraţii Waters, ceea ce însemna ceva.

Mai știam că nu murisem, deoarece nu aveam nicio viziune misterioasă cu Win sau cu tatăl meu, care să mă îndemne să păşesc spre lumină.

Trebuia să mă ridic.

„– Ridică-te! Ridică-te! Ridică-te! RIDICĂ-TE!

– Nu pot.

– Nu fi copil. Cine ştie de ce e capabil fratele tău.

– Nu sunt copil.

– Atunci ce-ai de gând să faci ca să preîntâmpini următoarea lui faptă?

– Să zac aici. Să aştept.

– Un plan de nota 10, ce să zic.

– Nu e alegerea mea.

– Şi Diana?

– Ce-i cu ea?

– Ai de gând să zaci acolo când ea are nevoie de tine?

– Diana.

– Da, Diana. O iubeşti. Ai uitat?

– Corect. Da. Trebuie să mă ridic. Trebuie să o ajut.

– Păi, nu poţi.

– Hei, du-te naibii! Trebuie.

– Unele lucruri sunt imposibile.

– Are nevoie de mine! Trebuie să mă ridic!

– Îmi pare rău, Markos."

În acele fracţiuni de secundă, partea din mine care nu lupta împotriva trupului meu imobil a crezut că totul se terminase, că era cel mai rău lucru care se putea întâmpla. Cal mă lovise, lăsându-mă inconştient. Cineva îşi va face apariţia, îl va duce de aici şi va avea grijă de noi. Eram convins că fapta lui din trecut era cel mai grav lucru; că aflarea adevărului va fi, în cele din urmă, un lucru bun; că într-o bună zi vom reuşi cu toţii să trecem peste asta.

Mă înşelam.

53

KAY

Echo şi cu mine am intrat prin uşa larg deschisă a magazinului de bricolaj. Mina a rămas în maşină să ne aştepte; îi promisesem că vom zăbovi doar un minut.

O urmam pe Echo pe culoarele întunecate. Ea nu ar fi fost în stare să mă urmeze pe mine. Asta însemna „echilibru" pentru o vrăjitoare şi ceea ce ne spusese Echo că se va întâmpla, atunci când Mina şi cu mine ne-am dus la ea acasă pentru vrajă. A mai adăugat o vrajă celei precedente, nu ca să o rupă, ci ca să combată efectele sale secundare. Vraja-cârlig nu mai avea de ce se prinde. Dacă o persoană mă iubea cu adevărat, dacă mă privea cu atenţie şi mă recunoştea pe mine, cea adevărată, atunci mă putea vedea – nu dispărusem, de fapt –, însă pentru restul lumii eram doar o oarecare. Eram invizibilă, dar nu aşa cum erau super-eroii, ci mai mult un coşmar de genul: „strig-şi-fac-cu-mâna-dar-nu-mă-observă-nimeni".

Mai rău era sentimentul. Efectele secundare ale acestei vrăji noi. Vraja-cârlig îmi îngăduise să scap de griji şi să am conştiinţa împăcată. Şi-acum... cum să vă descriu? Eram asemenea unui aspirator, adunam sentimente. De fiecare dată când cineva se apropia de mine, parcă îşi vâra dinţii în mine – în trupul meu. Simţeam *tot*.

Trebuia să o văd pe Diana, să mă asigur că era bine şi că totul meritase. Echo insistase să mă însoţească. Având în vedere că nu o plătisem încă – nu avusesem decât cei optzeci de dolari pe care părinţii mi-i lăsaseră pentru pizza şi pe care ea îi luase ca avans –, nu eram în măsură să mă împotrivesc. De îndată ce ne vom întâlni cu Diana, iar Echo va face ceea ce venise aici să facă, puteam să mă întorc acasă împreună cu Mina – Mina, care mă putea vedea; Mina, care mă iubea – şi să nu mă mai opresc niciodată din plâns.

Când am intrat în magazin, am auzit răzbătând de după colţ tot felul de zgomote, dar nici urmă de Ari sau de Diana. Era din ce în ce mai întuneric – ţineam telefonul ridicat ca să văd mai bine – până când am ajuns la o uşă deschisă, lângă un raft cu mostre de culoare.

Când am intrat în încăperea ticsită de unelte electrice mari şi de scânduri, ne-am înecat cu fum şi am început să tuşim. Apoi l-am văzut pe Markos prăbuşit pe jos şi pe Diana stând în genunchi, în cuşca de lângă el. Pereţii şi mesele de lucru erau pe jumătate arse, iar flăcările mistuiau marginea unui butoi din metal. Aproape de noi, lângă uşă, Ari era ghemuită pe jos şi plângea.

– Dumnezeule! am spus.

Diana şi-a ridicat privirea – apoi şi-a luat ochii de la mine, deoarece nu mai era vrăjită – şi i s-a adresat lui Echo:

– E rănit... l-a lovit Cal... şi nu s-a mai trezit.

M-am dus repede la Markos, alunecând pe podeaua udă, şi l-am apucat de încheietura mâinii. Avea pulsul slab şi neregulat. Dacă ar deschide ochii, ar avea pupilele dilatate şi privirea pierdută, eram convinsă de asta. Lovitură la cap, în cel mai fericit caz. Craniul îi era aproape moale în locul unde se lovise, însă speram să fie doar o vânătaie. Nu ştiam ce să fac dacă îşi zdrobise cumva ţeasta; probabil însemna că Markos murea încet chiar în faţa noastră.

N-am rostit aceste gânduri cu voce tare. Oricum, nimeni nu m-ar fi auzit şi dacă aş fi făcut-o.

– Ari? a întrebat Echo. Ari? Eşti bine?

Ari nu i-a răspuns, iar Diana şi-a lipit fruntea de o gaură a grilajului. Respira greu, iar faţa îi era transpirată şi roşie; arăta ca şi cum ar fi suferit de hiperventilaţie şi ar fi avut febră.

– Tu eşti cea care i-a făcut vrăji lui Cal? a întrebat-o ea pe Echo.

Echo a încremenit şi a privit-o îngrijorată pe Ari, care stătea în continuare chircită.

Cineva îl vrăjise pe Cal?

– Mama pregătea vrăji pentru Cal, a zis Echo pe un ton blând. Mama lui Cal a început să vină la noi când eu aveam unsprezece ani şi nu eram vrăjitoare încă. Era îngrozită. Nu mai văzusem niciodată un adult atât de speriat. Nu ştiam ce se întâmplă. Am crezut că era bine să o ajutăm pe biata femeie.

– Despre ce vorbiţi? am întrebat eu, dar nu mi-a răspuns niciuna.

Mi-a trecut prin gând să încerc să îl car pe Markos până la Mina, care aştepta în maşină, însă era prea greu şi-apoi, dacă rana era gravă, nu era bine să fie mutat. Se putea desprinde ceva ce trebuia să rămână la locul său.

Plus că Diana ar fi rămas în continuare blocată acolo. Am privit în jur, căutând ceva cu care să deschid lacătul sau să tai lanţul. Nu că m-aş fi priceput să fac lucrurile astea.

– Nu am aflat ce făceam cu adevărat decât peste câţiva ani, când am intrat şi eu în breaslă, a zis Echo.

Îmi doream ca ea să tacă şi să facă orice. Era vrăjitoare; ar trebui să aibă pregătită vreo vrajă care să desfacă lacăte sau altă idee genială. Un stingător de foc, poate – m-am uitat prin magazie, dar, nevăzând niciunul, m-am ridicat în picioare şi am început să dau la o parte uneltele în speranţa că voi găsi unul ascuns într-un colţ.

– Mie mi s-a părut îngrozitor, dar necesar. Mama s-a gândit că vrăjile pentru Cal reprezentau o protecție pentru noi, în caz că oamenii ar fi aflat despre mine. Niște bani din care să trăim – nu că ne lăsa să cheltuim prea mulți din ei – și o familie în comunitatea care avea nevoie de noi. Cred că a regretat că m-a făcut vrăjitoare încă din ziua în care am făcut acest pas. Își dorește să aibă suficientă putere ca să moară și să mă salveze.

Zâmbetul lui Echo părea forțat și impasibil. Avem păreri diferite în legătură cu asta. În timp ce ea vorbea, eu am renunțat să mai caut și m-am dus la Diana. M-am gândit să caut în magazinul de bricolaj un stingător de foc sau niște foarfece de tăiat sârma – însă nu știam nici unde, nici dacă voi găsi ceva; în schimb, mă puteam rătăci fără să mai găsesc drumul înapoi. Am preferat să scot telefonul și să sun la salvare, păstrându-mi tot calmul și hotărârea de care eram în stare. Speram ca vraja să nu afecteze și apelurile telefonice, altminteri cei de la urgențe vor uita de mine de îndată ce vom încheia convorbirea.

În timp ce eu dădeam telefon, Ari s-a ridicat de jos, clătinându-se pe picioare. Nu îi puteam vedea fața; se uita la Echo, prin urmare, era cu spatele la mine. Echo urmărea fiecare mișcare nesigură a lui Ari. Când Ari i-a tras o palmă, zgomotul ne-a făcut să tresărim; cu excepția lui Markos. Echo și-a dus mâna la obraz, dar nu a ripostat.

– Ce se întâmplă? am întrebat-o pe Diana, sperând și rugându-mă ca măcar această întrebare să fie auzită și să primească răspuns.

– Printre altele? A încercat să tragă aer în piept. În urmă cu nouă ani, Cal a incendiat casa lui Ari.

– Oh, am făcut eu.

Tristețea și compătimirea erau prea puternice, fiind trăiri pe care mi le însușeam acum. Simțeam cum lacrimile îmi inundau ochii, nu doar pentru Ari și pentru părinții ei, dar și pentru Echo și

pentru mama ei, pentru Markos care zăcea inconştient pe jos, pentru Diana care era încuiată în cuşcă şi pentru noi toţi, afectaţi de vrăji.

Mi-am întins mâna prin grilaj şi am luat-o de mână pe Diana. Cu cealaltă, îl ţineam de mână pe Markos.

Nu s-a uitat la mine. Probabil uitase deja că mă aflam acolo. Acest lucru mă durea, dar eram hotărâtă să aştept împreună cu ea până când va fi în siguranţă.

Acceptasem să devin lipsită de putere, invizibilă, neînsemnată, doar ca să o salvez pe Diana de vraja mea, ca să descopăr că nu eu eram cea periculoasă. Tot ce puteam face acum era să am grijă de ea până când soseau ajutoare.

Speram să merite.

54

ARI

Pielea lui Echo, mereu palidă, părea străvezie şi fragilă ca sticla în lumina neîndurătoare a văpăilor din magazie. Când i-am tras o palmă, lăsându-i o urmă roşie pe obraz, paloarea sa a părut şi mai intensă. Ea a înghiţit şi nu şi-a luat ochii de la mine.

– Ai ştiut asta despre părinţii mei, dar ai continuat să mă şantajezi.

– Eu... nu înţelegi. Am fost singură aproape douăzeci de ani. Win era important pentru mine. Eram... supărată... pentru ce i-ai făcut.

– De ce zice lumea că i-am făcut-o *lui* Win? am întrebat. Mi-am făcut-o mie. Nimeni nu îi mai poate face nimic lui Win acum.

– Nu aşa pare.

– Lucrurile pe care ţi le faci tu singur îi afectează şi pe ceilalţi, a zis Kay din locul unde stătea în genunchi, lângă Markos şi Diana.

Nu observasem că se afla acolo şi îmi era greu să mă concentrez asupra ei. Până şi vocea îi suna înfundată.

Echo şi-a înfăşurat braţele acoperite de mânecile negre în jurul abdomenului.

– Am făcut şi lucruri rele, am făcut şi lucruri bune. Lumea e nedreaptă.

– Asta e tot ce ai de spus?

Echo a expirat şi a vorbit cu blândeţe:

– Nimic din ce aş spune eu nu ar putea ascunde adevărul. Şi-a vârât mâna într-unul din multele buzunare ale hainei sale şi a scos o pungă de plastic pentru sendvişuri. Era plină cu biscuiţi şi brânză; mi-a întins-o cu grijă, de parcă s-ar fi temut să nu-i dau peste mână.

– Ţi-am pregătit vraja.

– Asta se presupune a fi o scuză? Uite vraja pentru dans, totul e mai bine acum?

– Nimic *nu* este mai bine. Win e mort. Părinţii tăi sunt morţi. Mama va muri în câteva săptămâni, având în vedere că nu am făcut rost de bani ca să plec şi să găsesc altă comunitate. A scuturat punga; brânza a mânjit plasticul. Dar tu vei putea dansa din nou dacă vei vrea. Îţi promit.

M-am apropiat cu un pas de locul unde se afla ea, lângă uşa magaziei. Nu s-a clintit din loc, ci ţinea punga de plastic suspendată în aer, între noi.

M-am întors şi m-am uitat prin uşa deschisă a magaziei în dezordinea din magazinul de bricolaj ca şi când aş fi încercat să fac ordine cu puterea minţii. Ca şi când aş fi vrut să şterg tot ceea ce se afla în faţa mea. Ca şi când aş fi vrut să neg adevărul.

Cal era acolo, undeva.

Cel care îi omorâse pe părinţii mei.

Iată: lucrul la care încercasem să nu mă gândesc. Lucrul pe care mi-l doream din tot sufletul să nu fie adevărat şi pe care Echo mi-l confirmase pe deplin.

Îmi pierdusem părinţii.

Se întâmplase cu mult timp în urmă. Se întâmplase azi. Mereu. Nu aveam scăpare. Nu puteam închide subiectul. Îmi fuseseră luaţi şi îmi era dor de ei, iar golul din suflet era ca o rană fatală.

M-am cutremurat şi mi-am dat seama că mă ţineam de încheietura care mă durea. Pentru prima oară nu simţeam obişnuita

durere izolată; începuse să se infiltreze în pielea subţire şi să pătrundă în muşchi, în oase, în sânge.

Faptul că amintirea zilei în care părinţii mei muriseră fusese ştearsă nu ajuta la nimic. De fapt, înrăutăţea lucrurile. În loc să ştiu exact cum se întâmplase acel lucru îngrozitor, îmi imaginam o mie de variante, fiecare mai rea decât precedenta. Îi vedeam murind iar şi iar, cu privirile uimite sau furioase, sau triste. Avusesem căştile pe urechi sau nu. Îi incomodasem sau nu. Plânsesem sau nu. În fiecare caz, Cal se îndepărta în fugă de casă şi se ascundea. Şi de atunci se tot ascunsese. Până acum.

Acum ştiam ce se întâmplase cu adevărat.

55

WIN

Ultima mea seară pe acest pământ, era într-o sâmbătă, a început la fel ca oricare alta. I-am luat cu mașina pe Ari și pe Markos și am mers împreună pe plajă. Ploua, iar sezonul estival nu începuse încă, mai erau câteva săptămâni, așadar, aveam toată plaja pentru noi.

Avusesem o zi proastă. Nu ieșisem din camera mea nici măcar ca să mănânc. Îmi simțeam limba încărcată și grea, stomacul mă durea de foame, iar creierul parcă-mi era vâscos. Ca și nisipul ud care ni se lipea de degete în timp ce ne plimbam pe mal.

– Mai spune-mi încă o dată de ce nu ne aflăm într-un restaurant sau la cineva acasă, într-un subsol curat și uscat? a întrebat Ari.

Cămașa i se udase și i se lipise de trup într-un mod care știu că ar fi trebuit să mi se pară atrăgător – Markos s-a holbat la ea de câteva ori –, însă mie mi se părea o chestie medicală, ca și când aș fi privit desenul unui corp femeiesc la ora de anatomie.

– Am pus la cale un răsfăț special, a spus Markos. O să-mi mulțumești mai târziu, crede-mă.

Ari a oftat și mi-a petrecut brațul pe după umerii ei. Cunoscându-l pe Markos, surpriza lui ar fi putut fi extraordinară – o cină cu grătare sau o croazieră în care să urmărim balenele – sau absolut nimic, și voia să ne aibă doar pentru el în acea seară.

Sau poate voia să mă înveselească.

Ari şi Markos vorbeau vrute şi nevrute în timp ce soarele asfinţea. Având în vedere că ploua, asfinţitul nu a fost unul glorios; a început să se însereze din ce în ce mai tare până când s-a făcut întuneric, iar Markos a aprins lanterna.

– Era o noapte neagră şi furtunoasă, a început el, îndreptând lumina lanternei către bărbia sa.

Ari i-a înşfăcat-o din mână.

– Şi un dobitoc îşi târa prietenii pe plajă ca să-i înece încet.

Ari mi-a întins lanterna, iar eu am privit direct în lumina ei. Era rândul meu să continui acea poveste de groază, însă cum nu îmi trecea prin minte decât adevărul oribil, am preferat să tac. Am îndreptat lumina spre Markos cel zâmbăreţ, încrezător şi de nădejde, Markos al cărui păr era şi mai negru din cauza ploii şi care îi intra în ochi. Apoi am îndreptat-o spre Ari cea amuzantă, loială şi puternică, a cărei piele strălucea şi mai tare datorită stropilor de ploaie. Lumina lanternei a făcut-o să mijească ochii. Nu mi-am dat seama atunci, însă acum realizez acest lucru: mă iubeau. Necondiţionat, fără măsură. Nu precum Kara şi mama. Ari şi Markos mă iubeau pentru că ei *mă aleseseră*. Incredibil!

La momentul acela, expresia de pe chipurile lor şi iubirea pentru mine îmi păreau o povară. Ca şi când fiecare din ei ar fi aşezat un inel de fier în jurul inimii mele, iar atunci când doreau să mă pedepsească, se uitau în ochii mei şi inelul de fier se strângea uşor.

Am stins lanterna.

Markos a rostit un „Hei!" şi mi-a smuls-o din mână pe întuneric. Aici, pe plajă, întunericul era diferit de întunericul din oraş. Oceanul era negru ca smoala şi, dintr-odată, zgomotos; parcă lumina lanternei l-ar fi ţinut în frâu, iar acum putea mugi. Dunele de nisip păreau nesfârşite, un deşert pe care trebuia să îl traversăm ca să ne întoarcem la maşină, la oameni, la viaţă.

– Hei, frate, avem nevoie de lumină, a spus Markos, râzând cu jumătate de gură şi jucându-se cu butonul. Ca ea să ne poată găsi.

– Ea? am întrebat eu când în lumina lanternei a apărut silueta unei fete care se afla la vreo trei metri de noi.

Ari a scos un ţipăt, iar eu am luat-o de mână, dar nu ca să o liniştesc pe ea, ci să mă liniştesc eu. Fata care se apropia de micul nostru grup era Echo.

– Hei, ai venit, a spus Markos, adoptând imediat tonul pe care îl folosea cu chelnerii sau cu menajerele, sau cu personalul de serviciu, adică încrezut, dar prietenos. Le-ai adus?

Echo a ridicat o pungă plină cu trei produse de patiserie mici, rotunde şi albe.

– Iată comanda dumneavoastră, domnule, a zis.

Markos a râs şi i-a luat punga din mână, însă ea nu era amuzată. Mă privea fix. Cred că pe chipul meu se citea spaima, deoarece Echo a clătinat uşor din cap.

– Ce-s astea, Markos? a întrebat Ari.

Nu părea prea încântată.

– Ce-ar fi să încerci una ca să te lămureşti? a zis Markos.

A deschis punga şi a luat o bucată pe care a mâncat-o dintr-o înghiţitură, apoi i-a întins punga lui Ari.

Ne uitam la el, cu toţii – chiar şi Echo. Şi-a încrucişat braţele pe piept, aşteptând. La început a fost atât de imperceptibil, încât nu am observat. Apoi, auzind-o pe Ari scoţând un sunet de uimire, m-am trezit la realitate şi l-am văzut pe Markos plutind la un metru şi jumătate deasupra solului, continuând să se înalţe.

Când a ajuns la trei metri, a scos un strigăt şi a început să „înoate" prin aer deasupra capetelor noastre.

– Ai la dispoziţie doar câteva minute, aşa că nu te înălţa prea mult, i-a spus Echo, însă Markos începuse deja să se înalţe şi să dea din braţe ca un fluture, făcându-se nevăzut în întuneric şi în ploaie.

– Hai şi tu, aici, sus, Win! a strigat el.

Ari s-a uitat la pungă, apoi la Echo.

– Sunt sigure?

Echo a ridicat din umeri.

– Te ajută să sfidezi gravitaţia o vreme. Mie nu mi se pare deloc sigur.

– Şi efectele secundare?

– Neplăcute. Dar, având în vedere că este o vrajă temporară, nu vor dura prea mult timp.

– Eu am luat o vrajă pentru memorie cu ceva vreme în urmă. O să-mi creeze probleme efectele secundare?

Echo a privit-o cu atenţie. Preţ de o secundă am fost îngrijorat că o va minţi pe Ari ca să-i facă rău – mă gândeam la episodul din camionetă, când fusese cât pe ce să o sărut pe Echo şi la ce credea ea despre Ari, prietena mea –, dar apoi am îndepărtat această grijă. Echo n-ar fi făcut una ca asta, chiar dacă ar fi fost geloasă.

– Nu. Totul va fi în regulă.

Markos a strigat de bucurie, iar Ari m-a privit cu ochii scânteietori.

– Ei bine? m-a întrebat ea.

– Cum ne-am putea abţine? am răspuns eu.

Ari a râs, încercând să nu se arate îngrijorată, şi şi-a mâncat porţia.

– *Mascarpone*. Delicios.

– Mulţumesc, a spus Echo.

Ari mi-a întins punga de la nivelul umărului.

– Sfinte Sisoe! Win, grăbeşte-te!

Ea s-a învârtit în aer. Era mai graţioasă decât Markos. Se vedea experienţa ei în balet în timp ce făcea piruete şi tumbe în ploaie. Am deschis punga, însă Echo mi-a smuls-o din mână înainte să apuc să termin ultima bucată.

– Ce naiba!

– Ai luat cealaltă vrajă? m-a întrebat încet. Am clătinat din cap. Atunci nu poți să faci asta, Win. Efectele secundare...

– Ei, haide! am spus. Până și eu eram șocat că îmi doream să zbor. Nu îmi mai dorisem ceva de mult timp. Voi lua vraja cealaltă de îndată ce voi ajunge acasă.

– Ai încredere în mine, te rog!

– Ai spus că nu va interfera cu efectele secundare ale lui Ari. De ce aș fi eu diferit?

M-a privit îndelung. Părul ud i se lipise de frunte, făcând ca ochii să îi pară mai mari.

– Pentru că ești.

Am întins mâna să-i iau punga, însă ea s-a întors cu spatele în nisipul ud, fiind mai rapidă decât mine. Markos a chelălăit, apoi a aterizat cu o bufnitură.

S-a ridicat în picioare, s-a legănat, apoi a vomat.

– Mă simt ca dracu', a zis el, gemând.

– O să-ți treacă, i-a spus Echo.

– Du-te naibii! Pe bune, du-te naibii!

– Vraja te lasă fără greutate fizică. Psihic, însă, te doboară. De tot, a spus ea suficient de tare, încât să o audă și Markos, fără să-și ia privirea de la mine.

– Și ce să le spun? am bombănit eu.

Ari bâzâia pe lângă capul meu, lovindu-mă ușor cu degetul mare de la picior, pe care îl ținea întins. Markos înjura cu voce tare – era un șir neîntrerupt de înjurături.

– Nu e problema mea. Nu te pot lăsa să mănânci asta.

A scuturat punga.

– De ce? Din cauza vreunui cod de etică a vrăjitoarelor?

Am spus-o pe un ton sarcastic, însă ea a dat afirmativ din cap.

– Ceva de genul, da.

– Pentru Dumnezeu, omorâţi-mă! a strigat Markos.

Echo m-a privit cu asprime.

– Dar Markos ţi-a plătit pentru trei...

– O să ţi-o scad din datorie.

Ari s-a lăsa uşor în jos, graţioasă ca întotdeauna, până când a atins nisipul cu ambele picioare. Apoi s-a cutremurat şi a căzut în genunchi. Şi-a plecat fruntea foarte încet până când a atins nisipul, ca şi când ar fi vrut să se roage.

– Te urăsc, Markos, a zis Ari.

– Cu plăcere.

– O să-mi ţin respiraţia până când n-o să mai respir.

– Ari? am zis eu.

– Şi pe tine te urăsc, Win.

Am simţit un foc interior şi am avut nevoie de o secundă ca să îmi dau seama de ce îmi încordasem muşchii spatelui şi îmi încleştasem fălcile. Eram furios. Nu pe Echo, pentru că nu mă lăsa să zbor, ci pe aşa-zişii prieteni, pentru... ce? Pentru că se foloseau de tristeţea mea?

Se tăvăleau pe jos, văitându-se şi scrâşnind din dinţi. Nu era la fel ca atunci când Ari cedase nervos în legătură cu plecarea la New York, izbucnire care măcar fusese reală, deşi nu durase prea mult. Acest episod, însă, mi se părea o parodie a chinului prin care treceam în fiecare zi şi noapte. Ştiam că nu o făceau intenţionat, însă nu avea importanţă. Mi-au luat tot ce îmi aparţinea, tot ce era oribil şi tainic, comportându-se ca nişte beţivani cărora li se dezlegaseră limbile.

Şi mai rău era faptul că avuseseră şansa să zboare. Eu nu zburasem niciodată, atunci de ce mă simţeam atât de rău? Unde era echilibrul în toată povestea asta?

– Am făcut rost de bani, i-am spus lui Echo.

S-a luminat la față și, de fericire, m-a apucat de încheietura mâinii. Am crezut că vrea să mă sărute, așa că mi-am tras mâna.

– Trebuie să merg să-i aduc.

– Atunci, să mergem!

„Da, m-am gândit eu. Atunci hai să mergem acasă la Ari, să-i distragem atenția și să luăm banii din dulapul ei. Apoi să mergem la casa dărăpănată de la marginea orașului, în dormitorul meu mic ca o văgăună, care miroase a șosete murdare, să scurmăm în lenjeria mea intimă, să deschidem cutia *Tupperware* și să halim sendvișul cu brânză." Ajunsesem în acel punct. Gata. Cel mai josnic moment. Ajunge!

M-am dus la Ari și am atins-o pe umăr. Ea a gemut, iar eu i-am șoptit la ureche:

– Ari, am uitat ceva la tine acasă.

– Păi, du-te singur.

– Ce-ar fi să vii și tu? Distracția s-a terminat.

– Îmi zgârii creierul cu vocea ta, pe bune. Du-te singur și ia ce-ai uitat.

– Ai putea veni...

– Ți-am spus să pleci! a strigat ea. Lasă-mă în pace! Nu vreau să mai stai aici, Win.

– Mai taci naibii din gură! a zis Markos, apoi a tușit atât de tare, încât a fost cât pe ce să vomeze din nou.

Am lăsat-o în pace și m-am întors la Echo.

– Nu-i pot lăsa aici în halul ăsta.

– Rămân eu cu ei. Du-te după bani și vino înapoi.

A zâmbit și m-a îmbrățișat atât de scurt, încât abia i-am zărit brațele în întuneric.

I-am dat lanterna, apoi m-am aplecat deasupra lui Ari, cu intenția să o sărut pe obraz. Înainte să apuc, mi-a aruncat un pumn de nisip în ochi.

– Pleacă de-aici! a ţipat ea, apoi şi-a acoperit capul cu braţele şi a început să se tânguiască.

Nu am mai încercat să o sărut. Am simţit că meritam acel rămas-bun, deşi subconştientul îmi zicea că se comporta astfel din cauza efectelor secundare.

M-am îndreptat spre camionetă pe întuneric. Aveam impresia că eram mai departe decât ar fi trebuit, că parcarea se îndepărta cu fiecare pas pe care îl făceam. În cele din urmă, am ajuns în parcare şi la camionetă şi am luat-o spre casă.

Drumul spre casă. Aceasta este partea importantă. Fără martori, doar eu. Un drum pe care îl parcursesem de nenumărate ori. Era o noapte ploioasă, într-adevăr, însă şoseaua era goală. Nicio maşină. Niciun animal. Nimic.

Să fi avut un moment de slăbiciune? Să fi văzut copacul şi să fi dat drumul volanului? Să fi plănuit totul, undeva, în vreun ungher întunecat al minţii, în timp ce Ari şi Markos zburau, iar Echo stătea cu ochii pe mine?

Era o posibilitate. Cealaltă ţine de destin: ceva infinit de mic să îmi fi distras atenţia şi să fi dezlănţuit o serie de evenimente care m-au făcut să mă îndrept spre copac. Nimic nu a fost intenţionat sau motivat.

Sau sfârşitul ar fi putut veni prin intermediul magiei. Lângă mine, în camionetă, să se fi aflat o forţă invizibilă, fantomatică, neclintită, care să mă fi tras de mâini. O forţă care să le fi mişcat, astfel încât să tragă de volan spre stânga, făcând maşina să iasă de pe şosea şi să se izbească de copac, trimiţându-mă în inconştienţă.

Toate acestea nu sunt decât nişte simple teorii. Doar eu ştiu ce s-a întâmplat.

În momentul în care accidentul a devenit inevitabil şi iminent, am avut suficient timp să observ copacul şi traseul, să mi-i amintesc pe mama, pe Kara, pe Ari şi pe Markos perfecţi şi iubiţi şi să

nădăjduiesc că voi ajunge undeva după impact – undeva unde mă voi simți ușor, fără griji, liber.

Unul dintre aspectele ciudate ale stării de depresie este că îți afectează memoria. Când eram deprimat, nu îmi puteam aminti să fi avut parte de momente fericite. Lucrurile despre care am crezut înainte că îmi aduceau fericirea păreau false și deșarte. Trecutul bun se îndepărta apoteotic, iar prezentul bun, ei bine, acesta e deja un oximoron.

Însă când m-am izbit de copac, totul s-a limpezit – tristețea care îmi învăluise creierul – și mi-am amintit momente de fericire în stare pură.

Când ne jucam „de-a prinselea" cu Markos în copilărie.

Când o țineam în brațe pe Kara, după ce fusese adusă acasă de la maternitate.

Când Ari râdea de ceva ce spusesem eu.

Torturi. Câștiguri mari. Glume tâmpite. Surprize.

Cum dormeam într-un sac de dormit în curtea din spate. N-avea importanță a cărei case, deoarece cerul era la fel deasupra tuturor caselor, nesfârșit și rece, cu stele strălucitoare, frumoase și îndepărtate.

Preț de o secundă, mi-am amintit tot, iubind din tot sufletul fiecare amintire.

Apoi am murit.

56

ARI

Am luat punga din mâna lui Echo.

Nu era o vrajă ca să uit, aşa cum sperasem, şi nici nu mă putea ajuta să repar ce făcuse Cal, dar era, totuşi, ceva. Mă va ajuta să plec din oraş.

– Dacă va funcţiona, i-am spus eu lui Echo, strângând punga între degete, poţi să vii cu mine la New York şi să dormi pe canapeaua din apartamentul nostru sărăcăcios. Ar trebui să fie o grămadă de vrăjitoare în New York, nu?

Echo şi-a dus mâna la obraz, în locul unde o pălmuisem.

– De ce ai face asta pentru mine?

– Pentru că... dacă aş accepta vraja asta ar însemna un act de caritate şi nu am nevoie de mila ta.

Nu era singurul motiv, desigur – mai era şi faptul că probabil avea să moară dacă nu o ajutam eu, faptul că îi eram datoare de două ori, pentru că furasem banii lui Win şi faptul că o plăceam, în ciuda mea. Păstrase secretul lui Cal, încercase să mă şantajeze, dar încercase şi să mă ajute, chiar dacă nu avusese niciun motiv. Plus că ţinuse la Win, aşa cum ţinusem şi eu, iar asta însemna că avea gusturi bune.

M-a privit îndelung. Preţ de o secundă, nu ne-a păsat de Cal, care era prin magazin, sau de Diana, care era închisă în cuşcă, sau

de Markos, care zăcea inconştient pe jos. Ea a zâmbit oarecum temătoare că m-aş putea răzgândi.

– Va funcţiona. Vei fi frumoasă.

Când am tras fermoarul pungii, s-au întâmplat mai multe lucruri odată.

Kay a împins-o pe Echo într-o grămadă de găleţi, iar pe mine m-a împins pe jos, smulgându-mi punga din mână.

Raftul din spatele meu – care se afla exact în locul unde mă aflam eu – s-a rupt şi s-a răsturnat, aruncând cu zgomot pe jos o mulţime de ţevi din PVC.

Când ţevile s-au oprit din rostogolit, am împins-o pe Kay de lângă mine. Echo s-a ridicat în şezut, gemând.

– Ce naiba?

Kay vorbea ca o nebună, cuvintele ieşindu-i din gură unele peste altele. Deşi nu vorbea în şoaptă, a trebuit să mă aplec în faţă şi să mă concentrez foarte tare ca să o înţeleg:

– Am priceput. Trebuie să fie vreo vrajă. Vraja lui Echo. Vreau să zic, vraja care o *afectează* pe Echo. O vrajă-cârlig! Kay îşi scutura braţele frustrată. Îţi mai aminteşti când tu şi cu Diana aţi încercaţi să plecaţi de la focul de tabără fără să-mi spuneţi, iar Diana şi-a învineţit obrazul?

– Vraja la care ai apelat tu nu mai are efect acum, a zis Echo.

– Mersi mult pentru asta, a zis Kay, simţindu-se amărăciunea în cuvintele ei. Dar nu la asta mă refer. Cred că există o vrajă care o afectează pe Echo. O vrajă-cârlig. Una pe care i-a dat-o, probabil, mama ei în urmă cu mulţi ani. Ia gândiţi-vă – de aceea Echo nu primeşte bani pentru vrăjile ei, de aceea nu poate pleca. Este la fel ca şi vraja mea – o ţine lângă mama ei.

Echo s-a încruntat.

– Mama n-ar face una ca asta.

– Dar Echo... ghinionul care te însoțește, am spus eu. Dacă nu este ghinion?

Echo a lovit cu piciorul o țeavă, care s-a rostogolit mai departe.

– N-ar face asta. Vrăjitoarele nu le fac vrăji celorlalte vrăjitoare.

– Tu i-ai făcut vrăji mamei tale pentru durere, am spus eu.

– E diferit. Era pentru binele ei.

Echo a făcut ochii mari când și-a auzit propriile cuvinte.

– Poate că și ea s-a gândit că te protejează pe tine, a zis Kay.

– Ca să nu fii descoperită și să ajungi la închisoare, am adăugat eu.

– Are grijă de tine. Pentru că ține la tine.

Kay părea învinsă.

– Stați... așteptați puțin, am spus eu. Nu am făcut decât să îți ofer canapeaua noastră din New York dacă vraja va funcționa, iar raftul a căzut pe noi. Deci, cineva încearcă să te ajute sau să îți ofere o scăpare...

Am tăcut și m-am uitat la punga de plastic pe care Kay o ținea în mână.

Un lucru minor – un lucru care îmi va îngădui să dansez din nou și să plec la New York așa cum plănuisem. Nu mai eram legată de vraja-cârlig a lui Kay, așa că nu avea cum să mă țină în Cape Cod.

Iar dacă plecam eu, putea pleca și Echo.

Fusese cât pe ce să o facă și înainte. Îmi spusese că așteptase ca Win să îi plătească în noaptea în care murise el.

M-am rezemat de țevile căzute și am apucat-o de braț pe Echo.

– Echo... Win îți datora bani, corect?

Ea a inspirat adânc.

– Oh. Bărbia îi tremura, lucru care o făcea să pară cu zece ani mai tânără. Win se ducea să îmi aducă banii atunci când a avut loc accidentul.

– Dacă primeai banii de la el, puteai pleca, a zis Kay.

– Deci, dacă mi s-a făcut o vrajă-cârlig... Win...

Ea s-a îmbrăţişat atât de strâns, ca şi când ar fi vrut să împiedice inima să-i sară din piept.

– Ar putea fi o coincidenţă, am subliniat eu.

– Aşa *funcţionează* vrăjile-cârlig, a zis Kay. Folosindu-se de coincidenţe, de noroc şi de şansă. Mama ta mi-a spus atunci când am apelat la ea pentru o vrajă de felul ăsta.

– Dumnezeule! Echo a inspirat adânc, înfiorându-se. Eu l-am omorât.

Nu vom şti niciodată. Nu cu certitudine. Fusese singur în camionetă; nicio vrăjitoare nu ar putea face o analiză medico-legală ca să ne spună adevărul. Însă părea adevărat, aşa cum păreau adevărate două lucruri: Cal fusese cel care îmi incendiase casa şi vraja-cârlig a lui Kay explica atât de bine prietenia mea cu ea.

– Tot ce am făcut a ieşit pe dos, a zis Echo. Îşi privea insistent mâinile şi vorbea cu tristeţe în glas: Toate vrăjile pe care le-am făcut au înrăutăţit lucrurile.

Cunoşteam acel sentiment. Eram pe punctul să îi spun că nu era vina ei şi că şi eu luasem o mulţime de decizii îngrozitoare care ne aduseseră în acea situaţie, când am auzit sirenele în depărtare, iar Kay ne-a apucat pe amândouă de braţe.

– Nu ne vor găsi, aici, în spate, a spus ea.

A luat-o spre uşa magaziei, ţinând în continuare în mână punga cu vraja care îmi era destinată mie. Eu încercam să mă hotărăsc dacă să o urmez sau să rămân cu Diana şi cu Markos, când ea s-a oprit brusc şi a dat cu spatele, împiedicându-se de ţevile din PVC împrăştiate pe jos.

Cal a intrat în magazie după ea.

Faţa lui era inexpresivă. Uitase atât de multe lucruri, iar când toate amintirile îl podidiseră deodată – fiecare sentiment şi gând îngrozitor – el îşi pierduse minţile.

Sau poate că fusese întotdeauna puţin nebun, iar asta era personalitatea lui adevărată care încerca să iasă la suprafaţă, eliberată din chingile vrăjilor care îi fuseseră făcute.

Şi-a întins braţul, ţinând în mână bricheta argintie. Cu un pocnet metalic, a aprins flacăra.

57

KAY

M-am dus țintă la Cal și i-am luat bricheta din mână.

Nu a fost neapărat un act de curaj. În ora în care vraja mea își pierduse efectul, aproape că mă obișnuisem să fiu aproape invizibilă, deci m-am gândit că nici măcar nu mă va observa. Și, într-adevăr, el a clipit de câteva ori, înainte să își aţintească ochii – acea privire ciudată și sălbatică – asupra mea.

– Nu ai nevoie de asta, Cal.

El s-a încruntat, aruncând priviri îngrozitoare prin încăpere, ca o pasăre care se izbește de fereastră încercând să scape.

– Nu ar fi trebuit să mă vrăjești, a zis el cu răceală în glas, ca și când și-ar fi amintit un vis.

– Îmi pare rău. Am greșit. Am crezut că singurătatea este cel mai rău lucru care mi s-ar putea întâmpla, dar m-am înșelat.

Nu avea importanță că eram sinceră, nici pentru el, nici pentru Diana și Ari, deoarece nu era obligat să mă asculte și nici ele. M-a împins de umeri cu putere și a fugit dintr-un capăt la magaziei în celălalt, sărind cu lejeritate peste mesele de lucru și înconjurând mașinăriile uriașe, scormonind prin grămezi fumegânde și aruncând țevi de PVC în dreapta și în stânga. Căuta ceva. O altă brichetă? Eu țineam strâns în pumn bricheta lui și punga în care se afla vraja

lui Ari. Poate că vraja mea împotriva „cârligului" nu îl va lăsa să vadă că era la mine.

Nu va trece, însă, prea mult timp până când va găsi ceva care să funcţioneze la fel de bine. M-am gândit să o iau la fugă, însă nu îi puteam lăsa acolo pe toţi. M-am gândit că, dacă îl fac să îi dea nişte bani lui Echo, declanşăm vraja mamei ei şi dezlănţuim iadul asupra lui aşa cum făcuse vraja-cârlig cu Win, însă nu aveam timp. Şi apoi, vrăjile erau imprevizibile. Mi-am amintit când mă aflam la „Urgenţe" aşteptându-mă ca vraja mea să se manifeste şi să o aducă pe una din prietenele mele acolo. Dar nu veneau niciodată. Nimeni nu putea să prevadă cât de mult trebuia să insişti înainte ca vraja să se întoarcă.

Ari s-a lipit de un perete ca să se ferească din calea lui Cal în timp ce el alerga de colo-colo prin magazie, iar Echo se postase în faţa ei ca să o protejeze. Am aruncat o privire la monitorul de supraveghere şi am văzut poliţiştii cu lanternele aprinse, încercând să privească prin uşa de la intrare care era închisă. Cal trebuie să se fi furişat prin spatele meu şi al lui Echo şi încuiase uşa după ce intraserăm noi.

Acest lucru mă înspăimânta mai tare decât privirea lui întunecată sau gazul de brichetă. Înţelegeam că nu se dezlănţuise pur şi simplu, ci ştia ce făcea. Nu voia să ne lase să plecăm sau să fim salvaţi. Voia să ardem de vii odată cu el.

Când a trecut în fugă pe lângă trupul inconştient al lui Markos, a dat cu piciorul într-o canistră cu gaz, care s-a vărsat repede, prelingându-se pe sub Markos şi sub cuşca unde era închisă Diana, udându-i blugii în genunchi.

Cal a scos un sunet – un fel de strigăt, aproape ca un urlet prelung – şi a apăsat pe levierul unei cutii înalte până la genunchi, din care ieşea un furtun de cauciuc, chiar lângă cuşca unde se afla Diana. Furtunul se termina cu un mâner şi un tub subţire, ca o

tulpină de floare. Cal a apăsat o dată, de două ori, iar floarea a luat foc. Albastru și galben. Flacăra era prea strălucitoare ca să te poți uita la ea.

Fără să mă mai gândesc, m-am năpustit asupra lui, l-am cuprins cu brațele de mijloc și am încercat să îl opresc. Era mai înalt și mai puternic decât mine, iar eu nu voiam să îl rănesc – nu voiam decât să îl opresc. Am reușit să îl lipesc de perete. A scăpat din mână aparatul de sudură, care s-a stins înainte ca flacăra să ajungă la gazul lichid, însă el a apucat o scândură de pe jos. În timp ce eu îl zgâriam și îl loveam cu picioarele și îl îmbrânceam, m-a pălit dintr-o parte cu scândura. Am căzut în genunchi. Apoi m-a lovit drept în piept.

M-a lăsat fără aer.

Am căzut la pământ și am început să gâfâi, încercând să respir.

Mă așteptam să primesc o altă lovitură cu scândura și mă bucuram, deoarece știam că mă va lăsa inconștientă și astfel nu voi mai simți durerea din coastele rupte și nu voi vedea cum dă foc magazinului, cu noi în el.

În schimb, am simțit cum gazul se prelinge pe sub mine. Cum îmi intră în nas. Cum îmi intră în ochi.

Ari striga la Cal – striga după paramedicii care se aflau undeva în magazin – îl implora să se oprească – îi spunea că vom uita, că vom lua cu toții o vrajă împreună cu el, că vom reveni la normal, dacă asta își dorea.

El nu i-a răspuns. Parcă nici nu o auzea.

Inhala fumul, era în delir. Încăperea era în flăcări.

Mi-am întors capul și l-am văzut pe Cal ridicând bricheta Zippo de jos, din locul unde o scăpasem.

Eram ametită. Hainele și părul îmi erau îmbibate cu gaz. Nu mă puteam ridica de acolo.

Nu le vedeam nici pe Ari, nici pe Echo. Markos zăcea pe jos lângă mine, inconştient. Diana, care se afla în partea cealaltă, ţipa.

Mi-am lăsat capul să cadă într-o baltă de lichid. Am inspirat, iar pieptul mi-a pârâit. Aveam câteva coaste rupte. Nu aveam aer.

Mă simţeam goală pe dinăuntru, uşoară ca o pană. Voi arde de vie. Un sfârâit, apoi nimic, doar cenuşă.

Mă străduisem în zadar să îndrept lucrurile, să rup vraja-cârlig. Toate vrăjile erau în zadar.

Nu te puteai baza pe ele atunci când aveai nevoie. Vrăjile vor găsi întotdeauna o cale să te păcălească, să îţi folosească slăbiciunile împotriva ta, să aducă cea mai urâtă soluţie posibilă la problemele tale. Erau obiecte contondente – la fel erau şi scândurile şi flăcările. Pumnii şi ciocanele. Cuvintele şi săruturile.

Cal ţinea flacăra aprinsă a brichetei departe de el. S-a apropiat, ca un soare mic, iar eu am închis ochii.

58

ARI

– Ce e în pungă? a întrebat Cal.

Ţinea bricheta aprinsă la un metru de părul lui Kay, care era muiat în lichid de brichetă. Îmi mirosea a grătar şi foc de tabără. A carne arsă.

Ştiam că, dacă aş fi încercat să fug, m-aş fi împiedicat, aş fi căzut şi m-aş fi rătăcit în magazin înainte să ajung la uşa de la intrare. Ştiam că magazinul va arde şi, odată cu el, noi toţi.

Cal se uita la vraja mea pentru dans, care zăcea pe jos, acolo unde o scăpase Kay din mână.

– Este... este o vrajă, am zis eu.

Kay şi-a întins mâna şi a împins punga spre el.

– Ce face? a întrebat Cal.

– Te va face să uiţi, am zis eu, cu o oarecare stăpânire de sine. Aşa cum l-am uitat şi eu pe Win.

A luat punga de jos. În privirea lui goală a apărut o scânteie. Era ceva uman – ceva dureros – un crâmpei din Cal de odinioară, care încerca să iasă la suprafaţă.

A privit vraja clipind. Flăcările fierbinţi din încăpere îi luminau faţa şi speranţa, dorinţa şi furia care se citeau pe ea.

Pregăteşte-te.

Am căutat-o din priviri pe Echo. Stătea aplecată în genunchi într-un colţ şi murmura ceva.

Diana şi-a mişcat buzele, apoi a început să tragă de lanţ.

Kay şi-a întors capul, reuşind să se rostogolească şi să privească.

Lui Cal îi şiroiau lacrimile pe obraji. Faţa lui nu mai era inexpresivă, ci i se putea citi pe ea agonia şi uşurarea. A deschis punga şi a golit aproape tot conţinutul în gură. A mestecat şi a înghiţit.

A rămas tăcut o clipă, ţinând în continuare bricheta aprinsă.

A scos un sunet sugrumat şi s-a strâmbat.

– Ce naiba... S-a întors şi s-a lovit de ceva. Ce aţi... asta nu e...

Eu am alergat la el, alunecând pe gazul de pe jos. Am aterizat într-un genunchi, care s-a răsucit sub mine. Ceva a pocnit. M-a săgetat o durere din coapsă până în spate. Am reuşit să mă ridic cu chiu-cu vai în picioare şi m-am aruncat asupra lui Cal, doborându-l. Mi-am înfipt genunchii în spatele lui, chiar şi cel pe care mi-l simţeam desprins şi care mă durea îngrozitor.

S-a auzit un sfârâit, iar focul a izbucnit din locul unde se afla el. Ţinuse în mână bricheta – avea flacără permanentă. Markos era în continuare inconştient. Kay abia dacă reuşea să se întoarcă. Diana era încuiată într-o cuşcă. Vom arde cu toţii de vii.

O cale uşoară pentru ca vraja mamei lui Echo să elimine orice ajutor pe care ea l-ar fi putut primi ca să plece era ca noi să murim.

Echo – unde era Echo?

59

MARKOS

Inspiră.

Căldură şi foc. Un ferăstrău mecanic a luat foc, apoi o stivă de placaje. Flăcările dădeau târcoale capului, pieptului şi picioarelor mele, însă eu nu mă puteam mişca.

Expiră.

Diana încerca să ajungă la mine. O auzeam ţipând. Am deschis ochii.

Voia să mă tragă din calea flăcărilor. Reuşise să îndepărteze focul din interiorul cuştii cu ajutorul cămăşii. Încăperea era luminată de parcă ne-am fi aflat la focul de tabără din 3 iulie.

Inspiră.

Mă durea capul. Cal mă lovise în cap. Propriul meu frate.

Expiră.

Era cald. Atât de cald!

Inspiră.

Încăperea s-a răcit şi s-a întunecat din senin. Flăcările parcă încremeniseră. În aer se simţea prezenţa unei creaturi mai mari decât noi. Un singur punct luminos o arăta pe Echo într-un colţ, ţinându-şi braţul ridicat deasupra unei bucăţi de hârtie. Îşi suflecase mâneca, îşi smulsese un bandaj şi trăgea de piele până când una dintre răni i s-a deschis, iar sângele a început să picure pe hârtie.

S-a simţit o zdruncinătură şi ceva a scânteiat în fumul de deasupra capului lui Echo. Ea a ţipat şi, o clipă mai târziu, încăperea s-a încălzit şi s-a luminat mai tare ca niciodată. Echo şi-a vârât în gură hârtia îmbibată în sânge şi a înghiţit-o.

Expiră.

60

KAY

– Ce ai făcut? a întrebat-o Ari pe Echo, vârându-şi genunchii în spatele lui Cal şi trăgându-i braţele în spate.

Îmi era greu şi să clipesc. Fumul îmi înţepa ochii. Cu un colţ îndepărtat al minţii, care nu simţea durere, în timp ce zăceam întinsă pe jos aşteptând să ard de vie, mă întrebam pentru ce era noua vrajă a lui Echo.

Preţ de o secundă, Echo a părut ameţită, apoi şi-a revenit şi a trecut la acţiune. S-a repezit către lanţul cuştii şi, cu o singură mişcare rapidă, a smuls lacătul. Diana a ieşit împleticindu-se şi tuşind din cauza fumului.

– L-ai imobilizat? a întrebat-o Echo pe Ari.

Ari a încuviinţat din cap, însă când s-a ridicat, trăgându-l pe Cal odată cu ea, nu îşi putea rezema greutatea corpului decât pe un picior. Echo s-a întors la Markos, i-a stins flăcările care îi jucau pe piept cu haina ei lungă şi neagră şi l-a ridicat cu uşurinţă pe umăr. S-a îndreptat spre uşa magaziei, urmată de Ari care şchiopăta şi îl trăgea după ea pe Cal care gemea şi Diana, care îşi târşâia picioarele în spatele lor. Mă vor lăsa aici, în acest iad care ardea.

Uitată. Vraja care acoperea vraja-cârlig funcţiona atât de bine!

Am inspirat adânc şi am încercat să mă ridic.

Durerea din piept m-a făcut să ţip. Nu reuşeam să respir.

Diana m-a auzit și s-a întors. A venit lângă mine și mi-a întins mâna. Era cât pe ce să o trag jos, dar apoi stăteam în picioare, tușind și încercând să respir. Rezemându-mă de ea și ea de mine, am ieșit împreună din magazie, împleticindu-ne.

Fumul începuse deja să inunde culoarele magazinului. Nu reușeam să deslușesc pe unde mergeam. Am urmat zgomotul pe care îl făcea Echo în drumul ei. Nu încerca să ocolească nimic; lovea cu picioarele rafturile și panourile, croindu-și drum spre ușa de la intrare. În spatele ei, Ari îl târa pe Cal, iar eu și Diana încercam să înaintăm cât puteam de repede peste grămezile de resturi. Am trecut pe lângă paramedici, însă Echo nu s-a oprit, iar ei ne-au urmat strigând, întrebându-ne dacă eram bine, încercând să își dea seama de unde venea fumul.

Ușa fusese lăsată întredeschisă, însă, în loc să o deschidă larg, Echo a lovit-o cu piciorul, aruncând în aer sticla și metalul. Am ieșit în stradă împleticindu-ne.

61

ARI

Ambulanţele şi maşinile de pompieri şi de poliţie împânzeau strada, girofarurile luminând-o de parcă ar fi fost în plină zi. Paramedicii şi poliţiştii se agitau în jurul nostru, punând întrebări; pompierii intrau în magazin cu furtunurile. Am refuzat să îi dau drumul lui Cal, asta până când unul dintre paramedici mi-a desfăcut degetele care mi se încleştaseră în jurul braţului lui; un alt paramedic l-a condus la o ambulanţă, în timp ce el îşi ţinea capul între mâini şi plângea. Eu îl urmăream cu privirea, iar paramedicul care avea grijă de mine a trebuit să repete întrebarea de câteva ori înainte să îi răspund.

– Sunt bine, am spus eu.

Paramedicul, era femeie, s-a încruntat şi mi-a examinat vânătăile, pe cele proaspete şi pe cele vechi, ca şi când nu m-ar fi crezut. Genunchiul meu o îngrijora în mod deosebit. Mi-a spus că era posibil să-mi fi rupt ligamentul încrucişat anterior. O auzeam doar cu o parte a creierului.

Eram eu însămi. Cicatricile pe care le aveam nu erau din acea seară; rănile pe care le aveam nu erau vizibile.

Din cauza luminilor şi a stării de confuzie, îl pierdusem pe Cal din vedere. O parte din mine îşi dorea să nu îl mai vadă niciodată. Doamna doctor Pitts ar spune că evitam să înfrunt trauma. Sau

ar spune că era mai sănătos să îmi văd în continuare de viaţă. Oricum, va avea multe să îmi spună în şedinţa următoare.

Pe jos, aproape de locul unde fusese dus Cal, am zărit o pungă de sendviş zdrobită, plină cu firimituri: ceea ce mai rămăsese din vraja pe care Echo o făcuse pentru mine, cea pe care o luase Cal când îi spusesem că îl va face să uite. Vraja pentru mine. Cea de care depindea graţia mea. Viitorul meu. Nu ştiam dacă mai erau bune – sau dacă acele firimituri erau suficient de puternice să mai aibă vreun efect –, însă nu le puteam lăsa acolo.

Am strâns din dinţi şi, forţându-mi genunchiul rănit, am lovit punga cu piciorul; a ajuns în rigolă şi de acolo, în canal.

Diana a urcat cu Markos în prima ambulanţă, care a plecat cu sirenele pornite. Echo stătea lângă Kay şi Mina, ca o santinelă. Kay şedea pe o bordură şi se ţinea de coaste, abia respirând, iar Mina o ţinea de mână; Kay îşi ţinea capul pe umărul ei.

– Vrei să chem un medic? am întrebat eu.

Kay a clătinat din cap.

– Va veni şi rândul meu. Vorbea întrerupt: Ce era în vraja pe care a luat-o?

A răspuns Echo:

– Graţie. Va fi un dansator minunat. S-a aşezat pe jos, expirând îndelung, deoarece energia şi forţa ei dispăruseră. Din braţul ei curgeau şiroaie de sânge pe trotuar: din tăietura proaspătă şi din alte câteva mai vechi. Era extrem de palidă. Când vorbea, vocea ei se stingea, cuvânt cu cuvânt. O să-l zăpăcească. Mai mult decât este acum.

– Dar tu? am întrebat-o.

– Nu-ţi face griji în privinţa mea, a spus ea, apoi a închis ochii şi a căzut într-o parte.

– Echo?

Nu a răspuns. M-am lăsat în genunchi – care îmi erau zdreliți – și am scuturat-o de umeri. Kay i-a luat o mână ca să-i verifice pulsul, iar eu i-am luat cealaltă mână, doar ca să i-o țin într-a mea. În magazin s-a produs o explozie din cauza incendiului, iar geamurile s-au făcut cioburi, însă ea nu s-a mișcat.

– Echo!

Nu a deschis ochii, însă a reușit să murmure suficient de tare, încât să o pot auzi:

– E în regulă, Ari. A fost prea târziu pentru mine și pentru mama. Din cauza vrăjii-cârlig.

– Ai putea să-i ștergi efectele așa cum ai făcut și în cazul lui Kay...

– Prea multe vrăji. Prea multe efecte secundare. Gata cu vrăjile. A expirat timpul. Nu mai există scăpare.

– Echo, nu...

– Spune-i mamei că îmi pare rău, dar e prea târziu.

– Nu e prea târziu, am spus. Echo, ascultă-mă – încă mai poți veni cu mine la New York. Ia-o și pe mama ta cu tine! Le veți găsi împreună pe celelalte vrăjitoare. Sau, dacă nu voi merge la New York, tot vei găsi o scăpare. Am auzit sirene în depărtare. Echo a rămas în continuare nemișcată. N-ar trebui să rămâi aici ca să fii interogată – trebuie să te ridici. Te vor găsi, vor afla despre tine, vă vor băga la închisoare și pe tine, și pe mama ta. Te rog, Echo – trebuie să pleci. Echo... haide...

Nu m-a lovit niciun trăsnet. Nu mi s-au oprit bătăile inimii. În acel moment am fost cu adevărat speriată.

Vraja-cârlig a mamei ei nu mai funcționa.

Undeva, în depărtare, auzeam pe cineva strigându-mi numele:

– Ari? Ari!

Jess fugea înspre mine. I-am dat drumul mâinii lui Echo.

Am încercat să fug în întâmpinarea lui Jess, însă abia mă puteam ţine pe picioare din cauza genunchiului. A ajuns la mine şi m-a îmbrăţişat, cât pe ce să mă trântească pe trotuar, iar eu mi-am îngropat faţa în cămaşa ei.

– Liniştește-te, liniştește-te, mi-a zis Jess.

– Îmi pare rău, am spus eu.

– Sssst.

Nimeni nu a venit să o îmbrăţişeze pe Echo. Nimeni nu a venit să o ducă acasă.

Când a fost dusă la spital, Echo era în comă şi a murit câteva ore mai târziu. Din cauza hemoragiei, au spus. Însă doctorii nu înţeleg cu adevărat magia – nu aşa cum o înţeleg eu, datorită numeroaselor vrăji la care apelasem. Echo a făcut o vrajă care îi îngăduise să spargă uşi solide, să rupă lacăte cu mâinile goale şi să distrugă dulapuri din metal. Probabil că efectele secundare pentru o astfel de vrajă au fost devastatoare.

Vraja o făcuse supraom pentru o perioadă scurtă de timp. Ca să echilibreze vraja, ştiuse la ce renunţase.

62

MARKOS

M-a trezit mirosul. *(Cineva a lăsat carnea prea mult pe grătar.)* Apoi durerea. *(Mă doare îngrozitor.)* Am încercat să îmi revin din starea de inconștiență, însă era ca și când m-aș fi izbit cu capul într-un zid de cărămidă. Am deschis, totuși, ochii.

– Salut, a zis Diana.

– Ești bine, am reușit să spun.

Gâtul îmi era răgușit.

Mă ținea de mână și mă durea atât de tare, încât privirea mi se încețoșase, însă nu i-aș fi spus nici dacă aș fi putut.

– Cal? am întrebat sau cel puțin am vrut să spun.

Nu auzeam prea bine din cauza sirenelor. Ne deplasam cu ambulanța.

– E în altă ambulanță, a zis ea.

El dăduse foc magazinului de bricolaj. Oare îl vor aresta pentru incendiere? Pentru că făcuse același lucru cu casa lui Ari, în urmă cu nouă ani? Oricum era o ușurare, nu doar pentru că fusese prins, iar noi scăparăm, ci și pentru că trăia. Moartea e veșnică. Nu poți să îi chemi pe morți înapoi ca să stai la taclale sau ca să afli ce părere au despre o situație în care te-ai afla.

Ambulanţa a trecut peste o groapă, iar eu am simţit cum încep să mă îndepărtez – sau o fi fost lumea, Diana, paramedicii şi durerea?

– Win?

Voiam să îi spun Dianei că îmi părea rău şi că îmi va părea rău chiar dacă ea nu va mai vrea să mă vadă. Deoarece nu puteam deschide gura, am strâns-o de mână.

– Win?

Nu mai percepeam lumea reală, însă în mintea mea s-a deschis uşa unei încăperi luminoase şi răcoroase, iar eu am hotărât să mă întind acolo şi să mă odihnesc, deoarece în jurul meu era prea mare gălăgie. Am lăsat, însă, uşa deschisă ca să mă pot întoarce atunci când se va aşterne liniştea.

– Rămâi cu bine, Win!

Contuzie severă. Arsuri de gradul II pe faţă şi pe picioare. Arsuri de gradul III pe mâini. O parte din sprânceana mea dreaptă nu va mai creşte la loc, dar mi-au promis că pielea zbârcită de pe obraz şi de pe nas se va duce. Nu voi mai semăna cu fraţii mei. Un set desperecheat.

– Ai noroc că nu ţi-ai spart ţeasta, mi-au spus doctorii.

Mda. Noroc.

Diana dormea pe scaunul de lângă patul meu de spital. Nasturii cămăşii erau desfăcuţi până la jumătate, iar părul îi era încâlcit şi ars. Îi dăduseră să bea lichide şi sedative, însă părea destul de în regulă pentru o persoană care fusese închisă într-o cuşcă şi care fusese cât pe ce să ardă de vie. Era mai bine decât noi, ceilalţi, asta era clar.

Când gândurile nu îmi dădeau pace şi nu puteam dormi, îmi întorceam capul şi o priveam cum respiră, cum tresare pe scaun, cum firele roşii de păr i se cârlionţează la ceafă. Într-adevăr, *eram* norocos.

Nu îmi dau seama după cât timp au venit Brian, Dev şi mama. Brian era îmbrăcat în haine civile, însă avea aceeaşi privire de poliţist, dură şi vigilentă. Dev era îmbrăcat în pijama şi îi privea nedumerit pe Brian şi pe mama. Mama – nu mă puteam uita la ea. Obrajii erau udaţi de lacrimi, iar pe faţă i se citea agonia. Diana ne-a aruncat o privire, apoi s-a furişat afară din salon, închizând cu grijă uşa în urma ei.

– Dumnezeule, Markos, a spus mama, începând să plângă şi mai tare când a observat bandajele, patul de spital, branula din mâna mea dreaptă. Ţi-am spus să nu mai vorbeşti despre vrajă. Te-am implorat. De ce nu m-ai ascultat?

– Eu? M-a durut când am tras aer în piept; doctorii omiseseră câteva coaste rupte, probabil mi le rupsese Echo atunci când mă scosese din magazin. Cal a dat foc.

– Doar pentru că tu i-ai spus...

– Vorbesc despre incendiul de acum nouă ani. Cel în care au murit oameni.

– N-a vrut. S-a strâmbat când şi-a dat seama cum suna. Era doar un copil. Un copil bun. Făcea pe grozavul şi a comis o greşeală. A aprins nişte artificii. Nu ştiu de ce a ales casa familiei Madrigal. A fost îngrozitor... un accident cumplit... dar nu trebuia să-i fure viaţa. Ni l-ar fi luat, Markos. Ar fi crescut la şcoala de corecţie. Asta l-ar fi schimbat. L-ar fi distrus. Am preferat să îl ajut – a luat-o de la început.

S-a apucat cu mâinile de capătul patului meu, braţele îi tremurau.

– Toţi banii... toţi banii obţinuţi din asigurarea de viaţă a tatălui tău şi mulţi alţii, toţi aceşti ani. Au fost în van. Acum îşi aminteşte. Le-a povestit paramedicilor în drum spre spital, le povesteşte asistentelor, tuturor. Tot ceea ce am făcut pentru el... pentru voi toţi... a fost în *van*.

– Uită-te la mine, mamă. Mi-am ridicat mâna rănită şi am încercat să îi arăt arsurile. El mi-a făcut asta.

A preferat să închidă ochii decât să se uite la mine.

– Te-aş fi salvat şi pe tine, ştii? Aş fi făcut acelaşi lucru pentru oricare dintre voi.

Am înghiţit cu greu.

– M-ai fi vrăjit fără să ştiu toată viaţa mea de adult?

– I-am *oferit* o altă viaţă. V-am oferit-o la toţi. Plângea în continuare, iar mucii i se amestecau cu lacrimile şi îi picurau pe cămaşă. De ce a trebuit să *strici* totul?

S-a clătinat, iar Dev şi Brian – din reflex şi eu, deşi eram întins în pat – s-au grăbit să o susţină. Plângea atât de tare, încât nu mai putea vorbi. Dev a condus-o afară din salon, iar eu am rămas singur cu Brian.

Brian i-a urmărit cu privirea.

– O vor acuza de obstrucţionarea justiţiei, a spus el, ca pentru sine. Mi-am dat demisia.

Am simţit un nod în stomac.

– Va face închisoare?

– Se vor lua măsuri. Cazul referitor la incendiul casei Madrigal s-a prescris, deci nu au decât cazul actual.

– Nu m-am gândit...

– Bineînţeles că nu te-ai gândit. Când s-a întors către mine, privirea lui îşi mai pierduse din severitate. De ce nu mi-ai spus ce se întâmpla?

– Nu te-a interesat.

– Nu asta...

– Sigur, acum că s-a întâmplat ceva, te interesează. Am inspirat adânc şi am încercat să vorbesc repede, înainte să apuce să mă întrerupă. Dar înainte – când credeai că sunt supărat şi trist din cauza lui Win – voiai să tac din gură şi să fiu şmecher.

I se zbătea un ochi.

– Am vrut să fii fericit. Asta îți dorești pentru familia ta.

– Da. Întocmai.

A privit afară, pe fereastră, la soarele care tocmai răsărea.

– Întotdeauna ai fost supărat pe noi. N-am înțeles niciodată de ce. Doar nu ai avut o viață rea.

Am vrut să îi spun că viața pe care mi-o oferiseră el și frații mei nu era cu adevărat a mea. Deși se străduia să asculte, nu cred că mă înțelegea.

A oftat.

– Am fi putut rezolva problema împreună, dacă am fi știut. Dar acum e prea târziu. A închis ochii și a continuat să vorbească, însă vocea lui era ciudat de calmă: Chiar nu îți dai seama ce-ai făcut, Markos. Aveam grijă unul de celălalt, dar acum cine crezi că o să mai aibă grijă de tine, după cele întâmplate? După ce ne-ai făcut mie, lui Dev, mamei și lui Cal?

Mi-am ținut ochii închiși. Mi-era mai ușor dacă nu îl vedeam. Să mă gândesc la el doar ca la o voce.

– Cred c-ar fi mai bine să pleci.

– Sunt fratele tău.

– Pleacă, Brian!

Mi-am ținut ochii închiși până când am auzit zgomotul pașilor și ușa închizându-se. Nu era sigur dacă se terminase totul, dacă nu mai eram un Waters, dacă totul luase sfârșit între noi. Îi cerusem să plece, iar el se conformase. Părea prea ușor.

Însă nu era ușor deloc, deoarece rămăsesem singur.

Când am deschis ochii, Diana stătea în locul lui Brian, la căpătâiul meu, și mă privea.

– Ești bine? m-a întrebat.

– Nu, am răspuns eu. Toți cei pe care îi iubesc fie au murit, fie mă urăsc.

Mi-a zâmbit scurt, apoi s-a schimbat la faţă ca şi când ar fi vrut să plângă.

– Diana, ce s-a întâmplat?

Mi-a privit cu atenţie faţa – arsurile de sub bandaje, care erau, probabil, pline de puroi şi de sânge şi care puteau a putregai. Eram hidos. Însă acest lucru nu ar fi trebuit să o facă atât de plângăcioasă.

– Unde sunt părinţii tăi? Ce ţi-au spus?

Ea a clătinat din cap.

– Am vorbit cu ei în timp ce dormeai. Sunt îngrijoraţi, dar e în regulă. Înţeleg.

– Ce înţeleg? Mă îndopaseră de medicamente aşa că nu simţeam nicio durere fizică, însă pe dinăuntru sufeream când o vedeam atât de supărată. Spune-mi, te rog!

A inspirat adânc, a venit lângă pat şi s-a aşezat, având grijă să nu îmi atingă pielea arsă, apoi s-a ghemuit pe o parte lângă mine şi şi-a odihnit capul pe pernă, lângă faţa mea bandajată.

– Mi-e frică, pentru că... pentru că voi încerca să am din nou încredere în tine şi asta mă înspăimântă teribil.

Mi-am ţinut răsuflarea şi am reuşit să îmi ridic un braţ, astfel încât să îşi poată rezema capul pe o parte a pieptului meu, neatinsă de flăcări. Probabil că îmi auzea bătăile puternice ale inimii, însă pentru prima oară de ore bune puteam mirosi altceva în afară de lichid de brichetă, carne arsă, tifon şi spital. Îi puteam mirosi părul.

Singurul care o putea determina să plece eram eu. Întotdeauna a fost aşa, încă din seara în care am organizat focul de tabără, când puteam să-i frâng inima sau să îi ofer o noapte de neuitat şi când am ales să nu fac nimic. Soarta noastră se afla în mâinile mele. Puteam să fac lucrurile să funcţioneze sau să stric totul.

Singura diferenţă acum era faptul că nu doar soarta ei era în joc, ci şi a mea.

– Mi-e atât de teamă, am spus.

Cred că mă înțelegea, deoarece respirația i-a devenit regulată și s-a cuibărit și mai tare la pieptul meu.

Eram fericit, atât de fericit!

În acel moment îmi doream să îmi petrec tot restul vieții la spital, înfășurat în bandaje, dacă asta însemna că aș putea-o avea alături pentru totdeauna.

În același timp, însă, simțeam o durere în piept; îmi era dor de Win.

Mă durea că nu îi puteam povesti despre asta. Că nu era aici să vadă. Sufeream îngrozitor că nu mai puteam vorbi cu el.

Îl iubisem atât de mult! Nu mi-am imaginat niciodată că voi crește fără el.

Eram oare laș că recunoșteam asta? Nu știu. De fapt, mi se părea un act de curaj să nu mă mai prefac.

Lacrimile mele îi udau părul Dianei; aveam inima frântă că Win nu mai era. Nu s-a clintit, a rămas cu mine toată noaptea.

63

KAY

V-aş putea povesti ce s-a întâmplat după aceea. Cum am fost duşi la spital – la acel spital mare şi cunoscut – şi cum am fost îngrijiţi. V-aş putea povesti despre cum Cal a devenit un proscris şi cum mama lui s-a recunoscut vinovată de obstrucţionarea justiţiei şi cum a declarat falimentul firmei. V-aş putea povesti despre faptul că au trecut multe săptămâni până când mi s-au vindecat coastele rupte. Toate acestea s-au întâmplat cu adevărat, iar eu am fost acolo, însă nimeni nu se uita la mine.

V-aş putea povesti mai multe despre vraja mea. Nimeni nu mă mai ascultă şi am acelaşi sentiment pe care îl avusesem când îi ţinusem companie Minei în spital. Puneam o întrebare vreunui doctor sau vreunei asistente şi era ca şi când n-aş fi vorbit; Mina era nevoită să repete întrebările mele. Puteam folosi baia, într-adevăr. Mâncarea îmi era servită, într-adevăr. Asta însemna „cancerigen", într-adevăr. Te face să te simţi ca un punct pe un perete, ca o iritaţie, ceva la care te uiţi încruntat şi oftezi greu, sperând ca nimeni altcineva să nu observe.

V-aş putea povesti cum mama lui Echo s-a prăpădit repede după ce fiica ei a murit. Nu mai putea face vrăji, suferea cumplit, apoi a încetat să mai mănânce. A murit înainte ca ultimii turişti să plece în septembrie.

V-aș putea povesti că Diana și cu Ari îmi erau extrem de recunoscătoare pentru că le salvasem viețile și că lucrurile erau la fel ca odinioară – nu, mai bine –, dar ar fi o minciună.

Nu sunt singură, totuși. O am pe Mina. Ea mă iubește, deci mă poate vedea, în ciuda vrăjii. Și-a înghețat un semestru la școală ca să stea acasă și să aibă grijă de mine. „Ce mai contează un an?" A râs și, pentru prima dată, mi-am dat seama ce voia să zică. Unele lucruri sunt mai importante decât orarele și planurile. Unele lucruri trebuie să le faci *acum*.

Și Ari se străduiește. Mă sună; stăm de vorbă. Suntem sincere una cu cealaltă. E pe bune. Îmi oferă tot ce e în stare să-mi ofere, iar eu nu am așteptări mai mari.

E în regulă. Întotdeauna mi-am dorit să am două prietene bune.

Partea bună a efectelor secundare este aceea că nu doar emoțiile negative sunt amplificate. Atunci când sunt fericită – lucru care se întâmplă adesea – simt asta mai puternic decât înainte. Când mi se întâmplă lucruri frumoase, mă hrănesc până la ultima picătură cu ele. Și lucruri frumoase se întâmplă tot timpul. Chiar și mie.

Cu toate acestea, în unele nopți visez că sunt blocată în magazinul de bricolaj, însă în loc de o Diana închisă și un Markos inconștient, toți cei pe care i-am iubit, fie și măcar puțin, se află în spatele gardului închis cu lacăt din magazie. Mama, tata, Mina, Echo, Markos, Ari și Diana. Eu sunt singura care îi poate salva, însă cad mereu în capcane care îmi rup picioarele și îmi perforează plămânii și mă învârt în cerc. Pe Cal nu îl văd nicăieri, doar capcanele. Devin din ce în ce mai agitată până când smulg lanțul cu mâinile goale, iar cei dragi se holbează la mine, îngroziți, muți, disperați. Și îmi dau seama că eu *sunt* Cal – eu sunt personajul negativ –, iar ei sunt înspăimântați și întemnițați din cauza mea. Groaza mă sufocă la fel de rău ca și fumul care inundă încăperea – și nu există nicio vrăjitoare care să ne salveze – apoi mă trezesc, gâfâind.

Bucuroasă că sunt invizibilă.

64

ARI

La o săptămână după ce „Waters Hardware" a ars din temelii, m-am dus la înmormântarea lui Echo, împreună cu mama ei, Diana, Markos, Kay, Mina şi Jess. Niciunul dintre noi nu ştia cum ar trebui să fie înmormântarea unei vrăjitoare şi pentru că mama lui Echo nu era în stare să ne spună, părinţii lui Kay au plătit o slujbă simplă la biserica unitariană locală.

În timp ce şedeam în tăcere – doar mama lui Echo se auzea plângând –, mă gândeam la cât de oarbă şi de uimită fusesem la înmormântarea lui Win, blocată fiind în propria-mi durere. În spatele meu se aflau rânduri întregi de oameni care îl jeleau pe Win şi care mă priveau cu atenţie, în timp ce eu încercam să îmi găsesc cuvintele. M-am gândit la înmormântarea părinţilor mei. Jess era o străină, nu mă împrietenisem cu Diana încă şi luasem o vrajă care îmi ştersese din minte acea amintire îngrozitoare, dar îmi adusese durere în încheietura mâinii. La înmormântarea lui Win, biserica fusese ticsită de oameni. Poate că eu mă simţisem singură, însă părinţii mei nu fuseseră singuri.

Numai noi eram prezenţi la înmormântarea lui Echo şi, deşi o cunoscuserăm în ultimele luni, nu puteam afirma că o ştiam cu adevărat. Îşi petrecuse cea mai mare parte din viaţă ascunsă.

Îmi doream ca Win să fi fost de faţă. Nu pentru mine, evident, ci pentru Echo. Cineva la care ea ţinuse, cineva care, probabil, ţinuse la ea, ca să-i aducă un omagiu. Cineva care o făcuse să se simtă mai puţin singură.

Diana mă ţinea de mână, iar Markos, care era plin de bandaje, o ţinea de mâna cealaltă. Îşi tăiase părul ars într-un bob asimetric şi era mai roşu ca niciodată. Cicatricile îl făceau pe Markos să semene şi mai mult cu un ticălos şarmant. După ce a ieşit din spital, Markos s-a mutat în subsolul casei Dianei. Ea mi-a spus că relaţia dintre el şi fraţii lui era cam încordată şi că mama lor ar putea ajunge după gratii. Jess aflase că îl puteam da în judecată pe Cal pentru despăgubiri, însă familia Waters nu mai avea niciun ban; toţi ajunseseră la Echo şi la mama ei în ultimii nouă ani. Nu voiam să mă trezesc în faţa instanţei. Eram convinsă că fusese un accident atunci şi că şocul provocat de aducerea-aminte bruscă a celor întâmplate îl împinsese pe Cal să facă ceea ce făcuse la magazinul de bricolaj. Şi aşa suferea destul pentru că mintea lui era distrusă. După externarea din spital, a fost internat într-un azil de bolnavi psihic, unde, cel mai probabil, avea să-şi petreacă mulţi ani din viaţă. Nu l-am iertat, nu încă, dar mi-aş dori să o pot face într-o bună zi.

Se zvonea că fraţii Waters voiau să se mute cât de curând posibil, însă Markos voia să rămână. Markos şi cu mine nu ne prea vorbeam – din nou, nu încă – şi singurul lucru pe care mi l-a spus la înmormântarea lui Echo a fost cu jumătate de gură, în timp ce Diana era la baie.

– Înţeleg, a spus el, apoi şi-a luat privirea de la mine, ca şi când cuiva prezent acolo i-ar fi păsat că îmi vorbea sau nu.

La început, am crezut că s-a referit la motivul pentru care luasem vraja ca să uit de Win, însă lămuriserăm deja acest lucru – slăbiciunile mele generale, că nu îmi păsa suficient de Win ca să îl mai ţin minte. Când m-am gândit mai mult, mi-am zis că s-a referit

la Diana, încercând să spună că înțelegea de ce era prietena mea cea mai bună. Apoi am început să mă gândesc că poate era ceva mult mai profund. Poate că ne înțelegea pe mine și pe Win, de ce Win voia să fie cu mine, de ce eram făcuți unul pentru celălalt. Și eu aș dori să înțeleg, dar știam că nu puteam întreba. Era un secret pe care nu aveam să îl aflu niciodată.

Înțelegeam, totuși, de ce îl iubea Diana. Când era în preajma ei, el își arăta cele mai bune părți ale sale, amintindu-mi, astfel, de ce mă împrietenisem cu el: era amuzant, loial și sărea în apărarea prietenilor lui. Toate astea, plus că o asculta și o lua în serios, credea în ea. Asta m-a făcut să mă gândesc că îi subestimasem pe amândoi.

După înmormântare, el s-a dus acasă la Diana să se odihnească, iar ea și cu mine am stat în camera mea, așa cum o făcusem de nenumărate ori în trecut. Diana mă făcea să râd, povestindu-mi ceva ce îi spusese Markos, când m-am oprit brusc și am spus:

– Nu cred că voi mai putea dansa vreodată.

Diana și-a înclinat capul într-o parte, sceptică.

– Ai putea face rost de o altă vrajă, ca aceea pe care ți-a pregătit-o Echo.

– Și o operație la genunchi.

– Sigur. Însă o vrajă și o operație la genunchi nu înseamnă mare lucru. Te pregătești de ani buni, iar Baletul din Manhattan...

– Dacă Win nu ar fi murit, nu cred că m-aș fi dus la New York. Aș fi rămas aici, să fiu cu el.

Diana a clătinat din cap.

– Ți-ai dorit întotdeauna să dansezi.

– Asta nu înseamnă cu nu voi dori să fac altceva.

Ea s-a cuprins cu brațele.

– Echo a vrut ca tu să dansezi.

– Echo a vrut să plece de aici. A sunat atât de nemilos, încât am clătinat din cap. Voia să-și salveze mama. Și cred că își dorea să fie

în preajma... oamenilor. A altor oameni. Ne-a ajutat. Mi-a dat ceea ce i-am spus că mă va face fericită. Cred... Credeam că fusese îndrăgostită de Win, de fapt. Însă ea păstrase secretele lui Win, așa că eu le păstram pe ale ei. Cred că se simțea vinovată pentru Cal.

– Tu n-ar trebui să te simți vinovată. Toată lumea va înțelege dacă vei lua o altă vrajă.

– Mda, poate.

Mi-am lipit încheietura mâinii care mă durea de piept, în dreptul inimii.

Nu aveam nevoie de alte vrăji. Îmi era și așa destul de greu să mă obișnuiesc cu cele pe care le aveam deja. Lacuna legată de ultimele clipe din viața părinților mei. Anul în care fusesem îndrăgostită de Win și de care nu îmi mai aminteam nimic. O altfel de durere care se instalase în locul lor.

– Vei fi bine? m-a întrebat Diana.

Am rezistat impulsului de a da din cap, de a râde și de a spune „desigur" și m-am gândit la ce simțeam cu adevărat.

– Simt cum totul se schimbă și cum îmi scapă de sub control, am spus eu.

Ea a încuviințat din cap.

– Și nu poți dansa.

– Nu pot dansa, am zis, ignorând nodul care îmi urca în gât. Însă eu și Jess vom merge, totuși, la New York.

Diana a încremenit, așteptând gluma.

– Dar... de ce?

– Există și oameni care nu dansează și care se mută la New York.

– Mă lași aici?

– Nu vei fi singură.

– Nu-l vârî pe Markos în povestea asta. Eu nu ți-am făcut niciodată asta când erai cu Win.

– Nu doar pe Markos, am spus. Nenorocitul acela de nod continua să urce. Am încercat să respir pe nas. Îi ai... pe părinţii tăi. Ţi-i aminteşti pe copiii de la şcoală, pe profesori. Amintirile mele sunt neclare.

– De mine îţi aminteşti, a zis ea supărată. Vrei să mă uiţi şi pe mine?

Nu mă ajuta nici respiratul pe nas. Plângeam, la fel şi Diana. Un plâns urât, în hohote. Mi-am zis: „Nu meriţi să plângi", asta m-a făcut să plâng şi mai tare.

– Oricum aş fi plecat. Trebuia să fiu deja plecată. Are vreo importanţă dacă motivul este Baletul din Manhattan sau nu?

A dat să spună ceva, apoi s-a răzgândit, şi-a şters ochii şi şi-a pus mâinile în şold.

– Lasă-mi puţin timp să găsesc un motiv.

Am îmbrăţişat-o. A fost un soi de îmbrăţişare şovăitoare, deoarece gambele mi-au înţepenit pe la jumătatea camerei, dar a funcţionat – m-am aplecat şi nu m-am mai desprins. Nu prea eram adepta îmbrăţişărilor, aşa că nu cunoscusem secretul acestora până în acel moment: Nu doar o singură persoană depune efort. Te susţii unul pe celălalt.

Poate că era o prostie să o părăsesc pe Diana, acum când, în sfârşit, eram sinceră cu ea. O parte din mine credea că era suficient – să mă sprijin pe Diana şi să o las să mă ajute să depăşesc momentul. Însă cea mai mare parte din mine ştia că avea nevoie mai mult decât orice să uite – şi nu cu ajutorul unei vrăjitoare, de astă dată.

– Mi-e frică, am spus.

Diana s-a desprins din îmbrăţişare şi a făcut o jumătate de pas în spate.

– De Cal?

– Nu. Vorbesc de viitor – când voi pierde pe altcineva, așa cum l-am pierdut pe Win. Mi-e teamă că poate nu voi reuși să fac față.

Ea a dat din cap, dar n-a zis nimic.

Ce mai rămăsese de spus?

Nu cred că voi mai alege să uit de cineva. Nu acum, cunoscând prețul plătit: vrăjitoarei pentru a face vraja cu sângele, mâncarea și voința ei; tuturor celorlalți, care erau nevoiți să-și ducă singuri durerea; și mie – nu mă refer doar la faptul că nu mai puteam dansa, dar pierdusem conexiunea dintre ceea ce am fost și ceea ce voi fi.

Până să intru pentru ultima oară în magazinul de bricolaj al familiei Waters, crezusem că moartea părinților mei aparținea trecutului. Dar trecutul nu este trecut – este ceea ce suntem noi în fiecare secundă din zi.

Atât Cal, cât și eu am uitat lucruri și am devenit alți oameni decât am fi fost în alte circumstanțe. Iată întrebarea care mă măcina: cum aș fi fost păstrând amintirea legată de moartea părinților mei? Cred că devastată pentru tot restul vieții. Dar poate o persoană mai bună. Nu „bună" sau „perfectă". Mai bună. Mai integră.

– Ce-ai de gând să faci acum? m-a întrebat în șoaptă Diana.

I-am spus adevărul:

– Nu știu.

Însă faptul că nu știam nu mă făcea să mă simt prinsă în capcană sau scăpată de sub control. Mă făcea să mă simt eliberată.

Jess a găsit un apartament în Lower East Side. Este micuț și practic fără ferestre, iar chiuvetele emană mirosuri ciudate. Însă scările de lângă ușa de la intrare duc pe acoperiș, unde cineva a lăsat un șezlong ruginit.

Urc clătinându-mă şi mă aşez în scaun. East River se întinde chiar în faţa mea; dincolo de el e Brooklyn. La stânga zăresc vârful clădirii Chrysler, iar la dreapta, din nou apă. Suntem înconjurate din nou de apă.

Mâine încep clasa a XII-a la o şcoală nouă. E un liceu normal, unde nu se face balet şi unde nimeni nu mă cunoaşte, iar eu nu cunosc pe nimeni. Afară e întuneric, aerul e cald şi umed şi miroase a gaze de eşapament şi gunoi. Citesc mult – mă ajută să uit de mişcările mele necoordonate – şi le scriu Dianei şi lui Kay, însă seara urc pe acoperiş ca să mă gândesc. Nu pot schimba alegerile pe care le-am făcut, nici nu pot pune cap la cap milioanele de variante pe care Ari le-ar fi avut. În schimb, prefer să stau pe acoperiş şi să caut răspunsuri la întrebarea Dianei.

Ce voi face?

Cine voi fi?

Voi fi ca Markos, o ticăloasă cu inimă de aur – sau cel puţin de argint?

Voi fi disperată, dar cutezătoare ca şi Kay?

Deschisă şi sinceră ca Diana?

Voi renunţa la mine însămi ca să fac un lucru bun?

Am tot restul vieţii ca să aflu. E momentul să mă pun pe treabă.

CÂT AI PLĂTI CA SĂ ÎȚI VINDECI INIMA FRÂNTĂ?

Să îți alungi tristețea? Să îți transformi înfățișarea? Vraja potrivită poate să repare orice...

Când Win, prietenul lui Ari, moare, ea își cumpără o vrajă care îi șterge amintirile despre el. Dar vrăjile au prețul lor. Uneori se dezlănțuie un adevărat vârtej de conexiuni ascunse și primejdioase. Așa se întâmplă cu Ari și prietenii ei.

Spus din patru perspective diferite, acest roman tulburător împletește trecutul și prezentul într-un suspans narativ care dezvăluie adevărul din spatele unei teribile tragedii.

„Cu o premisă captivantă, scriitură elegantă și personaje memorabile, Orice lucru are prețul lui *este un roman al interconexiunilor experiențelor umane."*

FRANNY BILLINGSLEY

„În Orice lucru are prețul lui, *Maggie Lehrman țese o complicată rețea de secrete, iubiri, pierderi și regrete. Este un roman profund mișcător."*

COE BOOTH

ISBN 978-606-776-084-2

editura rao

9 786067 760842

www.raobooks.com